

Gépnarancs

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
Budapest, 2000

Anthony Burgess
A Clockwork Orange
First published by Heinemann, 1962
Copyright © Anthony Burgess, 1962
All rights reserved

Alapkiadás: Európa Könyvkiadó, 1990
Hungarian translation
© Gy. Horváth László

A szerzőtől az Európa Könyvkiadónál megjelent

BETEG A DOKTOR
EGY TENYÉR HA CSATTAN

ELSŐ RÉSZ

1

– Na? Mi legyen?

Ott voltam én, vagyis Alex, meg a három drúgom, vagyis Pete, Georgie és a Balfék, hogy az micsoda egy balfék volt, ültünk a Karóva tejbárban, és a galavánkat gyötörtük, hogy mihez kezdünk az estével, mert sötét hideg lepra téli este volt, de esni nem esett. A Karóva tejbár ilyen tejmegmég méasztó volt, és lehet, hogy ti már nem is emlékeztek ezekre a méasztókra, Ó testvéreim, mert szkóró szalad az idő és hamar felejtünk, újságot meg senki se olvas. Na, hát tejet lehetett ott kapni meg még valami mást. Szeszmérésre nem volt engedélyük, de törvény se volt még azok ellen az új véscsek ellen, amiket a jó öreg malakóba kevertek, úgylahogy pittyelhette az ember vellocettel, synthemesckel, drenchrommal vagy akármi más véscsel, amitől aztán csak ült ott magába zuhanva, és negyedóráig fixírozta horrorsón a Bógot meg az összes angyalokat és égi szenteket a bal cipője

orrán, miközben fények robbantak a mozgójában. De késeket is lehetett keverni a tejbe, ahogy mondani szoktuk, és ha azt pittyelte az ember gyereke, mindjárt vöröset látott, és lilult a feje. Hát éppen ezt pittyeltünk aznap este, ahol a történetem indul.

A zsebünk teli volt gyéngivel, úgyhogy zsozsó miatt nem kellett összetolcsókolnunk egy vén kakadut valami átjáróban, hogy vigyeljük, mint úszik a vérében, mialatt mi négyeljük az osztanivalót, erőszakoskodással se kellett frászt hoznunk valami ősz hajú sztárája ptyicára egy boltban, hogy aztán röhögve eltépünk a pénztár belével. De hát a pénz nem minden, ahogy mondani szokás.

Mind a négyen a legújabb divat szerint voltunk öltözve, ami akkoriban igen feszes fekete nadrágot jelentett, a jó öreg rizsfelfújttal, ahogy mi hívtuk – ez a lába közt volt az ember gyerekének, a nadrág alatt, egyrészt hogy védjen, másrészt hogy vigyelni lehessen egy bizonyos megvilágításban: az enyém például pókot ábrázolt, Pete-é rukát (vagyis kezét), Georgie-é színes virágot, szegény hülye Balféké meg egy kanos bohóclicót (vagyis arcot), de hát Balféknek gőze se volt a menő dolgokról, négyünk közül messze ő volt a legnagyobb balfék. Öltözetünket gallér nélküli, karcsúsított dzseki egészítette ki bazi nagy tömött vállakkal (ezeket plecsóknak hívtuk), amik azt voltak hivatva röhejessé tenni, akinek ilyen vállalai vannak. Ezenkívül, testvéreim, piszkosszürke kravátlikat hordtunk, úgy néztek ki, mint valami odacsapott kartófel avagy krumpli, és mindenféle mintákat karcoltunk beléjük villával. A hajunk nem volt túl hosszú, és a menő horrorsó bakancsunkkal nagyokat lehetett rúgni.

– Na? Mi legyen?

Három gyévocska ült a bárpultnál, csak hogy mi, málcsikok négyen voltunk, és a szabályunk az, hogy egy mindenkiért, mindenki egyért. Ezek a bigék is a legújabb divat szerint voltak öltözve, bíborpiros meg zöld meg narancssárga parókákba, három-négy heti bérük ráment, a sminkjük persze hozzápasszíva (a gláz körül szivárványos, a rőt kapuszélesre húzva). A ruhájuk hosszú, fekete és egyenes, mint a zsák, a grúgyrészen kis ezüstözött jelvénnel, amibe különféle málcsiknevek voltak karcolva – Joe, Mike ésígytovább. Ezek voltak azok a málcsikok, akikkel még tizenégy éves koruk előtt szpattyoltak. Minket fixíroztak megállás nélkül, és én már majdnem azt mondtam (persze csak úgy a rótom sarkából), hogy menjünk el velük hármásban egy kis pólra, a szegény öreg Balféket meg hagyjuk ott, hiszen csak egy fél liter fehéret kellett volna kupittyolni neki egy synthemesctablettával, de hát ez nem lett volna szép tőlünk. Balfék igen-igen ronda volt és hülye is, mint a neve mutatja, de verekedni azt horrorsón tudott, a rugdosásban meg pláne nem akadt párja.

– Na? Mi legyen?

A csolovek, aki mellettem ült, mert egyetlen menő, puha, bársonyos pad húzódott végig a három fal mentén, láthatóan messze-messze járt, a gláza glazúros, és olyasmiket motyogott, hogy: – Arisztotelész fiftyfenézik ciklámencekkerben namászik kimászik. – Ja, kinn járt az úrben frankón, ismerem az érzést, kipróbáltam én is, mint mindenki más, de abban a szent pillanatban arra gondoltam, gyáva egy véscs ez mégis, Ó testvéreim. Ott döglük az ember, miután megitta a jó öreg malakót, és az a műszlje támad, hogy minden valahogy a múltban zajlik, amit csak lát maga körül. Mert vigyeli frankón az egészet – az asztaokat, a sztereót, a lámpákat, a bigéket meg a málcsikokat –, de csak úgy, mintha ez az egész véscs valamikor régen lett volna, nem most. Az embert, hogy úgy mondjam, hipnotizálja a bakancsa vagy a cipője orra vagy éppen a kisujja körme, ugyanakkor az az érzése, mintha valaki elkapná a nyakát és rázná, mint a macskát. Rázza, rázza, míg semmi se marad belőle. Elveszik a neve, a teste, elveszik ő maga, de fütyül rá, csak gubbaszt, míg a bakancsa vagy a körme meg nem sárgul, és tovább nem sárgul egyre sárgábbra. Aztán a fények egyszer csak széttörnek ezermillió atomra, és a bakancs vagy a köröm vagy, mondjuk, valami apró kis kosz a nadrágja alján hirtelen óriás nagy méasztóvá nő, nagyobb lesz a kerek világnál, az ember úgy érzi, na, most mutatják be a Bógnak vagyis az úristennek, aztán egyszer csak vége az egésznek. Az ember nyöszörögve visszamászik az ittbe meg a mostba, és a róját éktelen buhuhúra tátja. Mármost finom dolog ez, csak hogy gyáva. Nem azért szültek erre a földre, hogy Istennel találkozzunk. Az

ilyesmi megcsapolja az erőt, és minden jóságot kiöl a csolovekból.

– Na? Mi legyen?

Bömbölt a sztereoó, az embernek az volt az érzése, hogy az énekes gólosza ide-oda jár a bárban, fölugrik a plafonra, ráveti magát, aztán meg faltól falig röpdös. Berti Laski recsegett egy ilyen igazi sztárúj számot: "Tetőled reped rajtam a festék". Az egyik ptyíca a pultnál, az, amelyiknek zöld volt a parókája, a hasát hullámoztatta erre a zenének nevezett valamire. Éreztem, hogy a jó öreg malakóban megmoccannak a kések, kezdtem vöröset látni. – Kifelé, kifelé, kifelé! – csaholtam, mint a kutya, és fültövön csaptam a mellettem ülő, de messzejáró csolovekot. Horrorsón belereccsent az uhója, de föl se vette. – Telefonalkatrészek fánfityula subidubidúú. – Majd fáj neki, ha visszajön az úrból.

– Hová kifelé? – kérdezte Georgie.

– Sétálni, sétálni – mondtam –, vígyelni, merre hány lépés. Valami csak lesz, ó kicsi testvéreim.

Na, kiszukkalyoltunk a nagy téli nocsba, végimentünk a Marghanita Boulevard-on, befordultunk a Boothby Avenue-ra, és ott meg is találtuk, amit kerestünk: egy málenkij viccet, hogy jól kezdődjön az este. Egy ingó-bingó sztárúj tanító fazont szemüvegben, tátogva szedte a hideg nocslevegőt. Hóna alatt könyveket meg egy szüette esernyőt szorongatva jött a Közkönyvtár felől, amit akkoriban nem sok csolovek látogatott. Akkoriban öreg burzsoá fazonok sötétedés után ritkán léptek ki az utcára, mert kevés volt a rendőr és sok a magunkfajta szép szál málcsik, és az egész utcán nem is láttunk senki mást, csak ezt a tanítószerű fazont. Odaguljáltunk hozzá, és én baromi udvariasan megszólítottam: – Megbocsáss, testvér.

Nem mondom, málenkissé puglivűj képet vágott, hogy csak így odasuhantunk hozzá udvariasan, mosolyogva, de aztán jó hangosan igazi tanítós góloszra fakadt: – Igen? Mit akartok? –, mutatva, hogy ő aztán nem puglivűj. Mire én:

– Könyveket látok a hónod alatt, testvér. Nagy öröm olyasvalakivel találkozni manapság, aki rendszeresen olvas, testvér.

– Á! – mekegte. – Igen? Á, értem. – Közben egyikünkről a másikunkra nézett, akik úgy fogtuk körül, mint valami nagyon mosolygós, nagyon udvarias négyszög.

– Igen – mondtam. – Leköteleznél, testvér, ha megengednéd, hogy megnézzem, miféle könyvek ezek a hónod alatt. Nincs semmi a világon, amiben nagyobb gyönyörűséget lelek, mint egy szép tiszta könyv, testvér.

– Tiszta – mondta ő. – Szóval tiszta? – Aztán Pete kikapta a hóna alól, és villámszkóro kiosztotta köztünk a három könyvet. Balféken kívül éppen mindenkinek jutott egy. Az enyémnek az volt a címe, hogy *Alapfokú kristálytan*, ezért kinyitottam, és azt mondtam: – Kiváló, egészen kiváló –, azzal lapozni kezdtem. A következő pillanatban mélységesen megdöbbsen góloszon felkiáltottam: – Hát ez meg mi? Mi ez a mocskos szlóvó itt, belepirul az arcom! Csalódtam benned, testvér, nagyot csalódtam.

– De – mekegte ő –, de, de.

– Ezt a szennyirományt – mondta Georgie. – Ebben egy szó f-fel, egy másik meg p-vel kezdődik. – Az ő könyvének az volt a címe, hogy *A hópehely csodája*.

– Jaj – mondta szegény Balfék, átszmatrittyolva Pete válla fölött és szokása szerint eltúlozva a dolgot –, itt meg le van írva, mit csinált a faszi a szegény lánnyal, még kép is van hozzá! Te mocskos, vén kéjenc!

– Ejnye, a te korodban, testvér – mondtam, és azzal kezdtem széttépni a kezemben levő könyvet, a többiek meg követték a példát. Balfék és Pete kötélhúzóást játszott a *Romboérendszer*-rel. A sztárúj tanítófazon ordított, mint akit nyúznak: – Ezek a könyvek nem az enyéme, a városi tanács tulajdonát képezik, ez felháborító vandalizmus –, efféléket. Aztán megpróbálta kiráncigálni a

könyveket a kezünkből. Szánalmas volt. – Móresre kell hogy tanítsunk, testvér – mondtam –, megérdemled. – Az én kristálykönyvem jó erősen volt bekötve, nemigen lehetett razrezálni, mert azokban a sztárúj időkben, amikor csinálták, még igazi tartós holmik készültek, de a lapokat azért sikerült marokszámra kitépnem belőle és jókora hópelyhekként hozzávágnom az ordibáló vén madárhoz, mire a többi is ezt tette, csak Balfék járta a maga örült bohóctáncát. – Nesze – mondta Pete. – Nesze neked hópehelymakréla, te szennynek és alávalóságnak piszkos olvasója.

– Te csúnya vénember, te – mondtam, és azzal nekiestünk. Pete lefogta a rukáját, Georgie jól széthúzta a rőtjárt, Balfék meg kirántotta a műzubasorát, az alsót is és a felsőt is. Ledobta őket a járdára, én meg rájuk ugrottam a bakancsokkal. Jó kemények voltak, valami horrorsó modern műanyagból csinálták. Az öreg csolovek nyammogó sümokat hallatott – "vuf, vaf, vof" –, úgyhogy Georgie eleresztette a gúbáját, és bepancsolt bütykös öklével a fogatlan rőtjártba, mire az öreg csolovek nyivákkolt egyet, aztán megeredt a vér, testvéreim, gyönyörűn megeredt. Lerángattuk róla a felsőpláttát, csak a mellényét meg a hosszú alsógatyáját hagytuk meg (hogy az milyen sztárúj fajta volt; Balfék hülyére szmehálta magát), Pete egyszer hasba rúgta; aztán elengedtük. Eltántorgott a két lábán, hisz nem volt ez amolyan igazi tolcsók, jajgatott rendesen, azt se tudta, hol van vagy hogy mi micsoda, mi meg röhögtünk, és kiforgattuk a zsebeit, miközben Balfék haditáncot járt körülöttünk azzal az ócska esernyővel. Alig találtunk valamit. Néhány sztárúj levél, egyik-másik még 1960-ból; "Drága egyetlenem!" meg efféle csepuhák, egy kulcskarika és egy folyatós, sztárúj töltőtoll. Balfék persze rögtön abba hagyta a táncot, és elkezdte felolvasni az egyiket, csak hogy megmutassa a kihalt utcának, hogy tud olvasni. – Drága egyetlenem – kántálta éles fejjel –, minden percben rád fogok gondolni, amíg távol leszel, és remélem, nem felejtesz el jó melegen felöltözni, ha este elmégy valahová. – Megeresztett egy süműj szmehet – Hahahaha! –, és úgy tett, mintha a jámáját akarná kitörölni vele. – Na jó – mondtam –, hagyjuk a fenébe, Ó testvéreim. – A sztárúj kakadu nadrágjában alig találtunk valami aprót, úgyhogy szétszörtük az utcán a mocskos zsozsóját, hiszen nálunk sokkal több volt. Széttörtük az esernyőjét, razrezáltuk a pláttáját, és odavetettük a szél mártalékául, testvéreim, azzal végeztünk is a sztárúj tanítófazon csolovekkal. Nem volt ez valami nagy balhé, tudom, éppen csak hogy belevágtunk az estébe, de azért senkitől se kérek bicsibocsánatot. A kések a lenyelt tejmegmégegben már rendesen és horrorsón bökdöstek.

Most jött a jóságos mikulás műsor, mert a pénzmag egy részét el kellett verni, hogy több kedvünk legyen a krasztyoláshoz, meg így alibit is vehettünk előre, úgyhogy bementünk a Duke of New Yorkba az Amis Avenue-n, hát ott ült három-négy bábuska és pittyelte a nyögdiájából a feketemoslékot. Ahogy az angyali málcikokhoz illik, szép jó estét kívántunk, de ezeket a ráncos vén banyákat mindjárt kilelte a hideg, eres vén rukájukban úgy remegett a pohár, hogy a feketemoslék kiömlött az asztalra. – Hagyjatok béken, legények – mondta az egyik, akinek mintha ezeréves térkép hálózta volna be az arcát. – Szegény öregasszonyok vagyunk mink. – Mi csak vidoran rájuk villogtattuk a zubánkat, leültünk, rávágtunk a csengőre és vártuk, hogy előbújjon a pincér. Amikor idegesen, mocskos kötényébe törölgetve a rukáját, előbújt, rendeltünk négy veterákot – népszerű ital volt akkoriban a veterák, rum és cseresznye keveréke, sokan egy kis grépfrutlét is kértek bele, ez volt a kanadai variáció. Aztán így szóltam a pincérhez:

– Adj azoknak a szegény öreg bábuskáknak is valami táplálót. Egy nagywhiskyt fejenként, meg valamit, amit hazavihetnek magukkal. – Azzal kiborítottam az összes gyéngimet az asztalra, és a többiek is így cselekedtek, Ó testvéreim. A rémült sztárája banyák megkapták a dupla adag tüzesvizet, és azt se tudták, hová legyenek, mit mondjanak. Az egyik aztán csak kinyögte, hogy – Köszönjük, legények –, de látszott az arcán, hogy valami piszkos nagy trükkre számít. Mindegy, kapott mindenik egy üveg Yank Generalt, vagyis konyakot is, amit hazavihet magával, azután rendelkeztem, hogy hagyják meg a nyomorult szobakonyhacímüket a pultnál, mert holnap reggel plusz tizenkét adag fekete moslékot fognak nekik kiszállítani. Ami pénzünk maradt, testvéreim, azon megvettük az összes hús pogácsát, peracet, sajtosrudat és csokiszeletet, ami csak volt azon a mésztón, és ezt is a vén bigéknek adtuk. Aztán így szóltunk: – Egy minúta, és visszajövünk –, a vén ptyicák meg egyre hajtogatták: – Köszönjük, legények. – Áldjon meg az Isten, fiúk. – Úgy húztuk el a csíkot, hogy egy fillér se maradt a karmánunkban.

– Mi vagyunk a janik, mi? – mondta Pete. Vígylettük, hogy szegény balfék Balfék előtt nem egészen világos az ábra, de inkább nem szól semmit, nehogy glúpijnek meg fejetlen zseninek tituláljuk. Befordultunk a sarkon az Attlee Avenue-ra, és láttuk, hogy a cukorka- és tudóvészbolt még nyitva. Három hónapja, hogy békén hagytuk már őket, az egész környék megnyugodott, a fegyveres milicilik meg a settengő fakabátok is elvándoroltak északabbra, mert arra több volt a hepaj. Fölhúztuk a mászkákat – újfajta, prima horrorsó mászkák voltak, történelmi alakok képét ábrázolták (amikor megvette az ember, megmondták, hogy melyik kié), nekem például Disraelim volt, Petének Elvis Presleyje, Georgie-nak VIII. Henrikje, szegény hülye Balféknek meg egy Pébé Shelley nevű költő csolovekja; teljesen eltakarták az ember arcát, haj is volt rajtuk meg minden, és olyan spéci műanyag véscsből készültek, hogy munka végeztével össze lehetett tekerni és bedugni a bakancsszáriba, és hárman benyomultunk. Pete-et kinn hagytuk, hogy sztajáljon a vártán, bár nemigen volt félnivalónk. Legelőbb is Slouse után néztünk, övé volt a kóceráj, ezé a nagy, puhány, pocakos csoloveké, aki alighogy vígyelte, mit fújt be a szél, már ugrott is oda, ahol a telefont meg a naponta olajozott vintóvkáját dugdosta, hat randa golyóval a tárban. Balfék mint a párdúc vetette át magát a pulton, dobozok meg tasakok röpültek szanaszét, rá egy nagy karton reklámfigurára, ez egy bigét ábrázolt, amint ragyogó zubákkal vigyorog a kuncsaftokra, és a grúgyja majd kibuggyan a ruhából, úgy kínálja a legújabbfajta tudóvést. A következő pillanatban már csak azt vígyeltük, hogy egy ménkű nagy labda gurul befele a bolt hátuljába, át a függönyön: ez volt Balfék és Slouse, egymásba gabalyodva. Utána zihálást, hortyogást meg rugdosást szlúsáltunk a függöny mögül, mindenféle véscsek potyogását, káromkodást, üvegcsörömpölést. Slouse mama a pult mögött állt megdermedve. Tudtuk, hogy mindjárt ordítani fog, mint akit nyúznak, úgyhogy szkóró megkerültem a pultot és elkaptam: jó horrorsó nagydarab volt, csak úgy szaglott a kölnitől, a hatalmas grúgyjai ide-oda lengtek. Rótjára tapasztottam a rukámat, hogy bele ne találjon harsogni a négy égtájba, mire akkorát harapott belém, hogy én kezdtem el ordítani, de ő is vernyákolts rendesen: – Segítség! Rendőr! – Kupán kellett tolcsókolni egy mérősúllyal, meg még egy feszítővassal is, hogy kivirult a feje. Lerántottuk a padlóra, megtéptük kicsit a pláttéját, és egyetkettőt belerúgtunk, hogy a nyöszörgést abbahagyja. Amint ott hevert, és szabadon lógtak a grúgyjai, kissé elgondolkoztam, de úgy döntöttem, ezt a műsort máskorra halasztjuk. Kipucoltuk a kasszát, igazi horrorsó fogás volt, mondhatom, magunkhoz vettünk néhány első osztályú doboz tudóvést, és leléptünk, testvéreim.

– Ekkora egy böhöm bunkót – hajtogatta Balfék. Nem tetszett nekem, ahogy kinézett; piszkos volt és rendetlen, mint aki verekedésbe keveredett, és persze így is volt, csakhogy annak sose szabad *mevlátszani*. A kravátlíját mintha megtaposták volna, a mászkáját letépték, a licójára olajos por tapadt, úgyhogy betereleltük egy közbe, ráköpködtünk a tastukjainkra, és valamennyire lecsisztyíltuk róla a koszt. Mit meg nem tettünk mi ezért a szegény Balfékért. Szkóró visszainaltunk a Duke of New Yorkba, úgy számoltam, tíz percnél tovább nem is voltunk távol. A sztárajá bábuskák még mindig a feketemoslékjukat meg a whiskyjüket hörpölték. Rájuk rivalltunk: – Hahó, lányok, mit kértek? – Újra rázendítettek, hogy: – Az Isten áldjon meg, legények –, mi meg odacsaptunk a kolokólnak, előjött egy másik pincér, sört rendeltünk rummal, mert megszomjaztunk bizony, testvéreim, és az öreg ptyicák is kérhettek, amit akartak. Aztán így szóltam a bábuskákhoz: – Nem mentünk ki innen, értve? Itt voltunk egyfolytában, értve? – Szkóró leesett nekik a húszfillér:

– Úgy van, úgy. Le nem vettük rólatok a szemünket. Az Isten áldjon meg, legények. – És ittak tovább.

Nem mintha számított volna. Fél óra is eltelt, mire a milicilik életjelt adtak magukról, akkor is csak két igen fiatal zsernyák lépett be, a képük rózsás a nagy fekete bilik alatt. Így szólt az egyik:

– Mit tudtok arról, ami Slouse boltjában történt ma este?

– Mi? – kérdeztem én ártatlanul. – Mért, mi történt?

– Betörés, testi sértés. Két személyt kórházba kellett szállítani. Hol voltatok ma este?

– Nem tetszik nekem ez a hang – feleltem. – Nem tetszenek nekem ezek a csúnya inszinuációk.

Roppant gyanakvó természetet sejtet ez, kicsi testvéreim.

– Egész este itt voltak, fiúk – kezdtek rá a kricsálásra az öreg bigék. – Áldja meg őket az Isten, mert nincs ezeknél jószívűbb és aranyosabb a kerek világon. Itt ám, itt voltak egész este. Egy tapodtat se mozdultak.

– Mi csak érdeklődünk – mondta a másik fiatal milicili. – Nekünk is dolgoznunk kell, mint bárki másnak. – De azért csúnya intő tekintetet vetettek ránk, amint távoztak. Utánuk küldtünk egy kis ajakzenét: brrrrzzzrrrr, de ami engem illet, lelombozódtam egy kissé. Azokban az időkben alig volt mi ellen harcolnunk. Úgy ment minden, akár a seggrecsók. De hát, gondoltam, gyerek még az este.

2

Kilépve a Duke of New Yorkból, a nagy bárpult hosszú, kivilágított ablakánál egy csukladozó vén pjanycát vagyis részeget vígyeltünk, atyái gusztustalan dalait ordibálta és úgy büf-büf-böfögött hozzá, mintha valami gusztustalan vén zenekar húzná a büzhödt belében. Ki nem állhatom az ilyen véscseket. Ki nem állhatom a gusztustalan, fetregő, böfögő, betintázott muzscsinákat, akármilyen korúak is, de főleg az ilyen sztárüjféléket nem. Úgy tapadt a falhoz, mintha ragasztva lenne, a pláttýéja valami iszonyat, csupa ránc meg gyűrődés meg kal, sár, mocsok, amit akartok. Nekiestünk hát, bevertünk neki egypár jó horrorsó tolcsókot, de ő csak danolt tovább: Valami ilyet danolt:

És visszamegyek kedvesemhez, kedvesemhez,

Ha elhagysz, kedvesem.

De hogy Balfék is megkoccantotta párszor az öklével a gusztustalan részeg rőtját, abbahagyta a danolást, és kricsálni kezdett: – Rajta, rajta, verjete csak agyon, gyáva férgek, úgyse akarok már élni ebbe a bűdös világba. – Rászóltam Balfékre, hogy hagyja abba egy percre, mert akkoriban még érdekelt, mi mondanivalójuk van ezeknek a sztárüj roncstelepeknek az életről meg a világról. – Nacsak – mondtam. – Mitől bűdös a világ, mi?

– Attól – jajongta a vénség –, hogy a fiatalok azt művelhetik az öregekkel, amit tik velem, mert nincs már itten se törvény, se rend. – Jó hangosan kricsált, és hadonászott hozzá, horrorsón dőlt belőle a szlówó, de a kiskájából is a büf-büf, mintha csak keringett volna valami a belében, vagy mintha valami igen nevetlen muzscsina csinálta volna ott a sűmot s a vén csolovek efelé rázta volna az öklét, ordítva rendesen: – Nem öregeknek való már ez a világ, azért nem is félek tőletek, taknyosok, olyan részeg vagyok, hogy egyáltalán nem is fáj, ha vertek, és ha megöltök, annak örülök csak igazán. – Ezen szmeháltunk meg vigyorogtunk kicsit, de szólni nem szóltunk, úgyhogy folytatta: – Miféle világ ez különben is? Ember a Holdon, emberek röpködnek a Föld körül, mint muslincák a lámpa körül, de a földi törvényre és rendre ügyet se vet már senki. – Azzal rágyújtott az ajakzenére – brrrrzzzrrrr –, akárcsak mi azoknak a fiatal miliciliknek a hátába, és danolt tovább:

Érted vívtam, hazám, te drága

S béke, dicsőség száll reád ma.

Na, erre bevertünk neki rendesen, a licónk egy merő vigyorgás, ő meg csak danolt rendületlenül. Aztán elgáncsoltuk, mire nagy döndüléssel kifeküdt és ömlött belőle a sörmoslék, legalább egy vödörre való. Undorító volt, úgyhogy sorra belerúgtunk egyet, és akkor már nem nóta és nem okádék, hanem vér dőlt a gusztustalan vén rőtjából. Azzal nekieredtünk a világnak.

A városi nagyerműnél Billyboyba és öt drúgjába botlottunk. Mármost tudni kell, testvéreim, hogy akkoriban négyesével-ötösével jártunk, ez volt az autósfogat, mert a négy az épp kényelmesen elfér az autóban, a hat pedig a legnagyobb megengedett létszáma volt egy bandának. Néha több banda is összeverődött, amolyan málenkij hadseregnek egy-egy nagy éjszakai ütközetre, de a célirányos a kis

létszámú cserkészlet volt. Billyboytól hánynom kellett, ha csak a kövér, vigyori licóját megvígyltem, valami olyan vón áradt belőle, mint a sokszorosán kisütött, ráadásul igen állott olajé, hiába hogy a legjobb pláttóját viselte, mint most is. Egyszerre vígyeltük meg egymást, és nagy némaság meg csönd lett mindegyik oldalon. Mert ez már az igazi lesz itten, semmi kecmec, itt most előkerül a nózs, az úzü meg a britva, ököl-bakancs ehhez képest gyermekjáték. Billyboy és a drúgjai abbahagyták, amin ügyködtek, tudniillik épp egy igen sírós fajta kis gyévocska készültek megdolgozni, tízéves ha lehetett, kricsált is rendesen, de a pláttye még rajta volt, Billyboy markolta az egyik rukáját, alvezére, Leo meg a másikat. Azt hiszem, még csak a csúnya szlávóknál tartottak az aktusban, eztán jött volna a nemi erőltetés. Minket vígyelve rögtön elengedték a nyifogó kis ptyícát, hisz ilyet bárhol találnak eleget, és az tűzött is el a vaksötétbe, csak úgy villogott a pipaszár lába fehére, és egyre fújta, hogy: – Jaj, jaj, jaj! – Magam szélesen, nagyon drúzsoszki elmosolyodtam: – Né már, a hájas-bűzös bakkecske Billyboy szemérmesen! Hát hogy vagyol te gusztustalan olcsó korsó hajolaj, mi? Kérsz egy nagyot a folyós tojásodba, ha van egyáltalán, te nyamvadt eunuchkocsonya? – Azzal nekikezdünk.

Hatan voltak négy ellen, mint már jeleztem, de szegény öreg Balfék minden balféksége dacára hárommal fölért vadulásban és piszkos hirigben. Igazi horrorsó úzüje, vagyis lánc volt neki a derekára tekerve kétszeresen, ezt tekerte most le, és valami meseszépen pörgette máris az ellen glázai előtt. Pete-nek és Georgie-nak jó éles nózsa volt, nekem viszont prima horrorsó sztárűj britvám, amit akkoriban művészien tudtam villogtatni-forgatni. Szóval ott draccoltunk a sötétben, feljött a jó öreg Luna is, rajta az emberekkel, a csillagok meg úgy döfölték az eget, mintha csak kések volnának és maguk is szeretnének részt venni a draccban. Sikerült a britvámmal végighasítanom Billyboy egyik drúgjának a ruhaelejét, hogy a plottyát a pláttye alatt még csak nem is érintette. Úgyhogy a dracc kellős közepén Billyboynak ez a drúgja egyszer csak azon kapta magát, hogy kinyílt, mint a borsóhévely, a hasa csupasz, kilógnak a nyamvadt tojásai, és ettől olyan razdraz lett, hogy összevissza vonyított, hadonászott, s persze hogy nem vette észre, mikor a jó öreg Balfék lánc husssssss belevágott a glázába, erre aztán Billyboynak ez a drúgja le is támolygott a csata teréről, de közben a lelkét majd kibőgte. Igazán horrorsón álltunk, mert nemsokára Billyboy alvezérért is sikerült leterítenünk, az öreg Balfék lánc megvakította, kúszott-mászott és üvöltött, mint az állat, de egy kiadós galavánrúgástól kifeküdt, elnyúlt, s annyi.

Négyünk közül persze hogy Balfék járt a legrosszabbul pofa-ügyben, a licója csurom vér, a pláttója csupa kosz, de mi hárman maradtunk, ahogy voltunk, még csak meg se izzadtunk. Én a hájas-bűzös Billyboyt szerettem volna elkapni, úgy táncoltam kezemben a britvával, mint borbélylegény a fedélzetten háborgó tengeren, hogy egy-két ügyes vágást ejtsek azon a tisztátalan, olajos képén. Billyboynak nózsa volt, hosszú rugós fajta, de maga olyan lassú és nehézkes, hogy rendesen megvregyittyelni senkit se tudott volna. Így hát, testvéreim, tömör gyönyör volt körbevalceroznom – balra két-há, jobbra két-há –, megmetszve a bal pofit és a jobb pofit, hogy jóformán egyszerre eredt két vérfüggöny a kövér, gusztustalan, olajos licón a téli csillagfényben. Szóval ömlött a vére ilyen piros függönyökben, de Billyboy föl se vette, billegett, mint egy mocskos-hájas medve, és váltig bökődött felém a nózsával.

Ekkor szlúsáltuk, hogy szirénázva jönnek a milicilik, vintóvkák merednek ki a rohamkocsik ablakán, fegyvert célra tartás! Az a nyifogós kis gyévocska szólhatott nekik, mert volt ott egy zsernyákhívó fülke nem messze az erőszaki műteleptől. – Elkaplak még, ne búsulj – kiáltottam –, te hájas bakkecske, te! Lemetszem a tojásodat, azt ne hidd. – Azzal eltűntek, lassan és lihegve, kivéve Leo alvezért, aki ott hortyogott a földön, északnak, a folyó felé, mi meg a másik irányba. A sarkon túl volt egy sikátor, sötét és üres, és nyitott mind a két végén, itt megpihentünk, szaporán lihegve, aztán lassabban, aztán már csak normálisan lélegezve. Tisztára mintha két irdatlan hegy között pihegtünk volna, mert ez volt itten a lakótelep, és a lakások ablakaiban ugráló kék fényt lehetett mindenhol vígyelni. Ez meg a televízió volt. Aznap este úgynevezett világgözvetítés ment, ami azt jelenti, hogy ugyanazt a műsort vígyelhetted mindenki a világon, már aki akarta, vagyis jobbára a középosztályok középkorú csolovekjai. Valami bazi nagy híreshülye komikus csolovek avagy fekete énekes volt műsoron, azt röptették szerte a spéci tévéműholdak a zürből, testvéreim. Mi meg

lihegtünk tovább, és szlúsáltuk, hogy keletnek szirénáznak el a milicilik, s már tudtuk, hogy nincs baj. De a szegény öreg Balfék egyre csak nézett föl a csillagokra, bolygókra, meg a Lunára, tátott róttal, mint valami kiskölyök, aki sose vígyelt még ilyet, és egyszer csak azt mondja:

– De szeretném tudni, mi lehet rajtuk. Ugyan mi lehet ott fõnn az ilyen dolgokon?

Véknyába csaptam, úgy feleltem: – Te, te glúpüj barom aki vagy. Mi dolgod ezzel? Élet van rajtuk bízvást, aminthogy ideleenn is, van, akit megkéselnek, van, aki késel. De hát molodaja még a nocs, úgylahogy indulás, Ó testvéreim. – A többiek jót szmeháltak ezen, de szegény öreg Balfék komoly pillantást vetett rám, aztán megint a csillagokra s a Lunára. Nekieredtünk hát a sikátoron, miközben kéklett le ránk a világközvetítés. Autóra lett volna szükségünk, ezért a sikátorból egyenest balra fordultunk, tudván, hogy a Priestly Place-en vagyunk, mert már vígyeltük is a nagy bronzszobrát valami sztárüj költõnek, a felsõ ajka akkora, akár egy orangutáné, és a lelógó vén rõtjában pipát szorongatott. Északnak tartva kiértünk a Filmpalotához, ami csak úgy hámlott és rohadt szét, mert nem járt belé a kutya se rajtuk, málsikokon kívül, de mi is csak balhézni, razrezálni, néha-néha a sötétben egyet tilitolizni. A légyszaros plakáton vígyeltük, hogy már megint a szokásos kovbojbaromság megy, a hatlövetü seriff meg az angyalok az egyik oldalon, a marhatolvajok és a pokolbéli ördögök a másikon, szóval az ismerõs szar, csupa ilyet gyártott akkoriban az Államfilm. A közelben parkoló autók nem voltak valami horrorsók, csupa vacak sztárüj véscs, de azért találtunk köztük egy majdnem új Durango 95-õst, ami nekem megtetszett. Georgie-nak volt a kulcskarikáján egy úgynevezett polikulcsa, úgylahogy hamarosan már benne is ültünk – Balfék és Pete hátul tehénkedett, urasan fújva a füstöt –, begyújtottam, indítottam, és olyan horrorsón kezdett morajlani, hogy igazi prima érzés volt, ahogy melegen vibrattyolt tõle az ember bélése. Adtam neki a nõgával, és csinosan kitolattunk, egy árva lélek nem vígyelte, hogy eltüzünk.

Elõbb csak a kültelkeken marhultunk, ijesztgetve az úton átkelő vén csolovekokat meg zséncsinákat, cikcakkban tépve a macskák után, ilyesmi. Aztán rátértünk a nyugati útra. Alig volt forgalom, úgylahogy tövig nyomtam a jó öreg nõgával, és a Durango 95 úgy ette az utat, mintha spagetti lenne. Aztán már téli fák között jártunk, és sötétben, testvéreim, vidéki sötétben, és egyszer el is csaptunk valami jó nagyot, aminek vicsorgó, sokfogú rõtja volt a reflektorfényben, aztán visított egyet, mi meg átcuppogtunk rajta, s az öreg Balfék ott hátul hülyére rötyögte magát: – Hohohoho! – Megláttunk egy fiatal málsikot a bigéjével, egy fa alatt tapizták egymást, megálltunk noszogatni õket, aztán meggyomroztuk kissé a párocskát, mire elbõgték magukat, és már mentünk is tovább. Igazából a váratlan vendég címû mûsort akartuk leadni. Ez volt a legjobb vicc, a legjobb szmeh, és jó vad testi sértések is kerekedhettek belõle. Végül egy ilyen faluféléhez értünk, és a falu szélén egymagában állt egy ilyen falusi házikóféle kiskerttel. A Luna már jó magasan járt, tisztán és világosan vígyelhettük ezt a házikót, amint lelassítottam, majd fékeztem, a többiek rötyögtek bezúmno, aztán a házikó véscsnek a kapufélfáján azt is vígyeltük, hogy OTTHON a neve, ami elég egy hervasztó név. Kiszálltam az autóból, ráförmedtem a drúgjaimra, hogy kuss legyen és teljes komolyság, kitártam a málenkij kiskaput, és bementem a bejárati ajtóhoz. Szépen, finoman bekopogtam, de semmi válasz, úgylahogy kopogtam tovább, és már szlúsáltam is, hogy jön valaki, elhúzza a reteszt, aztán vagy öt centire megnyílt az ajtó, egyetlen gláz nézett rám a résbõl, de a lánc még be volt akasztva. – Tessék? Ki az? – Bigének a hangja volt, fiatalos gyévocskáé, úgylahogy igen elõkelõen, valódi úri góloszhordozással feleltem:

– Bocsásson meg, asszonyom, restellem, hogy zavarnom kell, de erre sétáltunk a barátommal, és a barátom hirtelen nagyon rosszul lett, kinn fekszik az úton, inkább halott, mint élõ, és valami iszonyúan nyög. Volna olyan jó megengedni, hogy a telefonján mentõért telefonáljak?

– Nincs telefonunk – mondta a gyévocska. – Sajnálom, de nincsen. Máshoz kell fordulnia. – A málenkij házikó belsejébõl katt katt katt katt kitkattkatt szlúsáltam, hogy gépel valami csolovek, aztán abbahagyta, és kiszólt a csolovekhang: – Mi az, drágám?

– Nos hát – mondtam –, volna olyan jó akkor legalább egy pohár vizet adni neki? Tudja, alighanem elájult. Úgy nézem, rájött a görcs, fogta magát s elájult.

A gyévocska habozott, aztán azt mondta: – Várjon. – Azzal visszament, a három drúgom meg kiszállt az autóból, horrorsón lopakodva odaosontak hozzám, fölhúzták a mászkájukat és én is az enyémet, és most már csak be kellett dugnom a rukámat és kiakasztani a láncot, mert úgy megpuhítottam ezt a gyévocskát a finom úri góloszommal, hogy nem zárta be az ajtót, pedig hát idegenek voltunk mi ott az éjszakában. Aztán benyomultunk ordítva, az öreg Balfék szokása szerint adta a sütöt, ide-oda ugrált és csúnya szlovókat harsogott, és meg kell mondanom, szép kis málenkij házikó volt az belülről. Szemhálva berontottunk a szobába, ahol égett a villany, és a gyévocska ott állt rémülten, igazi bájos kis bőr volt, nagy horrorsó grúgyokkal, mellette állt egy csolovek, a múzsa neki, az is fiatal volt, szarukeretes ócskit viselt, az asztalon írógép, szanaszét papírok, de egy csinos paksaméta egyben feküdt, biztosan azt gépelte, szóval megint egy intelligens fazonú könyvmoly fazonba botlottunk, mint néhány órával azelőtt, csak hogy ez itt író, nem olvasó. Na, azt mondja:

– Mi ez? Kik maguk? Hogy merészelnek engedély nélkül betörni a házamba? – Közben végig remegett a gólosza, de a rukája is. Mire én:

– Egyet se féljen. Ha félelem fészkelte a szívébe, Ó testvér, vesse ki azt onnét. – Georgie és Pete kiment fölkiutálni a konyhát, az öreg Balfék meg ott várt mellettem a parancsra, a rőtja szélesre tátva. – Na, mi ez? – folytattam, fölveve azt a gépeléskéle paksamétát az asztról, mire a szarukeretes muzscsina:

– Én is éppen ezt akarom tudni. Mi ez? Mit akarnak? Takarodjanak, vagy kidobom magukat. – A Pébé Shelleynek maszkírozott jó öreg Balfék ezen akkorát szemhált, mint valami hatalmas ragadozó.

– Hászen ez egy könyv – mondtam. – Hászen maga egy könyvet ír itten. – Jó durvára fogtam a góloszomat. – Mindig rohadtul csodáltam aztat, aki könyvet tud írni. – Ránéztem a legfelső lapra, ott volt a címe: GÉPNARANCS, mire azt mondtam: – Hát ez jó egy hülye cím. Ki a fene hallott már olyat, hogy gépnarancs? – Aztán felolvastam egy málenkij részletet, jó hangosan, igazi zengő prédikátorhangon: – "Hogy az emberre, ki növekedni és édesedni képes, kinek végül dús leve csordul Isten szakállal övezett száján, hogy tehát az emberre oly törvényeket és feltételeket erőszakoljanak, melyek mechanikus szerkezetté degradálják őt, ez ellen szállok toll-kardommal síkra..." – Balfék ajakzenét produkált, és én is elszemháltam magam. Aztán tépdésni kezdtem a lapokat és fecnikben szórtam a padlóra, s ettől az író muzscsina egészen bezúmnüj lett, és sárga zubáit rám viczorítva, tíz körmét kimeresztve nekem esett. Más se kellett a jó öreg Balféknek, nagy hőrréntésekkel és morrantásokkal kezelésbe vette a csolovek remegő rőtját, piff paff, bal ököl, jobb ököl, úgyhogy régi jó ismerősünk, a piros – piros bor a csapból, piros lé mindenütt, mintha csak ugyanaz az óriáscég állítaná elő – megeredt és befröcskölte a szép tiszta szőnyeget meg a könyv darabkáit, amit derekasán tépkedtem tovább, razrezzrazrez. Mindeközben a gyévocska, a hű és szerető hitves, dermedten állt a kandallónál, azután málenkij kis jajokat bocsátott ki magából, mintegy az öreg Balfék ökölmuzsikájának ütemére. Bejött Georgie és Pete a konyhából, szorgosan rágtak, noha rajtuk volt a mászka, merthogy ezt is meg lehetett csinálni, így tervezték őket, Georgie valami hideg combbal az egyik rukájában, egy fél klebával s rajta hatalmas buckó mászlóval a másikban, Pete meg egy habzó galavájú sörösüveggel és egy horrorsó öklömnyi szilvássütivel. Egyből rötyögni kezdtek, vígyelve az öreg Balféket, amint körbetáncolva öklözi az író csolovekot, az író csolovek meg placsil, hogy az élete munkája vész kárba, buhuhú, de a rőtja már szögletesre volt szabva, nekem mégis a fiúk rötyögése tetszett kevésbé, mert tátva volt a pofájuk, és látni lehetett benne, amit éppen ettek. Rájuk szóltam:

– Eldobni a moslékot. Nem adtam rá engedélyt. Fogjátok le a csolovekot, hadd vígyeljen mindent, de el ne szabaduljon. – Lerakták a zsíros piscsájukat az asztrra, a szállongó papírok közé, és odaklopotáltak az író csolovekhoz, akinek a szarukeretes ócskija összevissza repedezett, de még tartotta magát, a jó öreg Balfék egyre csak táncolta körbe, hogy a kandallópárkányon ugráltak tőle a nippek (de lesöpörtem őket, és nem ugráltak tovább, kicsi testvéreim), és váltig pofozta a Gépnarancs szerzőjét, hogy már szederjes volt a licója, és csöpögött, mint egy egészen különlegesen lédús gyümölcs. – Elég lesz, Balfék – mondtam. – És most lássunk a másik véscshez a Bóg

segedelmével. – Akkor rávetette magát a gyévocskára, aki még mindig horrorsón kricsált, legalább négyet egy ütemre, hátracsavarta a rukáit, én meg tépni kezdtem róla az ezt-azt, míg a többi tovább röttyögött, és igazi prima horrorsó grúgyok dugták ki a rózsaszín glázukat, Ó testvéreim, miközben magam is lehántottam a ruhámat, hogy nekifogjak a döfölésnek. Döfölés közben fájdalmas kiáltásokat szlúsáltam, és a vérző író csolovek bezúmno üvöltve majdnem kiszabadult Georgie és Pete markából, hihetetlenül trágár szavakat ordítva, amiknek csak egy részét ismertem, a többit ott helyben találta ki. Utánam jog szerint az öreg Balfék következett, a maga vadállati, lihegő-szuszogó módján, és a Pébé Shelley-mászka ügyet se vetett a dologra, miközben én fogtam a nőt. Aztán váltottunk, Balfék és én markoltuk meg a nyáladzó író csolovekot, aki már rángatózni se bírt, csak az összefüggéstelen szavait gajdolta, mint aki a tejmegmég bár ürébe keveredett, Pete és Georgie meg elzabrált, ami járt neki. Aztán ilyen csöndféle lett, és mivel teli voltunk gyűlölettel, összetörtük, ami még épen maradt – írógépet, lámpát, széket –, Balfék pedig, rá mélységesen jellemzően, lehugyozta a tüzet és épp készült a szőnyegre szarni, hiszen volt ott papír bőven, de erre már azt mondtam, hogy nem. – Kifelé, kifelé, kifelé – ordítottam. Az író csolovek meg a zsenája nem is volt magánál, véresek voltak és tépettek, csak nyöszörögni tudtak. Túl fogják élni.

Kiballagtunk várakozó autónkhoz, és hagytam, hogy Georgie üljön a kormány mögé, mert letörtem egy málenkissé, és gurultunk vissza a városba, mindenféle furcsa, visító dolgokat ütve el közben.

3

Jéhaltunk vissza a városba, testvéreim, de épp a szélén, nem messze az úgynevezett Ipari Szennyvízcsatornától, vígyeltük, hogy lekonyul a benzinmutató, ahogy a mi, hahaha, mutatóink is lekonyultak, és az autó egyre köhögött, hogy kasi kasi kasi. Nem estünk kétségbe, mert ott villogott a közelben a vasút kék fénye. A kérdés csak az volt, hagyjuk-e ott az autót, hogy a zsernyákok szabirálják be, vagy pedig, gyilkos undorkodó kedvünkben lévén, tolcsókoljuk bele a vízbe, hogy jó nagy pleszkkal elmerüljön, mielőtt még meghal az este. Utóbbiban maradván kiszálltunk, kiengedtük a féket, vállvetve odatolcsóoltuk a mocskos víz szélére, amely mintha melasz és emberi lyuktermék keveréke lett volna, aztán egy jó horrorsó tolcsó, és bele is fordult. Hátraugrottunk, nehogy a szenny a pláttýnkra fröccsenjen, de az autó szép simán glugluglug és glolp lemerült. – Viszlát, öreg drúg – szavolta Georgie, Balfék meg egy nagy bohócos röhögést – Hahhahaha! – eresztett utána. Azzal megcéloztuk az állomást, hogy az egy megállóra lévő központba bemenjünk. Szép udvariasan megvettük a jegyeket, és uras csöndben vártunk a peronon, az öreg Balfék közben az automatákkal marhult, a karmantyúja tele lévén málenkij pénzzel, mint aki csokoládészeleteket osztana a szegények és éhezők között, ám ilyenek a közelben nem voltak, aztán bedöcögött a jó öreg eszpresszó rapidó, és felugráltunk a majdnem üres vonatra. Hogy az út három percét elüssük, vadulni kezdtünk az úgynevezett huzatokkal, szép horrorsón kitéptük az ülések belét, az öreg Balfék meg addig verte láncával az aknót, míg szikrázva nem csillaglott a téli levegőben, de mind le voltunk konyulva, törve, hangolva kissé, testvéreim, az energiacsapoló estétől, csak Balfék volt teli az ostoba állat életörömeivel, viszont mocskos is volt tetőtől talpig, és büzlött a verejtékvöntől, többek közt ezt se bírtam az öreg Balfékben.

A központban kiszálltunk, szép lassan visszaindultunk a Karóva tejbár felé, és úgy áásítóztunk közben, hogy a hold, a csillagok meg a lámpák a kopoltyúnkig beláttak, mert növésben levő málcsikok voltunk még, akiknek nappal iskolában a helyük, és a Karóvába megérkezve azt tapasztaltuk, hogy zsúfoltabb, mint ahogy otthagytuk. De az a tején és synthemescen vagy min ürbe röpült csolovek most is csak fújta a magáét: – Kallódó utcakölykők az útbahan hukk plafonidő jározóra. – A harmadik vagy negyedik adagja lehetett aznap este, mert már megvolt neki az a fakó, embertelen színe, mint aki tárgyá vált és az arcát merő krétából faragták. Ha ennyi időt akart tölteni az úrben, már az elején be kellett volna menjen valamelyik privát fülkébe, mert a végén még beleakadnak a málcsikok, ámbár nagy veszély nem volt, hisz tudtuk, hogy bazi izmos kidobók

rejtőznek a Karóvában, akik hamar véget bírnak vetni a marhulásnak. Balfék mindenesetre befurakodott e mellé a csolovek mellé, és a nagy mocskos szapógiával beletiport a lábfejébe. De a csolovek, testvéreim, nem érzett, nem hallott semmit, fölötte volt már ő a testi bajoknak.

Naccatok szlopálták a tejet meg a kólát s hülyültek többnyire (naccatoknak hívtuk a tinédzsereket), de voltak ott sztárüjebbek is, muzscsinák-zsénszcsinák vegyest (persze nem burzsoá fazonok, olyanok soha), ezek a bárpultnál nevettek, povedáltak. A tollukról meg a lógó pláttýjúkról látszott (nagy kötött pulóver a legtöbbon), hogy felvételen lehettek a sarki tévéstudióban. A gyévocskáknak nagyon eleven licójuk volt, nagy, széles és igen vörös, csupa fog rójtuk, összevissza szmeháltak, és fütýültek a fene vad világra. Aztán kattanva elhallgatott a sztereón a lemez (Johnny Zhivago, az a ruszki kóska énekelte a "Csak minden másnap"-ot), és a beálló rövid szünetben, mielőtt még rákezdedt volna a következő szám, az egyik gyévocska – hirtelenszőke, nagy mosolygó vörös róttal, olyan harminc-sok lehetett – váratlanul dalra fakadt, csak olyan másfél ütemnyire, mint aki illusztrálni akar valamit, amiről éppen povedáltak, de abban a pillanatban, Ó testvéreim, mintha egy nagy madár szállt volna be a tejbárba, és a plottyomon minden málenkij szórszál felállt, és úgy futott végig rajtam a hideg, mint lassú kis málenkij gyíkok. Mert én tudtam, mit énekel. Friedrich Gitterfenster operájából, a *Das Bettzeug*-ból volt egy részlet, ahol a nő már elpatkolni készül, mert átvágták a torkát, és a szöveg így hangzik: "Jobb is lesz így talán". Szóval végigfutott rajtam a hideg.

De az öreg Balfék, szlúsálva ezt a kis daldarabot, ezt a tényérra csapott izzóvörös lómtýik húst, szabadon eresztette a bunkóságát, ami most ajaktrombitából, kutyaugatásból, kétszer a levegőbe döfött két újból és bohócos röhögésből állt, ebben a sorrendben. Egyszerre mintha belázasodtam volna, mintha izzóvörös vérben fuldokoltam volna, szlúsálva és vígyelve Balfék otrombaságát, és kifakadtam: – Te rohadék! Te mocskos, nyálas, modortalan rohadék! – Azzal áthajolva Georgie előtt, aki köztem és az undorító Balfék között ült, öklömmel Balfék rójtjába csaptam, villámszkóró. Balfék nagyon meglepődött, elnyílt a rójtja, rukájával törölgette a króvot a gúbáíról, aztán a csorgó piros króvot nézte döbbenten, aztán engem. – Há emmeg mi volt? – kérdezte a maga tudatlan módján. Nem sokan vígyelték, mit csináltam, s aki vígyelte, nem törődött vele. Már szólt is megint a sztereó, valami nagyon beteg elektromosgitár-véscs ment rajta.

– Azért kaptad, mert modortalan rohadék vagy és dúhod nincs róla, hogy kell viselkedni a köz nyilvánosságá előtt, Ó testvérem.

Balfék ronda gonosz pofát vágott erre. – Nekem ez nem tetszik egyáltalán. Mostantól nem vagyok a testvéred, és nem is akarnék az lenni. – Előhúzta zsebéből a nagy taknyos tastukját, és csodálkozva itatgatta a piros folyadékot, olyan döbbenten nézett rá, mintha vére csak más csolovekoknak lehetne, neki nem. Olyan volt az egész, mintha vért énekelne, mert otromba volt, amikor az a gyévocska zenét énekelte. A gyévocska viszont már tovább szmehált – hahahaha – a drúgjaival a pultnál, mozgott a vörös rójtja, fénylettek a zubái, Balfék guszttustalan otrombaságát észre se vette. Tulajdonképpen velem volt otromba a Balfék. Azt mondtam:

– Ha nem tetszik ezmegez és nem akarnál azmegaz lenni, tudod, mit csinálj, kicsi testvér.

Georgie hangja olyan éles volt, hogy felkaptam a fejem:

– Jól van, na. Ne kezdjük itt az arénát.

– Ez csakis Balféktől függ – mondtam. – Nem viselkedhet úgy egész zsziznyében, mint valami kisgyerek. – Azzal keményen Georgie-ra néztem. Megszólalt Balfék, és már a piros vére se folyt annyira:

– Mi jogon parancsolgat nekem és tolcsókol szájba, amikor csak tetszik? Menjen az édesbús mattyába, vagy kiverem láncsal a glázait.

– Vígyázz – mondtam erre olyan halkan, ahogy csak tudtam, miközben a sztereó ide-oda pattogott a falakon meg a plafonon, és az úrben mászkáló csolovek egyre hangosabban fújta Balfék mellett, hogy: – Közelebb szikrázik ultoptimáris. – Azt mondtam halkan: – Vígyázz, Ó Balfék, ha kedves az

életed filigrán cernája.

– Menj az édesbús bolsaja mattyodba – vicsorgott Balfék. – Nem volt jogod ahhoz, amit csináltál. Bármikor kiállok veled lánccal, nózzsal vagy britvával, nem hagyom, hogy ok nélkül tolcsókolgass, vili, hogy nem hagyom.

– Késsel és bármikor – acsarogtam vissza. Mire Pete:

– Állj, állj, málcsikok. Drúgok vagyunk, vagy nem? Drúgok pedig ilyenén nem viselkednek. Ott szemben máris röhögnek rajtunk a málcsikok. Csak nem csinálunk magunkból bohócot?

– Balféknek rendet kell tanulnia – feleltem. – Világos?

– Álljon meg a menet – szólt közbe Georgie. – Mi az, hogy rendet? Ezt most hallom először.

– Az az igazság, Alex – tódította Pete –, hogy nem kellett volna pofán csapnod a jó öreg Balféket. Most megmondom, aztán többet nem térünk ki rá. Megmondom teljes tisztelettel, ha engem csapsz pofán, vállalnod kellett volna a következményeket. Ennyit mondok és nem többet. – Azzal beletemette licóját a tejespohárba.

Éreztem, hogy csupa razdraz a belsőm, de próbáltam nyugodt maradni. – Vezérnek lennie kell. Fegyelemnek lennie kell. Nem igaz? – Egy szót nem szkakált, még csak nem is biccentett egyik se. A razdraz egyre nőtt bennem, kívül egyre nyugodtabb lettem. – Régóta én vagyok a főnök. Drúgok vagyunk, de valakinek főnöknek is kell lennie. Nem igaz? Nem igaz? – Biccentettek tétován. Balfék az utolsó csöppeket aszusálta magán. Végül ő szólalt meg:

– Igaz, igaz. Dubidú. Elfáradtunk, asszem. Többet ne is mondjunk talán. – Meglepődtem, kissé még puglívűj is lettem, hogy Balfék ilyen bölcsen povedál. Balfék folytatta: – Ágyban az igazság már ilyenkor, haza kéne menni. Nem igaz? – Nagyon meglepődtem. A másik kettő bólintott, hogy igaz igaz igaz. Mire én:

– Ugye megérted, Balfék? Tudod, a zene miatt volt. Egészen bezúmnűj leszek, ha egy csolovek megzavar egy éneklő ptyicát. Szóval ezért.

– Haza kéne menni egy kis szpacskára – mondta Balfék. – Hosszú este volt ez növésben levő málcsikoknak. Nem igaz? – Igaz igaz, bólintott a másik kettő. Mire én:

– Azt hiszem, legjobb, ha most hazamegyünk. Balfék igazi horrorsó ötlettel állt elő. És ha nappalközben nem találkoznánk, Ó testvéreim, hát – holnap ugyanakkor ugyanott?

– Igen – felelte Georgie. – Azt hiszem, el lehet intézni.

– Én – mondta Balfék – lehet, hogy egy málenkicsit kések. De ugyanott és majdnem ugyanakkor holnap, persze hogy. – Még mindig törölgette a gúbáit, pedig már nem is folyt a króv. – És – tette hozzá – reméljük, hogy több énekes ptyicát már nem találunk itt. – Azzal megeresztett egy jó öreg Balfék-rötyögést, egy nagy bohócos hohohohót. Úgy látszott, akkora balfék, hogy meg se tud igazán sértődni.

Így hát elváltak útjaink, én a magamén bőfögve mentem a sok megpittyelt hideg kólától. A britvám kéznél volt, hátha Billyboy valamelyik drúgja ott vár rám a lakótelepen, vagy ha nem ő, akkor valamelyik másik bandából, gruppából vagy sájkából valaki, mert ezek folyton háborúztak egymással keresztbe és hosszába. A faterral meg a mamival laktam a 18/A számú tömbben, a Kingsley Avenue és a Wilsonsway között. A nagy bejárati ajtóig simán eljutottam, bár tényleg láttam egy fiatal málcsikot a csatornában fetrengeni, üvöltött, mint a fába szorult féreg, primán össze volt vagdosva, a lámpafényben itt is, ott is vércsikok csillogtak, megannyi szignója, testvéreim, az aznap esti marhulásnak. A 18/A tövében megpillantottam egy gyévocska nyizsnűjneműjét is, a pillanat hevében tépték le róla, Ó testvéreim. Beléptem. A lépcsőházban a városi tanács jó öreg festménye a falon – szépen fejlett csolovekok és ptyicák, a Munka Becsületétől meg Tisztességétől mord képpel, munkapadoknál, gépeknél, s a szépen fejlett plottyukon nincs egy öltés ruha. De hát persze a 18/A-ban lakó málcsikok, ahogy várni lehetett,

golyóstollal és színes ceruzával szépen kidekorálták a fõnt említett festményt, szõrõket és merev farkokat biggyesztve rá, és most már iszonyú ronda szlõvók is kúsztak kifelé ezeknek a nagój (vagyis meztelen) zsenáknak meg csolovekoknak a méltóságteli rõtjából. Odamentem a lifthez, de meg se kellett nyomni a villanyos knópát, hogy tudjam, nem mûködik, mert ma este jó horrorsón megtolcsókolták, a fémajtó összevissza görbült, valaki igencsak fejthette az erõt, úgyhogy gyalog kellett fölmásznom a tizedikre. Szentségeltem is zihálás közben, mert plottyban fáradt voltam, ha fejileg nem is. Nagyon kívántam már a zenét, lehet, hogy a miatt az éneklõ gyévocska miatt a Karóvában. Jól be akartam vele lakni, mielőtt a paszportomat, testvéreim, lepecsételik az álom határátkelõhelyén, és fölengedik elõttem a csikos sésztet.

Kinyitottam az én kis külön kljucsommal a 10-8 ajtaját; málenkij lakásunkban néma csönd volt, az ef meg az em már az álom ösvényét járta, a mami egy kis málenkij vacsorát is kikészített az asztalra: egy-két lómttyik szivacsos konzervhús, egy vékony vágat kleba meg vaj, na és egy pohár hideg malakó. Hahahó, a jó öreg malakó, amiben nincsen kés, se synthemesc, se drencom. Gonosz egy ital lesz, testvéreim, most már az én szememben az ártatlan tej mindig. Azért csak nekiestem, mert éhesebb voltam, mint hittem, még a gyümölcstortát is kiszedtem a kamrából, és jó nagy cafatokat hánytam belõle a mohó rótomba. Azután fogat mostam, csettegettem, vagyis tisztogattam a rótomat a jazikommal, majd pedig bementem az én kis szobámba, útközben lökve le a pláttjét. Itt volt az ágyam és zsiznyem kincse, a sztereóm, lemezeim a szekrényben, zászlóim és plakátjaim a falakon, ez utóbbiak emlékek a javítóból tizenegy éves koromtól, Ó testvéreim, és mindegyikre név vagy szám volt feste: 4. DÉLI; METRÓ JAVINT, KÉK TAGOZAT; ALFA-FIÚK.

Az erõsítõk szépen el voltak rendezve körbe a plafonon, falakon, padlón, úgyhogy ha zenét szlúsálva az ágyamon hevertem, valósággal behálózott és körbefont a zenekar. Ma este, gondoltam, jöjjön elõször az az új hegedüverseny az amerikai Geoffrey Plautustól, Odysseus Choerilos és a Maconi (Georgia) Filharmonikusok elõadásában, úgyhogy kirántottam a helyérõl, föltemtem és vártam.

És jött is, testvéreim. Ó, boldogság, mennyei boldogság. Csupaszon feküdtem, galavám a rukáimon a párnán, glázok csukva, rõt gyönyõrre tátva, szlúsáltam a mennyei hangok zubogását. Ó, a megtestesült tökély és tökélet. A trombonok vörösaranyként recsegtek az ágyam alatt, galavám mögött háromfelé köptek ezüstlángot a trombiták, és ott az ajtónál az üstdobok a belemen gurultak át és ki, recsegve, mint a cukorkamennykõ. Ó, csodáknak csodája. És akkor, mint ritka mennyei fémbõl szõtt madár, vagy mint nehézkesnek fittyet hányó ezüstbor madár, mely úrhajóban folyik, jött a hegedüs szóló a többi húros felett, s azok a húrok mintha selyembõl lettek volna kalitka az ágyam körül. Azután a fuvola és az oboa fúrta bele magát platinaféregként a sűrû sűrû arany-ezüst karamellába. Micsoda boldogság volt az, testvéreim. Az ef és az em a szomszédos hálószobájukban megtanulták már, hogy ne merészeljenek átkopogni a falon az úgynevezett zaj miatt. Megtanítottam õket. Inkább altatót vettek be. Most is bevették nyilván, hisz tudhatták, micsoda élv nekem az éji zene. És miközben szlúsáltam, szorosra hunyt glázokkal, hogy magamba zárjam ezt a boldogságot, ami jobb bármi synthemesc-Bógnál, mennyei képek jelentek meg elõttem. Fiatal és sztárüj csolovekok meg ptyicák heverték a földön irgalomért esdekelve, én meg teli rõtall szmehálva tiportam a licójukat a bakancsommal. És tépett ruhájú, kricsáló gyévocskák álltak egy falnál, és én sorra beléjük döftem a micsodámat, mint valami slagot, és bizony mire a zene, mindössze egy tétel, a nagytornyának tetejére ért, ott heverve az ágyamon, szorosra hunyt glázokkal, rukáim a galavám mögött, elsültem és fröcsköltem szanaszét és ordítottam aaaaaa a boldogságtól. És így siklott a gyönyõrû zene izzó vége felé.

Utána a csodálatos Mozarttól hallgattam a Jupitert, és új képek, más licók jelentek meg, hogy a földbe tiporjam és szétloccsantsam õket, majd arra gondoltam, meghallgatok még egyet, mielőtt átkelek a határon, és mivel valami igazán sztárüjt és erõset és határozottat akartam, J. S. Bachot vettem elõ, a Brandenburgi versenyt, középsõ és alsó húrokra. És, másféle boldogsággal szlúsálva, mint az elõbb, vígyeltem megint azt a címet a papíron, amit az este razrezáltam, mintha csak évszázadokkal azelõtt lett volna, abban az OTTHON nevû házikóban. Az volt a cím, hogy gépnarancs. J. S. Bachot hallgatva kezdtem már panyimálni, hogy mit jelent, és bántam, mint a

kutya, szlúsálva mindeközben a sztárűj német mester barna tőkéletét, hogy nem tolcsókoltam még jobban el azt a kettőt, hogy nem téptem őket szét a saját padlójukon.

4

Másnap reggel nulla nyolc nulla nullakor ébredve, testvéreim, s váltig lekonyulva, törve, verve, gyalázva, glázaim álomglazúrral horrorsón leragasztva, arra gondoltam, nem megyek én iskolába. Egynéhány órát heverészek még, aztán lazán fölkelek, fölöltözöm, talán még tocsogok is egyet a fürdőben, majd kenyeret pirítok magamnak, szlúsálok a rádiót vagy átfutom a gazétát, és mindezt agyinókomban. Ebéd után talán-talán, ha kedvem szottyán, elidúlok a jó öreg skólavólába, és megnézem, mit varittyolnak a haszontalan glúpűj tudásnak e főlegvárában, Ó testvéreim. Hallottam, hogy a fater csiszeg-csoszog, mireg-morog, aztán eligyol a festékgyárba, ahol robotált, majd beszólt a mami, igen tisztességtudó góloszon, most hogy már egyre nagyobb és erősebb lettem:

– Elmúlt nyolc, fiam. Még elkésel a végén.

Mire én visszakiáltottam: – Fáj a galavám. Hagyj békemem, alszok rá, oszt jobban leszek. – Szlúsáltam, hogy sóhajt egyet, majd:

– Hát akkor beteszem a reggelidet a sütőbe, fiam. Nekem már mennem kell. – Ami igaz is volt, mert törvény van rá, hogy aki nem gyerek, nem vár gyereket, nem beteg, annak robotálni kell. A mami egy ilyen áböcöben dolgozott, a konzervlevest, -babot meg a többi kált rakta ki a polcokra. Szlúsáltam, hogy becsap egy tányért a gázsütőbe, cipőt húz, leveszi a kabátját az ajtó mögül, megint sóhajt, és azt mondja: – Hát én megyek akkor, fiam. – De úgy tettem, mint aki máris álomországban jár, aztán horrorsón el is bólítottam, és valami igen furcsa és valószerűnek tűnő szónt láttam, az én drúgommal, a Georgie-val kapcsolatosan. Ebben a szómban már sokkal öregebb volt, ilyen komoly meg kemény, és folyton a fegyelemről meg az engedelmességről gavarittyolt, meg arról, hogy az alája beosztott málcsikok ugorjanak, mint a szöcske, és feszesen szalutáljanak, és ott álltam én is a sorban a többi közt, és harsogtam, hogy igen, uram, nem, uram, aztán már vígyeltem is frankón, hogy Georgie-nak csillagok vannak a plecsóján, mint valami tábornoknak. Aztán behívta a jó öreg Balféket egy korbáccsal, és Balfék is sokkal öregebb volt már, a haja ősz és néhány foga is kiesett, ezt akkor vígyeltem, amikor engem meglátva elrötyögte magát, aztán Georgie, a drúgom rám mutatott: – Ennek az embernek csupa mocskok és kal a pláttýéja –, és ez igaz is volt. Kricsálni kezdtem, hogy: – Ne bántsatok, jaj, ne bántsatok, testvérek –, és futásnak eredtem. Körbe-körbe rohantam, Balfék a sarkamban, hülyére szmehálva magát, és ahányszor csak horrorsón a hátamra tolcsókolt a korbáccsal, mindig megszólalt egy csingilingi elektromos csengő, és ez a csengő még külön is fájt.

Ettől aztán villámszkóró felébredtem, a szívem csak úgy dübögött, és persze hogy szólt egy igazi csengő is, brrrr, a mi ajtócsengőnk. Tettem, mintha senki se lenne itthon, de a brrrr csak nem hagyta abba, aztán egy góloszt hallottam az ajtón túlról. – Hallod-e, ne szórakozz velem, tudom, hogy ágyban vagy. – Azonnal felismertem a góloszt. P R. Deltoid volt az (jó egy hülye név), a nevelőtisztem, egy agyonhajszolt csolovek, rajtam kívül még százakkal kellett nyüglődnie. Jól van, megyek már, kiáltottam fájdalmas hangon, azzal kimásztam az ágyból, és felöltöttem, Ó testvéreim, az én igen fess selyemköntösömet, amire nagyvárosok látképe volt festve. Finom puha tufliba dugtam a nógámat, megfésültem dicső tollamat, és máris P R. Deltoid-fogadóképes voltam. Cammogva jött be, ahogy ajtót nyitottam, hullafáradtan, ütött-kopott vén sljápával a galaváján, mocskos esőkabátban. – Á, szervusz, Alex fiam mondta. – Találkoztam az anyáddal, igen. Azt mondta, hogy fáj valamid. Ezért nem vagy iskolában. Igen.

– Kibirhatatlan fejfájás gyötör, testvér, uram – feleltem úrimód. – Ám délutánra bizton elmúlik.

– Vagy legkésőbb estére, igen – mondta P R. Deltoid. – Mert az este az igazi, ugye, Alex fiam? Ülj

le – mondta –, ülj csak le – mintha bizony ez az ő domja volna és én volnék a vendég. Azzal leült a fater sztáriuj hintaszékébe, és úgy hintált benne, mintha pont ezért jött volna. Mire én:

– Egy csésze csáj, uram? Azazhogy tea, uram?

– Nincs rá időm – felelte. És hintált tovább, és úgy meredt rám a bozontos szemöldöke alól, mint akinek rengeteg az ideje. – Nincs rá időm, igen – mondta glúpo. Úgyhogy feltettem a vizet. Aztán megkérdeztem:

– Minek köszönhetem a rendkívüli szerencsét? Valami baj van, uram?

– Baj? – vágta rá sunyin és villámszkóro, de csak hintált tovább. Aztán a szeme ráesett egy hirdetésre a gazétában, ami ott hevert az asztalon – szép szmeháló fiatal ptyíca reklámozta buggyanó grúgyokkal, testvéreim, a jugoszláv tengerpart összes gyönyöreit. Két nyeléssel fölszlopálta, majd így szólt: – Hogy jut eszedbe? Rossz fát tettél netán a tűzre, igen?

– Csak amolyan szófordulat – mondtam –, uram.

– Nos – mondta P R. Deltoid –, akkor tőlem is amolyan szófordulat, hogy vigyázz magadra, kicsi Alex, mert legközelebb, mint te is nagyon jól tudod, már nem a javítóba visznek, hanem a rácsos házba, és akkor oda az összes törődésem. Ha már irtóztató önmagaddal nem gondolsz, legalább énram légy tekintettel, aki annyit gürcöltem érted. Mert bizalmasan megmondom, hogy jó nagy feketeponot kapunk mindazokért, akiket nem tudunk megnevelni, kudarcunk jele mindegyiktek, aki a csíkos kamrában végzi.

– Nem csináltam semmi rosszat, uram – feleltem. – A miliciliknek nincs ellenem bizonyítékuk, testvér... uram, akarom mondani.

– Hagyd ezt a milicilizést – mondta ingerülten, de még mindig hintálva P R. Deltoid. – Az, hogy a rendőrség mostanában nem fülelt le, még nem jelenti, mint te is nagyon jól tudod, hogy nem csináltál valami disznóságot. Volt tegnap este egy kis verekedés, ugye? Egy kis hadonászás a nőzzsal meg a biciklilánccal. Egy bizonyos kövér fiú barátai közül a mentő vitt be egyet a kórházba az erőmű mellől, nagyon csúnyán össze volt vagdosva, igen. A te neved is szóba került. A szokásos csatornákon jutott el hozzám a hír. Szóba került bizonyos barátaid neve is. Úgy látom, egész csomó disznóságot csináltatok tegnap este. Persze bizonyítani semmit se lehet, szokás szerint. De én azért figyelmeztetlek, kicsi Alex, mert a barátod vagyok, az egyetlen ebben a nyavalyás beteg közösségben, aki szeretne téged megmenteni önmagadtól.

– És én ezt nagyra is értékelem, uram – mondtam –, de őszintén.

– Aha – morrantotta ő. – Szóval csak vigyázz magadra, igen. Többet tudunk rólad, mint hinnéd, kicsi Alex. – Majd igazi mártírhargon, de tovább hintálva folytatta: – Egyáltalán mi van tiveletek? Mi csak tanulmányozzuk a problémát, tanulmányozzuk már majd' egy évszázada, de nem jutunk semmire. Jó otthonod van, szerető szüleid, még eszed is ráadásul. Az ördög bújt beléd?

– Senkinek sincs ellenem bizonyítéka, uram – mondtam. – A milicilik már hosszú ideje nem kaptak rajta semmin.

– Épp ez aggaszt engem – sóhajtotta P R. Deltoid. – Olyan hosszú ideje, hogy az már nem is egészséges. Úgy számolom, mostanában fog lejárni. Ezért is figyelmeztetlek, kicsi Alex, hogy ne üsd azt a helyre proboscisodat semmibe, igen. Világosan beszéltem?

– Nem világosabb a kristálytisztá tó – feleltem –, sem a nyári azúr ég, uram. Bízhat bennem, uram.

– És összes zubámat kivillantva rávigyorogtam.

De miután uhagyílt, és én főztem magamnak egy jó erős csájt, magamban jót röhögtem azon, ami P R. Deltoidot meg a drúgjait annyira aggasztotta. Mert rendben, csúnyákat művelek, krasztyolás, tolesók, britva meg tilitoli, de ha pajmálnak, hát úgy kell nekem, Ó kicsi testvéreim, végül is az nem államigazgatás, ha minden csolovek úgy viseli magát az éjszakában, mint én. És ha pajmálnak, és azt mondja, három hónap ezen a mésztón, hat meg azon, s utána, amint P R. Deltoid volt szíves

figyelmeztetni, zsenge korom ellenére, testvéreim, jön a nagy bazi állatkert maga, akkor én azt mondom erre: "Helyes, ámde pech, bíró uraimék, mert én nem bírok bezárva élni. Erőfeszítéseim a jövőre nézvést, mely kitarja felém hó- és liliumfehér karjait, míg csak nem jön a nózs vagy nem fröccsen végső kórust a vér zúzott fémkalitkából, tört üveg közül az országúton, azt fogják célozni, hogy soha többé ne pajmáljanak." Tiszta beszéd, nem? De, testvérek, ez a hascsikarás meg fejgyötrés, hogy mi a rosszaság oka, hát ettől hülyére röhögöm magam. A jóság okába nem mennek bele, mit kereskednek akkor a másik boltban? Némely csolovekok azért jók, mert úgy tetszik nekik, én nem szólok bele, de álljon akkor ez a másik boltra is. És én a másokban vagyok vevő. Mi több, a rosszaság az énből ered, az egyetlenegyből, a belőled meg a belőlem, és ezt az ént a Bóg vagyis az Isten teremtette, és vala ő büszke és rádostnűj. De a nem-én nem tűri a rosszat, márminthogy a kormány meg a bírók meg az iskolák nem tudják elviselni a rosszat, mert nem tudják elviselni az ént. És újabb kori történelmünk nem ilyen bátor málenkij ének története-e, testvéreim, akik ezek ellen a nagy gépezetek ellen hadakoztak? Ezt én most komolyan mondom, testvérek. De amit csinállok, azt azért csinálom, mert szeretem csinálni.

Na, ezen mosolygós téli délelőtt ittam az erős csájt, malakóval meg sok-sok-sok cukorral, mert igen szládkij hasú volnék, majd kikaptam a sütőből a reggelit, amit az én szegény öreg mamim süttött nekem. Egyetlenegy tükörtojás volt és slussz, de pirítottam hozzá kenyeret, és azon nyammogtam, tojáson, pirítóson, lekváron, és közben olvastam a gazetát. A gazéta, mint mindig, tele volt erőszakkal, bankrablással, sztrájkokkal meg futballistákkal, akik a frászt hozták mindenkire, mert azzal fenyegetőztek, hogy jövő szombaton nem lépnek pályára, ha a fizetésüket meg nem emelik, ejnye-bejnye, adta málcsikók. Meg voltak aztán a legújabb úrutazások, a még nagyobb képernyőjű tévék meg hogy ingyen doboz mosóporokhoz juthat, aki leveskonzervcímkéket küld be, ilyen még nem volt, ragadja meg a lehetőséget, még a héten, szmehálnom kellett. És volt egy bolsoj cikk a Mai Fiatalságról (ez én volnék, úgylátszólag meg is hajoltam és vigyorogtam bezúmmo), valami igen okos kopasz csolovek tollából. Na, ezt figyelemmel olvastam, testvérek, miközben a jó öreg csájt hörpöltem, csészét csára után, és a lekvárba meg tojásba mártogatott pirítóslómtuyikokon csámcsogtam. Ez a tudós csolovek a szokásos véscseket sorolta, hogy aszongya nincs szülői fegyelmezés, meg kevés az igazi tanár, aki kiverje az istentelen rosszaságot az ártatlan dedekből, hogy brühühúzve esdenének irgalomért. Glúpűj volt az egész, szmehálnom kellett, de azért kellemes érzés, hogy az ember folyton szerepel a hírekben, Ó testvéreim. Mindennap írtak valamit a Mai Fiatalságról, de a legjobb véscs mégis az volt, amikor egy sztárűj tata, aki papgallért viselt, leszögezte, hogy véleménye szerint, és ő most mint Isten embere gavarittyol, AZ ÖRDÖG KÍSÉRT A VILÁGBAN, befurakszik az ártatlan fiatalok testébe, és ebben a felnőttek a hibásak az örökös háborúikkal meg bombáikkal meg egyéb hülyeségeikkel. Pompás, gondoltam. Ő csak tudja, hiszen Isten embere. Mi, ártatlan fiatal málcsikók tehát nem vagyunk hibáztathatók. Helyes helyes helyes.

Böfentetem kétháromraz gyomrom ártatlanságában, és kezdtem előszedni a nappali pláttékát a szekrényből, közben bekapcsoltam a rádiót. Zene ment, egy igen finom málenkij húros kvartett, testvéreim, Claudius Birdmantól, akit jól ismertem. De aztán szmehálnom kellett, mert eszembe jutott, mit vígyeltem egyszer egy ilyen cikkben a Mai Fiatalságról, hogy aszongya a Mai Fiatalsággal meg kellene kedveltetni a Művészetek Tevékeny Élvezetét. A jó zene és a jó költészet elcsitítaná a Mai Fiatalságot, mi több, civilizálná a Mai Fiatalságot. Civilizálná ám a szifilizált micsodámat. A zenétől én mindig bezsongtam, Ó testvéreim, úgy éreztem, én vagyok az öregisten avagy Bóg maga, enyém a donner meg a blitz, és ordító-visító csolovekokat meg ptyicákat kaparinthatok a markomba. Megcsisztyílván licót-rukát s felöltözve (pláttém most a diákviselet: kék nadrág és A mint Alex betűs szvetter), gondoltam, ideje eligyolnom a diszkbútikba (pénz nem számít, tele a zsebem), hátha megjött a rég beígért, rég megrendelt Beethovenkilencedik (érthetőbben a kórus-szimfónia) sztereóban, Masterstroke-felvételen, az Esh Sham Sinfonia előadásában, L. Muhaiwir vezényletével. Úgylátszólag útnak eredtem, testvéreim.

Egész más volt a nappal, mint az éjjel. Az éjjel az enyém volt meg a drúgjaimé meg a többi naccaté, miközben a sztárűj burzsoák odabenn kushadtak, falva a glúpűj viláadásokat, ámde a nappal viszont a sztárűjöké volt, és fakabát meg milicili is több nyüzsgött ilyenkor. A sarkon felugrottam az

autóbuszra, bementem vele a központba, aztán visszaballagtam a Taylor Place-re, és ott volt a diszkbutik, melynek felbecsülhetetlen kuncsaftja valék, Ó testvéreim. Az a glúpüj neve volt neki, hogy MELOGYIJA, de amúgy igazi horrorsó volt, többnyire szkóró beszerezték az új felvételeket. Beléptem, és csak két kuncsaftot találtam ott, két fagyaltot majszoló fiatal ptyícát (pedig tökhideg tél volt, ezt ne feledjük – az új poplemezek közt turkáltak: Johnny Burnaway, Stash Kroh, A Keverők, Keverj Lazán Ed és Id Molotovval meg más hasonló kalok). Ez a két ptyíca nem lehetett több tízévesnél, és úgy látszott, hozzám hasonlóan elhatározták, hogy megkerülik a jó öreg skólavólát. Felnőtt gyévocskáknak képzeltek magukat, ez látni való volt, riszálták a csípőjüket, amint Alázatos Narrátorotokat megpillantották, testvérek, a mellük ki volt tömve, a gúbájuk csak úgy nedvedzett a rúzsztól. Odaléptem a pulthoz, és csupazuba kedves mosolyt villantottam az öreg Andyre (ő is mindig nagyon kedves volt és segítőkész, igazi horrorsó fazon, ámbár kopasz és sovány, mint a lécs). Azt mondja:

– Á, tudom ám, mit szeretnél. Jó hír, jó hír. Megjött. – S a nagy karmester-rukáival taktust verve ment is, hogy előhossa. A két kis ptyíca a korára jellemző módon vihogni kezdett, de én csak hidegen rájuk meredtem. Andy szkóró visszajött, a Kilencedik nagy, fehér tasakját lobogtatva, amelyen, testvérek, ott ráncolta szemöldökét a rovarszerű-villámtekintetű Ludwig van maga. – Tessék – mondta Andy. – Kipróbáljuk? – Én azonban máris szerettem volna otthon lenni, hogy a magam sztereóján szlúsáljam, mégpedig agyinókomban. Előrángattam a gyéngit, és akkor az egyik kis ptyíca így szólt:

– Miféle fincsit vettél, brátocska? Mi ez az oltári, mi ez a világjó? – Merthogy ezeknek a gyévocskáknak is megvolt a maguk külön gavarittyolási szokása. – A Mennyei Tizenhetek? Luke Sterne? Vagy a Guggoló Gogol? – És csípőjüket riszálván vihogtak megint. És ekkor olyan ötletem támadt, olyan kinnal és gyönyörrel hasított belém, Ó testvéreim, hogy tíz másodpercig is alig kaptam levegőt. Magamhoz térve rájuk villantottam nemrég mosott zubáimat, és így szóltam:

– Hát nektek mitek van otthon, hucicák, min játsszátok le szirupos trilláitokat? – Mert láttam, hogy ők ilyen miniatúr popvéscseket vásároltak. – Lefogadom, hogy műtyür kis hordozható piknikjátzó azok, nem egyebek. – Erre összeszorult durcásan a szájuk széle. – Gyertek a bácsival – mondtam –, és halljatok valami igazit. Halljatok angyaltrombitákat és ördőgharsonákat. Ezennel meg vagytok híva. – S meghajoltam. Vihogva felelte az egyik:

– Jaj, de olyan kajásak vagyunk! Annyit tudnánk falni! – Mire a másik: – De még mennyire, júj, sokat! Mire én:

– Faljatok a bácsival. Hova menjünk?

Na, erre megjátszották a delnőt, szánalmas volt, ahogy nagyvilági hangon sorolták a Ritzet, a Bristolt, a Hiltont, az 11 Ristorante Granturcót. Leállítottam őket. – Kövessétek a bácsit – mondtam, és elmasíroztam velük a sarokra, a Pasta Parlourba, s ott hagytam, hadd tömjék meg ártatlan fiatal licójukat spagettivel, kolbással, krémessel, banana-splittel, forró csokoládéval, míg már a gyomrom kavargott, mert én magam mértékkel ebédeltem, épp csak egy szelet hideg sonkát csilikörettel. A két kis ptyíca nagyon hasonlított egymásra, noha nem voltak testvérek. Ugyanúgy gondolkodtak, illetve nem gondolkodtak, ugyanolyan színű volt a hajuk – festett szalma. Na, hát most majd felnőnek időnek előtte. Nagy nap lesz a mai. Ma nem lesz ebéd utáni iskola, de lesz igenis okítás, és Alex fogja a tanárt alakítani. Nevük Marty és Sonietta, mondták, ami elég bezúmnűj volt és meg is felelt az akkori gyerekes divatnak, úgyhogy azt feleltem:

– Marty és Sonietta, éljen, éljen. És most gyerünk, lássuk a nagy játszót. Előre. – Kinn a hideg utcán úgy döntöttek, ne szálljunk autóbuszra, ó, nem, menjünk taxival, én meg rájuk hagytam, magamban vigyorogva, és hívtam egy taxit az egyik belvárosi standról. A sofőr, egy sztárüj pofaszakállas csolovek piszkos pláttájában, ezzel kezdte:

– Aztán csak semmi tombolás. Semmi ülésszagatás. Nemrég húzattam át. – Elcsitítottam glúpüj félelmeit, és már robogtunk is a lakótelep 18/A épülete felé, miközben a két kis merész ptyíca egyfolytában vihogott és sugdosott. Rövidre fogva, megérkeztünk, Ó testvéreim, fölvezettem őket a

10–8-ba, ziháltak-szmehááltak, amire megszomjaztak, úgyhogy kinyitottam szobámban a kincses ládát, és mindegyik tízéves gyévocska kapott egy igazi horrorsó adag whiskyt, ámbár jócskán feltöltve prüszkölös-bökös szódával. Bevetetlen ágyamon ülve lógázták a lábukat, ittak és szmehááltak, míg lepörgettem száználmas málenkij korongjaikat a sztereón. Olyan volt, mintha édes-szagos gyerekszörpöt inna az ember, nagyon szép és drága aranykehelyből. De ők csak óztak meg áztak, fincsi meg cuki, hajtogatták a korcsoportjuk émelyítő nyelvén. Miközben ezt a kalt pörgettem nekik, biztattam őket, hogy igyanak még, és nem is kérték magukat, Ó testvéreim. Úgyhogy mire a száználmas poplemezeiket kétszer lepörgettem (kettő volt összesen, a "Méznózi" Ike Yard előadásában, és az "Éjjel-nappal-éjjel" két töketlen eunuch nyöszörgésében, akiknek a nevét nem jegyeztem meg), már a kisptyíca-hisztéria csúcsán jártak, vagyis ugráltak az ágyamon, pedig hát én is benn voltam a szobában.

Ami ott aznap délután történt, nem kell leírnom, testvérek, kitaláljátok úgyis. A két gyévocska mihamar lepláttýétlanodott, nevettek, hogy majd megszakadtak, a létező legbolsojabb vicnek tartva, hogy a jó öreg Alex bácsi ott áll előttük nagójan, serpenyőnyelestül, kipróbálja a fecskendőt, mint valami higgadt pucér orvos, s azzal beleereszt egy jókora morgós dzsungelmacskaürülék-adagot a rukájába. Azután kihúztam a gyönyörű Kilencediket a tasakjából, úgyhogy Ludwig van is nagój lett, és rásercintettem a tüt az utolsó tételre, amely maga a boldogság: a mélyvonók az ágy alól gavarittyoltak a zenekarnak, majd bejött a férfihang, felszólítva mindenkit, hogy örvendjenek, a páratlan boldog dallam az Örömről mint valami dicső mennyei szikra, és akkor felpattantak bennem a jó öreg tigrisek, felpattantam én is, és rávettem magam a két kis ptyícára. Egyből nem tartották olyan viccesnek a helyzetet, abba hagyták a vidám kricsálást, mert bizony hogy alá kellett vetniük magukat a Nagy Alexander fura és hátborzongató vágyainak, ezek pedig a Kilencedik és az injekció okán igen csudésznüjök és zamecsátnüjök és kimerítők voltak, Ó testvéreim. De részeg volt mindkettő, mint a csap, alig érezhettek valamit.

Amikor már másodszor is lement az utolsó tétel a sok csattogással és Öröm, Öröm, Öröm, Öröm-kricsá-lással, a két kis ptyíca korántse játszotta a delnőt. Nagy nehezen kezdték fölfogni, mit csinálnak málenkij személyükkel, és azt hajtogatták, hogy haza akarnak menni és hogy micsoda egy vadállat vagyok. Úgy néztek ki, mintha valami nagy bitvában vettek volna részt, és persze ez is volt a helyzet, tele voltak kék-zöld foltokkal meg daganatokkal. Hát, ha már iskolába nem mentek, részesüljenek legalább valami okításban. Részesültek. Összevissza kricsáltak, hogy jaj jaj jaj, miközben ráncigálták magukra a pláttýét, pifipüföltek a mini ökleikkel, amint ott hevertem piszkosan és nagójan és kiterülve az ágyon. Az ifjú Sonietta azt kricsálta: – Vadbarom, undorító állat! Mocskos szörnyeteg! – Hagytam, hadd szedjék össze a motyót és tűnjenek el, amit meg is tettek, olyasmiket süvöltve közben, hogy rám kéne eriszteni a zsernyákokat satöbbi. Aztán már a lépcsőn kopogtak lefelé, én meg elaludtam, de még akkor is tovább csattogott és bőgött körülöttem a jó öreg Égi Szikra Szent Öröm.

5

Ámde az történt, hogy későn ébredtem (kis híján fél nyolc volt az órák szerint), és mint kiderült, ez nem volt valami okos dolog. Vígýelheti mindenki, hogy ebben a gonosz világban minden számít. Panyimálhatja; akinek esze van, hogy a dolgok összefüggnek. Bizony bizony bizony. A sztereóm már nem harsogta, hogy Szent Öröm meg hogy Milliók ti, kart a karba, valami csolovek kikapcsolhatta, ez pedig nem lehetett más, mint az ef vagy az em, mert most már tisztán szlúsáltam, hogy kinn vannak a nappaliban, s a tányércsörgésből meg teahörpölésből azt is kivettem, hogy fáradt vacsorájukhoz láttak a napi robotálás után a gyárban meg a boltban. A szegény öregek. A szánni való sztárüjök. Köntösbe bújtam és kinéztem mint gyszem szerető fiuk:

– Jó estét, jó estét, jó estét. Mindjárt jobban érzem magam a napi pihenés után. Most már ideje az

esti munkához látnom, megkeresni azt a kis megkeresnivalót. – Merthogy azt hitték vagy úgy tettek, mintha ezt csinálnám mostanában. – Nyamnyamnyam, mami. Nekem is jut belőle? – Valami mélyhűtött-fölmelegített-megsütött vagdaléknak nézett ki, nem étvágygerjesztőnek, de hát ezt kellett mondanom. Fater mogorva-gyanakvó képpel pislantott rám, de szólni nem mert semmit, mami meg fáradtan elszemhálta magát, amolyan méhemnek gyümölcse egyetlen kisfiam módra. Kilibegtem a fürdőszobába, villámszkóro megtisztálkodtam, mert mocskosnak és ragadósnak éreztem magam, aztán vissza az odúmba az esti pláttyéért. Ragyogva, megfésülködve, lekefélkedve és sugárzón telepedtem a lómtyik vagdalékomhoz.

– Nem mintha bele akarnám ütni az orromat, fiam, de hol is dolgozol te esténként?

– Hát – mondtam nyammogva –, itt-ott, ezt-azt. Ahogy jön. – Sötéten ráemeltem a glázomat, hogy tudniillik törődjön a maga dolgával. – Pénzt nem kérek soha, igaz? Se ruhára, se szórakozásra. Akkor meg minek kérded?

Fater hunyászan motyogva nyammogott. – Ne haragudj, fiam – azt mondja. – Csak éppen aggódom néha. Mindenfélét álmodok. Nevethetsz rajta, de az álomban is van igazság. Az éjjel is rólad álmodtam, és bizony nem volt szép álom.

– Nacsak. – Ez intyereszovált, hogy rólam álmodott. Az volt az érzésem, hogy én is álmodtam valamit, de már nem emlékeztem belőle semmire. – Igen? – mondtam, abbahagyva a ragadékos vagdalék rágását.

– Szörnyű volt – mondta a fater. – Ott hevertél az utcán, valami fiúk összeverték. Olyan fiúk, akikkel akkor barátkoztál, mielőtt az utolsó javítóintézetbe elküldtek.

– Nacsak. – Magamban jót vigyorogtam, hogy a fater azt hiszi, tényleg megjavultam, vagy legalábbis elhiszi, hogy azt hiszi. Aztán eszembe jutott a saját álmom is, az aznap reggeli, Georgie-ről, amint tábornoki parancsokat oszt s az öreg Balfékről, amint fogatlanul szemhálva lóbálja a korbácsot. De hát valahol azt hallottam, az álomnak épp az ellentéte válik valóra. – Ne aggódj a te egyetlen fiadért és utódokért, Ó atyám – feleltem. – Egyet se félj. Enbiztonságának legjobb öre ő, hidd meg azt.

– Véredben fetrengtél – folytatta a fater –, tehetetlenül, és nem tudtál visszaütni. – Ennek csak az ellentéte lehet igaz bármikor, úgyhogy málenkissé megint elvigyorodtam, aztán a karmánomból minden pénzt kirántva odacsaptam a pöcsétes asztalterítőre.

– Tessék, fater. Nem sok, de ezt kerestem tegnap este. Pittyelhetek belőle egy kis whiskyt a mamival valami jobb képű lebuiban.

– Köszönöm, fiam – mondta ő. – Nemigen járunk mi el mostanság. Nem merünk kimenni az utcára. Teli van fiatal huligánokkal. De azért köszönöm. Hozok holnap egy üveggel anyádnak. – Azzal zsebre dugta ebül szerzett keresményemet, miközben mami az edényt csisztyilta a konyhában. Szerető mosolyokat küldve mindenfelé, kiléptem a lakásból.

A lépcső aljára leérve meglepődtem. Mi több, eltátottam a számat. Ugyanis elém jöttek. Ott vártak rám az összefirkált falfestményénél, a Munka csupasz Becsületénél, az említettem meztelen csolovekoknál és zséncsináknál, akik komor elszánással feszülnek az ipar kerekének, s a rőtjükből csupa rondaság jön a csintalan málcikok ceruzaművészetének hála. A Balfék egy jókora fekete zsírkrétával rótt éppen csúnya szavakat a városi tanács festménye fölé, s közben az ismert Balfék-módra göcögött – vahahaha. De amikor Georgie és Pete villogó drúzszeszkij zubákkal rám köszönt, sarkon fordult, és elbőgte magát: – Itt van ő, megjött hát, hurrá – és bohócosan szteppelt hozzá.

– Már aggódtunk – mondta Georgie. – Csak vártunk, pittyeltük a késes malakót, és gondoltuk, hátha megsértődtél valami véscs miatt, hát idejöttünk kis lakodhoz. Igaz-e, Pete?

– Igaz, igaz – mondta Pete.

– Bicsibocsibocsánat – mondtam gyanakodva. – Megfájdult a galavám, ki kellett aludni. Aztán meg nem ébresztettek parancs szerint. Mindegy, a fő, hogy itt vagyunk, várva, mit hoz a jó öreg nocs,

igen? – Úgy látszik, fölszedtem ezt az igen?-t P R. Deltoidtól, a nevelőtisztentől. Furcsa.

– Együttérzésem a fejfájásért – mondta nagyon együttérzőn Georgie. – Talán túl sokat használtad a jó öreg galavát. Parancsolgatás meg fegyelem meg ilyesmi. Biztos, hogy nem lenne jobb, ha visszafeküdnél? – És málenkij vigyorokat produkáltak hozzá.

– Várjunk csak – mondtam. – Lássuk kristályos tisztán a dolgokat. Ez a szarkazmus, ha szabad így kifejeznem, nem illik hozzátok, Ó kicsi testvéreim. Netán gavarittyparti volt a hátam megett, viccelődtetek rajtam, mi? A drúgotok és vezérek volnék, jogom van tudni, mi az ábra, igen? Halljam, Balfék, mit jelent ez a nagy lóképű vigyor az ábrázaton? – Mivelhogy Balfék rőtja széles és bezúmnúj, hangtalan szmehre volt tátva. Georgie azonban villámszkóro közbelépett:

– A Balfék cikizésének vége, testvér. Ez is hozzátartozik az új módihoz.

– Új módi? Micsoda új módi? Most már biztos, hogy pofázás folyt az alvó hátam mögött. Hadd szlúsálom, mi volt az. – Azzal összefontam a rukámat, és kényelmes pózban nekidőltem a törött lépcsőkorlátnak – még mindig följebb voltam, mint ezek az úgynevezett drúgjaim, mert fönn álltam a harmadik lépcsőfokon.

– Már meg ne sértődj, Alex – mondta Pete –, de demokratikusabban akarjuk csinálni a dolgokat. Ne te mondd meg folyton, hogy mit csináljunk és mit ne. Meg ne sértődj a szóért.

– Mi az, hogy meg ne sértődjön – szúrta közbe Georgie. – Az itt a kérdés, hogy kinek vannak ötletei. És miféle ötletei voltak neki? – Közben egyfolytában és merészen rám szegezte a glázait. – Vacakok, málenkij véscsek, mint például a tegnapi. Pedig lassan felnövünk már, testvérek.

– Tovább – mondtam mozdulatlanul. – Hadd szlúsálom tovább.

– Hát tessék, ha annyira akarod – folytatta Georgie. – Összevissza mászkálunk, boltokat krasztyolunk, száalmas rukányi zsozsó a zsákmányunk. Pedig Will, az Angol az Izompacsirta kávézóban azt mondja, ő vevő mindenre, amit csak a málcikok krasztyolnak. A csilivilire is, az ékszarra is – mondta, változatlan hidegen meresztve rám a glázait. – Dőlne hozzánk a pénz, ha akarnánk, mondja Will, az Angol.

– Igen? – feleltem holt nyugodtan, de belül annál razdrazabbul. – És mióta közösködtök ti Will-lel, az Angollal?

– Néha-néha – mondta Georgie – agyinókomban is térülök-fordulok. Mint például múlt szabbaton. Az ember a maga zszinyét is élheti, nem igaz, drúgjaim?

Nem tetszett ez nekem, testvérek. – És mihez kezdenél – kérdeztem – a kazal gyéngivel avagy pénzzel, ahogy oly előkelően nevezed? Nincs meg minden véscsed, amit csak kívánsz? Ha autóra van szükségünk, elkötjük. Ha zsozsóra, felmarkoljuk. Igen? Mi ez a hirtelen vágy a nagy zsiros kapitalizmus után?

– Tudod – mondta Georgie –, néha úgy gondolkodsz és gavarittyolsz, mint egy csecsemő. – Balfék erre istentelenül elröhögte magát. – Ma este – mondta Georgie – igazi felnőtt krasztyolás lesz.

Így hát igazat szólt az álmom. Georgie tábornokként rendelkezik, hogy mit csináljunk és mit ne, Balfék mint egy hülye vigyorgó buldog, korbáccsal a kézben. De én óvatos voltam, igen óvatos, nagyon óvatos, mosolyogva mondtam: – Prima. Horrorsó. Türelem kezdeményezést terem. Sok mindenre megtanítottalak benneteket, kicsi drúgok. Halljuk hát, mire gondoltál, kicsi Georgie.

– Ó – mondta Georgie sunyin és ravaszul vigyorgva –, hát először is egy kis tejmegmégre, hm? Hogy vér is legyen a pucánkban, de főleg a tiédben, mert mi már előbbre tartunk.

– A rőtomból vetted ki a szót – mosolyogtam. – Magam is a jó öreg Karóvát akartam javasolni. Prima prima prima. Vezess hát, kicsi Georgie. – Azzal mélyen és bezúmnó vigyorogva meghajoltam, miközben a fejemben egymást kergették a gondolatok. De az utcára kiérve már vígyeltem, hogy glúpüjnek való a töprengés, az úmnúj az inspirációra vár meg amit a Bóg küld. Nekem most épp a zene jött segítségemre. Egy autó igyolt el mellettünk, szólt a rádiója, elkaptam

belőle egy-két Ludwig van-taktust (a hegedűverseny volt az, mégpedig az utolsó tétel), és már vígyeltem is, mi a teendő. Na lássuk, Georgie – mondtam mély góloszon, s azzal előkaptam a gigametsző britvámot. – Mi? – mondta Georgie, de azért elég szkórűj volt a nózsával, csak úgy szisszent ki a penge a nyélből, és már szembe is fordultunk egymással. – Hé, micsináltok már – mondta a jó öreg Balfék, s tekerte volna le a láncot a tálijájáról, de Pete határozottan lefogta a rukáját: – Hagyd. Rájuk tartozik. – Úgyhogy Georgie és a ti Alázatosotok ide-oda araszolt egymás körül, mint a macskák, keresve a rést, de persze túlságosan és horrorsón ismertük egymás stílusát, Georgie ki-kitámadott a fénylő nózssal, de a célig nem juthatott. Köröttünk jártak-keltek a csolovekok, vígyelték az ábrát, de nem avatkoztak be, mert megszokott látvány volt ez akkoriban. Azután azt mondtam magamban: na, agyín dva tri, a britvám meg hogy hiss-huss, de persze nem licóra vagy glázra ment, hanem Georgie nózstartó rukájára, és, kicsi testvéreim, el is ejtette Georgie azt a nózst. El bezony. Nagy csörrenéssel-pörrenéssel pendült a nózs a kemény téli járdán. Épp hogy megcsikiztem az ujjait a britvával, ő meg csak állt, és nézte a málenkij króvcseppeket, amint kivirultak a lámpafényben. – És most – mondtam, és én voltam a kezdő, mert Pete azt a szovjétot adta a jó öreg Balféknek, hogy ne tekerje le az úzüt a tálijájáról, és Balfék ezt meg is fogadta –, és most, Balfék, intézzük el ezt a dolgot egyszer s mindenkorra. – Hörrr – mondta Balfék, mint valami bolsoj bezúmnűj állat, és olyan horrorsó szkóró tépte le a derekáról a láncot, hogy le a kalappal. Itt most az volt a célszerű, hogy lemenni békaügetésbe, licót-glázot védendő, úgyhogy ezt is tettem, testvérek, meg is lepődött málenkissé a jó öreg Balfék, mert ő ahhoz szokott, hogy képébe csap az embernek, azzal kész. Nem mondom, úgy háton kent a láncsal, hogy sajgott bezúmnno, el is döntöttem mindjárt, hogy a lacafacának itt helye nincs. Bal nógája felé hussant a britvám, meg is nyitott vagy két hüvelyk nadrágot, fakasztott egy-két csepp króvt, amitől Balfék egészen bezúmnűj lett. És miközben auauauzott, mint a kiskutya, bedobtam ugyanazt a trükköt, mint Georgie-nál, egyetlen mozdulatra építve mindent – fel, keresztbe, ránt –, és már éreztem is, hogy beleszalad a britva Balfék csuklója húsába, elejtette az úzüt, visítva, mint a csecsemő. Aztán megpróbálta egyszerre inni be a vért a csuklójából és üvöltöni, de ahhoz túl sok volt a vér, úgyhogy csak bugyborékolás lett belőle, a piros meg spriccelt tovább, de nem nagyon sokáig.

– Na jól van, drúgocskáim, most legalább tudjuk, hányadán állunk. Igen, Pete?

– Én egy szót se szóltam – mondta Pete. – Egyetlen szót se gavarittyoltam. Nézd csak, a jó öreg Balfék még elvézik.

– Soha – feleltem. – Csak egyszer hal meg az ember. És Balfék meghalt, mielőtt megszületett. Az a piros piros króv mindjárt eláll. – Mert hogy a főkábelbe nem vágtam bele. Magam vettem elő egy tiszta tastukot a karmánomból, és rátekertem a szegény öreg haldokló Balfék rukájára, aki megállás nélkül üvöltött és nyöszörgött, és el is állt a króv, ahogy mondtam volt, Ó testvéreim. Most legalább tudják, ki itt az úr és a vezér, a birkák, gondoltam.

A Duke of New York zugában aztán hamar elcsitult a két sebesült harcos, csak jó nagy adag brandyk kellett hozzá (amit ők fizettek, mert én mindent odaadtam a faternak), meg némi törölgetés a vizeskorsóba tunkolt tastukokkal. A vén ptyicák, akikhez olyan horrorsók voltunk tegnap este, ott voltak most is, egyre csak gajdolták, hogy "Köszönjük, legények", "Áldjon meg az Isten, fiúk", pedig most nem is volt semmi cukrosbácsi műsor. Ámde Pete így szólt: – Na, mit kértek, lányok? –, azzal feketemoslékot rendelt nekik, mert láthatólag tele volt zsozsóval, mire fölcsapott rendesen a kórus, hogy "Áldjon meg az Isten és őrizzen, legények", "Soha be nem mószerolnánk titeket, fiúk", "Kedvesebb fiúkat a föld nem hord a hátán". Azután így szóltam Georgiehoz:

– Szóval marad minden a régiben, igen? Minden a régiben, ezt meg elfeledjük, helyes?

– Helyes helyes helyes – mondta Georgie. De a jó öreg Balfék kába volt még mindig, ilyeneket hablatyolt: – Elkaptam volna a böhöm rohadékot, vili, hogy el, csak az utamba került az a csolovek.

– Mintha bizony nem is velem draccolt volna, hanem egy másik málcikkal.

– Na, hát mi is volt az a terv Georgie gyerek? – kérdeztem.

- Á, mára már hagyjuk – felelte Georgie.
- Szép nagy csolovek vagy – mondtam –, akárcsak mi többiek. Nem vagyunk már kisgyerekek, nem igaz, te Georgie gyerek? Halljuk hát, mi forgott az elmédben.
- Úgy kivertem volna a glázait, hogy na – hajtogatta a Balfék, az öreg bábuskák meg tovább káráltak, hogy "Köszönjük, legények".
- Hát arról a házról volna szó – mondta Georgie. – Amelyik előtt két lámpa van. A neve meg olyan glúpüj.
- Micsoda glúpüj?
- Hát hogy Udvarház vagy valami ilyen glúposzty. Ahol az a nagyon sztáreja ptyíca lakik a macskáival meg azokkal a nagyon sztárüj értékes véscsekkal.
- Mint például?
- Arany, ezüst, ékszerek. Will, az Angol mondta.
- Panyimáju – mondtam, – Frankón panyimáju. – Már tudtam, mire gondol – az óvárosban volt, a Viktória-telepen túl. És hát az igazi horrorsó vezér mindig tudja, mikor kell engedni, mikor legyen nagylelkű a beosztottjaival. – Rendben, Georgie – mondtam. – jó ötlet, érdemes kivitelezni. Igyomtye is tüstént. – Fölkerekedtünk, a vén bábuskák meg rázendítettek: – Mi nem szólunk egy mukkot, legények. Végig itt voltatok, fiúk. – Mire én: – Derék öreglányok. Tíz perc múlva visszajövünk s rendelünk még. – Azzal három drúgom élére állva, elindultam a végzet felé.

6

Ha a Duke of New Yorktól keletnek tért az ember, irodaépületek következtek, azután a sztárüj ütött-kopott könyvtár meg a bolsoj Viktória-telep, amit valami győzelemről neveztek el, rá meg rögvest azok a sztárüj fajta házak az óvárosban. Igazi horrorsó régi domok voltak itt, testvéreim, sztárüj csolovek lakókkal, karósovány vén ugatós hangú sétapálcás ezredesekkel, vén özvegy ptyicákkal meg macskabarát töksüket sztáreja dámákkal, testvéreim, akiket az egész patyolat zsziznyükben csolovek nem érintett. És bizony voltak itt mindenféle sztárüj véscsek is, amik jó sok zsozsót hoznak a turistapiacon – képek meg ékszerek meg más műanyag előtti kalok. Na, macskatalpon odasuhantunk ehhez a Parókia nevű domhoz (mert így hívták, nem Udvarháznak), és bizony világított is előtte két gömblámpa vasrúdon, mintegy őrizve kétoldalt a bejárati ajtót, és halvány fény derengett az egyik földszinti szobában is, úgyhogy odaslattyogtunk egy sötétebb utcafolthoz, és benéztünk az ablakon, hogy mégis mi igyol odabenn. Vastrács volt az ablakon, mintha bizony börtön volna a ház, de azt, hogy mi igyol odabenn, azt tisztán vígyeltük.

Hát az igyolt, hogy ez a sztáreja ptyíca, akinek igen-igen ősz volt már a vólosza és igen-igen árkos a licója, malakót töltögetett egy üvegből csészealjakra, azután szétrakta a csészealjakat a padlón, amiből arra következtettünk, hogy jó sok nyávogó kot meg kóska fetrenghet ottan. Egyet-kettőt vígyeltünk is, nagy kövér szkotyínákat, pattogtak föl az asztalra, a szájuk mérgesen kítátva. És vígyeltük azt is, hogy a vén bábuka beszél hozzájuk: amolyan feddő képpel gavarittyolt a cicamicáknak. A falakon meg rengeteg régi kép, aztán szerte ciradás, igen sztárüj órák meg vázák, díszek, mind sztárüj és biztosan daragój. – Horrorsó gyéngit kapunk értük, testvér. Will, az Angol már alig várja – fuvolázta Georgie. – Hogy megyünk be? – kérdezte Pete. Szkóró rá kellett vágnom, mielőtt még Georgie megmondja. – Először – fuvoláztam vissza – a rendes úton, a bejáratl próbálkozunk. Baromi udvariasan odamegyek, és azt mondom, az egyik drúgom elájult az utcán. Georgie mutassa is, hogy tényleg, amikor ajtót nyit. Aztán vizet kérünk, vagy hogy hadd telefonáljunk orvosért. Aztán usgyi be.

– És ha nem nyit ajtót? – szúrta közbe Georgie.

– Megpróbáljuk, igen? – mondtam. Mire Georgie plecsót rántott, és békamód elhúzta a rőtját. Pete-hez és Balfékhez fordultam: – Ti meg kétfelől odaálltok az ajtóhoz, vili? – Bólintottak a sötétben, hogy vili vili vili. Na hát akkor – mondtam Georgie-nak, és megindultam egyenest a bejárat felé. Volt ott egy csengőgomb, azt megnyomtam, és brrr brrr hangzott végig az egész előszobán. Amolyan szlúsálásféle következett, mintha a ptyíca meg a kóskák mind töprengve hegyeznék a fülüket erre a brrre. Úgyhogy még sürgetőbben nyomtam meg a jó öreg zvanókot. Azután lehajoltam a levélnyíláshoz, és igazi kifinomult góloszon beszéltem: – Segítség, asszonyom, segítség. A barátom eszméletét veszítette az utcán. Kérem, engedje meg, hogy orvosért telefonáljak. – Vigyeltem, hogy fény gyullad az előszobában, és már hallottam is, hogy a vén bábunka nógái közelednek csitt-csatt papucsban az ajtóhoz. Valamiért az volt az érzésem, hogy egy-egy kövér macsekot szorongat a hóna alatt. Aztán meglepően mély góloszon kiszólt:

– Eridjen innen. Eridjen vagy lövök. – Georgie is hallotta, és majdnem elvihogta magát. Szenvedőre és sürgetőre fogtam az úri góloszomat:

– Jaj, kérem, segítsen, asszonyom. A barátom nagyon beteg.

– Eridjen innen – ismételte. – Ismerem jól a piszkos trükkjeiket, ki akarják nyittatni velem az ajtót, hogy aztán mindenfélét rám sózzanak, amire semmi szükségem. Eridjen innen, azt mondom. – Ó, szent ártatlanság. – Eridjen innen – ismételte –, vagy magára uszítom a macskáimat. – Egy málenkissé bezúmnaja volt tehát, biztos mert az egész zsziznyét agyinókában élte. Azután felnéztem, és vigyeltem, hogy tolóablak van az ajtó fölött, és sokkal szkóróbb lenne vállra mászással bejutni. Különben végigvitatkozzuk az egész nocsot.

– Jól van hát, asszonyom – mondtam. – Ha nem segít, máshová kell támogatnom szegény barátomat. – Azzal kacsintottam a drúgoknak, hogy tágulni, majd jó hangosan folytattam: – Sebaj, szegény barátom, majd lelünk irgalmas szamaritánusra egyebütt. Ezt az idős hölgyet pedig ne hibáztassuk, amiért ilyen gyanakvó, hisz annyi csibész és gazember ólálkodik az esti utcán. Úgy bizony. – Vártunk egy kicsit a sötétben, majd suttogva megszólaltam: – Na jó. Vissza az ajtóhoz. Én felállok Balfék plecsójára. Kinyitom azt az ablakot és behatolok. Elnémítom a vén ptyícat, és ajtót nyitok nektek. Gyerekjáték. – Meg akartam mutatni, ki itt a vezér, kinek vannak ötletei. – Látjátok? – mondtam. – Igazi horrorsó kópárkány van az ajtó fölött, primán megvethetem rajta a nógámat. – Vigyelték, méghozzá, mint képzeltem, csodálattal a tekintetükben. Helyes helyes helyes, mondták, illetve bólogatták a sötétben.

Így hát visszatipegtem az ajtóhoz. Balfék volt a mi nagy erős málcsikunk, Pete és Georgie földobott a bolsoj férfias vállára. És mind ez idő alatt, Ó köszönet a glúpüj tévének a viládközvetítésekért, meg a ljúgyik esti félelmének az esti rendőrök hiánya okán, töküres volt az utca. Fenn Balfék plecsóján vigyeltem, hogy a kópárkányon primán elfér a lábam. Föltérdeltem rá, testvérek, és már fenn is voltam. Az ablak persze, mint sejtettem is, csukva, előkaptam hát a britvát, és primán beveterem a csontnyelével. Lenn ziháltak a drúgok. Bedugtam a rukámat a lyukon, és fellöktem az ablak alsó felét, ment is, mint a higany. Hipp-hopp, és máris benn voltam, mint a fürdőkádban. A birkáim odalenn a rőtjukat tátották, Ó testvéreim.

Botladozós sötétbe jutottam, ágyak, szekrények, bolsoj súlyos székek, dobozhalmok, könyvek mindenütt. Férfias léptekkel indultam a szoba ajtaja felé, mert láttam alatta egy fénycsíkot. Nagyot nyikkant az ajtó, és már kinn voltam a porlepte folyosón, amelyről mindenfelé ajtók nyíltak. Micsoda pocsekolás, testvérek, már értve ezt a sok szobát, ahol csak egy sztárajá banya lakik meg a macskái, persze lehet, hogy a kotoknak meg kóskáknak mind külön szobájuk volt, és külön szobában falták a tejszint meg a halfejet is, mint a királynők meg a hercogok. Hallottam odalentről a vén ptyíca tompa góloszát, amint az mondja: – Igen, igen, úgy van –, de nyilván csak ezeknek a miákoló vernyákoknak gavarittyolt, akik tejutánpótlásért bögtek. Aztán megpillantottam az előszobába vezető lépcsőt, és akkor arra gondoltam, majd én megmutatom ezeknek a hűtlen és hitvány drúgjaimnak, hogy többet érek hármuknál. Elvégzek én mindent agyinókomban.

Végrehajtom a testi sértést a sztárája ptyícán s ha kell, a sündörgőin is, fölmarkolom a sok paléznüj holmit, kilibegek a bejárathoz, ajtót nyitok, és beteritem a várakozó drúgokat arannyal-ezüsttel. Majd megtanulják, hol terem a vezér.

Szép finoman elidúltam lefelé, megcsodálva a lépcsőfalon lógó grjáznuj ódon képeket – hosszú hajú, magas gallérú gyévocskák, kies vidék fákkal meg lovakkal, a szakállas szent csolovek pláttye nélkül a kereszten. Igazi dohos macska-, macskahal- meg sztárüjporszag uralgott ebben a domban, nem olyan, mint a lakótelepen. Aztán már lenn is voltam, és vígyeltem, hogy ég a lámpa abban a homlokzati szobában, ahol tejet osztott a kotoknak meg a kóskáknak. Nagy degesz szkotyinákat is vígyeltem, ki-be jártak imbolygó farokkal, nekinekidörgölve az oldalukat az ajtó élének. A sötét előszobában egy ilyen nagy faládán szép kis málenkij szobrot pillantottam meg, mert ráesett a szoba fénye, sovány, fiatal gyévocskát ábrázolt fél lábon, tárt karokkal, és láttam azt is, hogy ezüsből van. Fölmarkoltam, úgy léptem be a kivilágított szobába, szólván: – Hahó hahó hahó. Hát szemtől szembe végre. Kurta gavarittyunk a levélrésnél nem volt kielégítő, igen? Valljuk csak be, hogy nem, de nem ám, te bűdös sztárája vén banya. – Aztán csak meresztettem a szememet ebben a kivilágított szobában. Tele volt kottal meg kóskával, csak úgy nyüzsögtek a szőnyegen, szőrösömök szálltak bokamagasságig a légben, és mind különféle formája meg színe volt ezeknek a hájas szkotyináknak, fekete, fehér, cirmos, zsemle, ezüst, és más-más a koruk is, voltak ott egymást pofozó kiscicák, voltak felnőtt macskák és voltak nyáladzó, igen rosszkedvű vénségek. Úrnőjük, a vén ptyíca vad tekintetet vetett rám, mint egy férfi:

– Hogyan jött be? Táguljon innét, piszkos csirkefogó, különben kénytelen leszek megütni.

Ezen horrorsót szmeháltam, mert az eres rukájában csakugyan egy szar kampósbótot szorongatott, s már emelte is felém. Rávillantva a zuhéimat, közelebb slattyogtam hozzá kicsikét, ám útközben a sublóton megpillantottam egy igazi csodás véscset, a leggyönyörűbb kis málenkij véscset, amire zenekedvelő málcik a két glázát vetheti, mert ez bizony magának Ludwig vannak a válla meg a feje volt, amit mellszobornak neveznek: egy ilyen kőből való véscs, hosszú kőhajjal és vak glázokkal meg nagy lobogó kravátlival. Indultam is feléje rögvest, mondván: – Nahát ez igazán gyönyörű, és hogy pont rám vár, hm, hm! – Feléje mentemben azonban, glázaim a szoborra szegezve, mohó rukám kinyújtva, nem vettem észre a padlón heverő csetresek, ráléptem egyre, és elvesztettem az egyensúlyomat. – Azisten – mondtam imbolyogva, s a vén ptyíca máris mögém lopakodott, korához képest villámszkóró, és piff-paff, csak úgy csattogott a galavámon a botja. Négykézláb találtam magam, amint épp fölállni akarnék, mondván: – Ejnye-ejnye-bejnye. – Ő meg csak püfölt tovább, csitt-csatt-csatt, hogy: – Mocskos kis proli, bűdös csótány, *rendes* emberek házába betörni. – Nem tetszett nekem ez a csitt-csatt ígra, úgyhogy elkaptam a botja végét, ő meg elvesztette az egyensúlyát, kapaszkodott volna az asztalba, de csak a terítő jött le a tejeskorsóval meg a tejesüveggel, hogy loccsant a trutumó, aztán elterült ő is a padlón, de folytatta rendesen: – Ezt még megbánod, csapjon beléd a mennykő. – Erre a macsekok igen puglívüjek lettek, fel-alá rohangáltak, pattogtak, igazi macskapánik tört ki, voltak, akik egymást okolták, adtak is egymásnak lábával, és hrrröltek meg grrröltek meg ssszöltek vadul. Valahogy nógára vergődtem, de a randa vérszomjas sztárája forella is föl akart tápászkodni, csak úgy rengett a pofazacskója és nyögött is cefetül, úgyhogy kapott egy málenkij rúgást a licójába, ami nem tetszett neki, fölvisított, hogy "Jahajj!", és máris vígyelni lehetett, hogyan szederjesül-bíborul az eres-foltos licója, ahol a nógámmal érintkezett.

A rúgásból visszalendülve ráléphettem valamelyik draccoló-kricsáló macska farkára, mert egyszerre csak grómkij nyauuuút szlúsáltam, és bunda, fog, karom kapcsolódott a lábam szárára, szentségeltem vadul, próbálva lerázni a dögöt, miközben egyik rukám a málenkij ezüstsobrot markolta, s próbáltam volna áthágni a vén ptyícán, hogy a gyönyörű morcos kő-Ludwig vant elérjem. De ekkor már benne is voltam egy másik malakóval teli csészealjban, kis híján megint elvágódtam, és ez az egész véscs még vicces is lehetne, ha valaki más csolovekkal esik meg, és nem a ti Alázatos Narrátorotokkal. A sztárája ptyíca a padlón heverve átnyúlt a milliomm draccoló-üvöltő macsek fölött, megmarkolta a nógámat, közben tovább visította, hogy "Jahajj!", én meg, az egyensúlyom amúgy is bizonytalan lévén, elvágódtam piszkosul, le a fröccsenő malakó meg a

vagdalozó kóskák közé, s a vén forella azonmód püfölni kezdte öklével a licómat, mert most már mind a ketten a padlón fetrengtünk, és egyfolytában kricsálta: – Üssétek, vágjátok, tépjétek le a körmét a romlott kis férgének –, mármint a macskákat utasítva erre, és, mintha csak engedelmeskedni akarnának a vén sztárajá ptyicának, néhány kóska haladéktalanul nekem ugrott, és valami bezúmnó karmolni kezdtek. Na, erre én is bezúmnú lettem, testvérek, és ütöttem, amit értem, mire a bábúská: – Te tetű, ne bánts a cicáimat –, és kaparni kezdte a licómat. Erre én is elkricsáltam magam: – Te mocskos vén szúmka –, és úgy galaván tolcókoltam a málenkij ezüstsoborral, hogy horrorsón befogta a pofáját.

Na, amint felkeveredtem a padlóról, a sok fújóprüszkölő kot meg kóska közül, hát mit szlúsálok a távolból, ha nem a jó öreg rendőrautó szirénájának a súnját, és ekkor szkóro rájöttem, hogy a macská vén forellája a miliciliknek telefonált, amikor azt hittem, hogy a nyaukkal meg a miaukkal gavarittyol, ezek szerint pedig szkóro feltámadt a gyanúja, amikor segítséget kérve megnyomtam a zvanókot. Na, szlúsálva a meseautó félelmetes súnját, ugrottam mindjárt a kijáratnak, de bizony robotálhattam, mire azt a sok lakatot, reteszt, láncot meg más biztonsági véscset hatástalanítottam. Végre kinyitottam az ajtót, és ki állt a küszöbön, ha nem az öreg Balfék: azt már épp csak vígyeltem, hogy a két másik úgynevezett drúgom eltűz a messzeségbe. – Tűnés – kricsáltam rá Balfékre. – Jönnek a zsaruk. – Mire Balfék: – Igen, de te be fogod várni őket, hahahaha – és már vígyeltem is, hogy kezében az úzü kígyózva föllendül, és szép gyengéden lecsapott a glázhéjamra, amit éppen csak hogy volt időm lebecsátani. Aztán már üvöltöttem is, próbálva vígyelni valamit az üvöltőnagy fájdalomban, a Balfék pedig így szólt: – Nem tetszett nekem, amit csináltál, öreg drúg. Nem volt szép tőled, hogy úgy rám másztál, brat. – Utána már csak azt szlúsáltam, hogy a nagy bolsoj bakancsai dübögve távolodnak, Balfék rötögve vész bele a sötétbe, kábé hét másodperc múlva meg azt, hogy a milicilimobil bűdös nagy elharapott vijjanással beáll a ház elé, mint amikor valami bezúmnú állat földobja a talpát. Vijjogtam magam is, topogtam ide-oda, beverve galavámat az előszobafalba, glázaim szorosra hunyva és csak úgy dőlt belőlük a lé, pokoli volt. Szóval ott tapogatóztam az előszobában, amikor a milicilik megérkeztek. Vígyelni persze nem tudtam, de szlúsáltam, és a vónjukat is éreztem a rohadékoknak, azután mást is éreztem, amint nekiláttak kellemetlenkedni: a jó öreg karcsavarás, gólya-viszi-a-fiát satöbbi. Azt is szlúsáltam, hogy az egyik milicili kiszól a kotokkal meg kóskákkal teli szobából: – Csúnyán össze van verve, de lélegzik –, és hangos nyávogás is jött vele.

– Ez aztán az örömteli meglepetés – hallottam egy másik milicilihangot, amint nagyon durván és szkóro tolcókoltak be az autóba. – A kicsi Alex a karmainkban. – Elkricsáltam magam:

– Megvakultam, a Bóg basszinton meg benneteket, grjáznuj rohadékok.

– Hogy beszélés, mi? – szmehált egy hang, aztán visszakézből róton tolcókolt egy gyűrűs ruka. Mire én:

– A Bóg rakja belétek, vónnuj, brácsnuj mocsadékok. Hol vannak a többiek? Hol vannak azok az aljas áruló drúgjaim? Egyik szemét grjáznuj bráticsikom glázon csapott a láncával. Kapjátok el őket, mielőtt elszelelnek. Ők az értelmi szerzők, testvéreim. Kényszerítettek, hogy megtegyem. Ártatlan vagyok, a Bóg nyúzzon meg benneteket. – Ekkorára már mind érzéketlenül szmeháltak körülöttem, majd betolcsókoltak az autó hátuljába, de én tovább hablatyoltam az úgynevezett drúgjaimról, míg csak rá nem jöttem, hogy semmi értelme, hisz mind ott ül már békén a Duke of New Yorkban, feketemoslékkal meg duplawhiskyvel öntözve azoknak a bűdös sztárajá ptyicáknak a hálás górlóját, akik egyre szajkózzák: "Köszönjük, legények. Áldjon meg az Isten, fiúk. Itt voltatok egész idő alatt, legények. Le nem vettük rólatok a szemünket."

Aztán már szirénáztunk is a zsernyáktanya felé, két milicili közt ültem, akik nagy röhögve lökdöstek megbökdöstek a könyökükkel minden fordulóban. Rájöttem, hogy málenkissé ki bírom már nyitni a glázomat, s a könnyeken át vígyelem az elsuhanó, ködlő várost, amelyben a fények valahogy mind egymásba szaladnak. Égő glázommal láttam a két szmeháló milicilit, akik hátul ültek velem, elöl a csirkenyakú sofört és mellette a vastag nyakú másikat, amelyik szarkasztikusan mindjárt gavarittyolni is kezdett hozzám, hogy azt mondja: – Na, kicsi Alex, hát kellemes estének

nézünk elébe, mi?

– Honnan tudod a nevemet, te bűzös vónnűj szarházi? Csapjon beléd a Bóg, te grjárnűj brácsnűj disznó. – Ezen jót szmeháltak, és az egyik bűdös milicili, aki mellettem ült, megtekerte az uhómat. A hájas nyakú nemszofőr azt mondta:

– Kicsi Alexet és a drúgjait mindenki ismeri. A mi kis Alexünknek nagy ám a híre.

– A többiek – kricsáltam én. – Georgie meg Pete meg Balfék. Nem drúgjaim a rohadékok.

– Hát – mondta a hájas nyakú –, előtted az egész este, hogy elmeséld nekünk, miféle merész csínyeket hajtottak végre azok a fiatalurak, és hogyan döntötték romlásba szegény kicsi ártatlan Alexet. – Ekkor egy másik rendőrsziránaféle sűmját hallottam, de ez az ellenkező irányba tartott.

– Azokért a rohadékokért megy? – kérdeztem. – Őket is begyűjtitek végre, ti rohadékok?

– Ez – felelte a hájas nyakú – mentő volt. Nyilván az áldozatodért, az öreg hölgyért ment, te nyomorult, szánalmas kis csirkefogó.

– Az ő bűnük – kricsáltam szaporán pislogva. A rohadékok biztos ott pittyelnek már a Duke of New Yorkban. Tartóztassátok le őket, ti vónnűj disznók.

MÁSODIK RÉSZ

1

– Na? Mi legyen?

Itt folytatom a mesét, az igazán könnyes és tragikus résszel, ami a 84F számú Ábüben (Állami Büntetésvégrehajtóban) indul. Gondolom, annak a kalos és rettentő raszkáznak minden részletére nem vagytok kíváncsiak, hogy hogyan rázta nyúzott és króvíj öklét a fater a sportszerűtlen Bóg felé a Mennyekben meg hogy hogyan tátotta buhuhúra a rőtjét a mami anyai keserűségében, amiért egyetlen gyermeke, szíve alatt hordott fiacskája ilyen horrorsó csalódást okozott mindenkinek. Aztán ott volt az a sztárűj és igen mogorva bíró az alsóbb bíróságon, aki igen kemény szlívókat vágott Barátotok és Alázatos Narrátorotok fejéhez, miután P. R. Deltoid meg a zsaruk, a Bóg verje meg őket, mindenféle kalos és grjárnűj rágalmakkal illették. Aztán jött a további vizsgálati fogság a mindenféle vónnűj perverzek és presztupnyikok között. Aztán a felsőbbbíróági tárgyalás, bírókkal meg esküdtekkal, ezek igen-igen csúnya szlívókat gavarítottak igen komor képpel, aztán: Bűnös, és a mami hogy buhuhú, amikor kimondták a Tizennégy Évet, Ó testvéreim. Úgyhogy itt vagyunk most, napra pontosan két évvel azután, hogy berugdostak és -csörömpöltek a 84F számú Ábübe, öltözetem a börtöndivat csúcsa, vagyis egybeszabott, igen mocskos, kalszínű ruha, a szám rávarrva a grúgyrészre, a jó öreg tikitak fölé, meg a hátára is, úgyhogy jövet-menet én vagyok a 6655321, és nem a ti kis drúgotok, az Alex, de nem ám, többé nem.

– Na? Mi legyen?

Nem volt lélekemelő, nem bizony, két évet lehúzni ebben a grjárnűj pokoli lyukban és emberi állatkertben, ahol brutális smaszerek rugdostak-tolcsókoltak és vónnűj, vigyorgó bűnözőfélékkel találkozott az ember, köztük igazi perverzekkel, akiknek csak úgy folyt a nyáluk, ha a mesemondótokhoz hasonló jó testű ifjú málcsikot meglátták. És robotálni kellett a műhelyben, ahol gyufásdobozok készülnek, és ittyi körbe és körbe és körbe az udvaron, ez az egészségügyi séta, esténként meg egy-egy sztárűj professzor fazon előadást tartott a bogarokról, a Tejútról vagy épp a hópehely csodálatos csodájáról, ezen szmehálnom kellett, mert eszembe juttatta, amikor jól eltolcsókoltuk és testi sértésben részesítettük azt a gyédet, aki a Közkönyvtárból jött egy téli estén, amikor a drúgjaim még nem voltak árulók, én meg boldog voltam és szabad. Ezekről a drúgokról

csak egyvalamit szlúsáltam azóta, aznap, mikor az ef meg az em bejött meglátogatni, és közölték velem, hogy Georgie meghalt. Bizony, meghalt, testvéreim. Földobta a kalos talpát. A másik kettővel együtt behatoltak egy igen gazdag csolovek házába, a tulajt jól összerugdosták és -tolcsókolták a padlón, aztán Georgie nekiállt razrezálni a párnákat és a függönyöket, a jó öreg Balfék meg tördösni kezdett valami értékes dísz tárgyakat, szobrokat meg ilyesmit, mire ez az összevert gazdag csolovek berágott, és mint a bezúmnúj rontott rájuk egy bazi vasrúddal. Az örület iszonyú erőt adott neki, Balfék és Pete mindjárt kiugrott az ablakon, de Georgie elcsúszott a szőnyegen, és paff, már csattant is a galaváján az iszonyú vasrúd, és azzal kész is volt az áruló Georgie. A sztárűj gyilkos önvédelmi alapon megúsza, ami helyes is. Georgie halála, noha jó egy évvel aztán esett, hogy engem a milicilik elkaptak, helyes volt, illő és sorsszerű.

– Na? Mi legyen?

A szárnykápólnában voltam, vasárnap reggel lévén, és hallgattam, amint a dutyimókus az igét gavarittyolja. Az én robotám volt a sztárűj sztereoó kezelése, vagyis hogy ünnepi muzsikát rakjak föl előtte, utána meg közben is, mikor a szenténekeket dalolják. Hátral álltam, a szárnykápólna végében (négy kápolna is volt a 84F számú Ábűben), közel az örökhöz avagy csaszovojokhoz, akik a puskájukat szorongatták piszkos bolsoj brutális kékre borotvált képpel, így vígyelhettem a sok ücsörgő plénnűjt, amint az úr igéjét szlúsálják undorító kalszínű börtönpláttékban, és valami undorító vón szállt belőlük, nem amolyan igazi mosdatlan, nem grjárnűj, hanem valami speciális bűdös vón, amilyen csak bűnöző fazonoknak van, testvéreim, amolyan poros, zsíros, reménytelen fajta vón. Már arra gondoltam, hogy tán nekem is ilyen a vónom, hisz valódi plénnűj lettem magam is, noha a korom csekély. Így hát igen fontos volt, Ó testvéreim, hogy mihamarabb kikeveredjek ebből a bűzös grjárnűj állatkertből. És mint vígyelitek is, ha tovább olvassátok, kikerültem én hamarost.

– Na? Mi legyen? – mondta a börtönlelkész harmadraz is. – Csak ki és be, ki és be az efféle intézetekbe, jobban mondva inkább be, mint ki a többség számára, avagy hajlandók vagytok végre meghallani Isten igéjét s felfogni, micsoda büntetések várnak a megátalkodott gonosztevőkre nemcsak ezen, hanem a másvilágon is? Átkozott idióták, ti, akik egy csészealjnyi hideg zabkásáért eladnátok elsőszülötti jogotokat! Lopás és erőszak vágya, könnyű élet csábítása – hát megéri, amikor tagadhatatlan, igen, igen, megdönthetetlen bizonyítékunk van arra, hogy van pokol? Igenis, barátaim, nekem látomásaim voltak arról a helyről, sötétebb az, mint bármi börtön, forróbb, mint bármi emberi tűz lángja, a hozzátok hasonló megátalkodott kriminális bűnözők lelke – ne röhögjete, a mennykő csapjon belétek, ne röhögjete – végtelen és elviselhetetlen kínban vonít ott, orrukat eltömi a mocsok bűze, szájukat égő trágya tömi el, rohad és mállik a bőrük, tűzgömb forog rángó belükben. Igen, igen, igen, én csak tudom.

Ezen a ponton, testvérek, valahol a hátsó sor táján egy plénnűj – Prrrrrp – ajakzene-súmot eresztett, mire pattantak a brutális csaszovojok, szkóro odarontottak, ahol a sűm helyszínét sejtették, és már zuhogtak is a randa tolcsókok jobbra és balra. Aztán kiemeltek egyetlen szegény remegő plénnűjt, sovány is volt, kicsi is, öreg is, és elvonszolták, miközben megállás nélkül kricsált, hogy – Nem én voltam, ő volt, nem értik? – de fűtűltek rá. Jól összetolcsókolták, és kivonszolták a szárnykápólnából, ő meg csak kricsált tovább teli torokból.

– És most – mondta a dutyimókus avagy káplán – hallgassátok meg az Úr igéjét. – Azzal fölemelte a nagy könyvet, és lapozni kezdte, nyalintva egy-egy nedveset a mutatóján. Nagy bolsoj bazi vörös képű rohadék volt, de engem kedvelt, mert fiatal voltam, s most már engem is módfelett érdekelt a nagy könyv. Oktatásom folytatásaként el lett határozva, hogy olvasni fogom a könyvet s közben még zenét is hallgathatok a kápolnasztereoón, Ó testvéreim. Nekem ez horrorsó volt, frankón. Rám zárták az ajtót, és szlúsálhattam J. S. Bach meg G. F. Händel szent muzsikáját, s közben ilyen régi jehudikról olvasgattam, akik folyton egymást tolcsókolták, utána héber vinót vedeltek, és frankón ágyba bújtak a feleségük szobalányával. Olvastam körmöm rágva, testvérek. A könyv második felét már nem annyira csíptem, mert ott folyton csak povedálnak meg gavarittyolnak, verekedésről meg bizelésről szó sincs. De egyik nap azt mondja a mókus, jól

megnyomorgatva a húsos bolsoj rukájával: – Ah, 6655321-es, gondolj Krisztus kínszenvedésére. Ezen elmélkedj, fiam. – S közben csak úgy dőlt belőle a dús mánnüj whiskyszag. Aztán visszament kis kantórájába, hogy pittyeljen még egy keveset. Így hát végignyálaztam a korbácsolást, a töviskoronázást, a keresztvéscset meg az egész kalt, és vígyeltem bizony, hogy nem semmi ez. Miközben a sztereó andalító Bachot játszott, behunytam a glázomat, és elképzeltem, amint részt veszek a dologban, sőt magam irányítom a tolsókot meg a fölszegezést, a római csúcsdivatnak megfelelő tógában állva ottan. Úgyhogy nem veszett kárba az idő a 84F számú Abüben, az igazgató meg örömmel vette hírét, hogy vallásos lettem. Erre alapoztam én minden reményemet.

Ezen vasárnap reggel a lelkész olyan csolovekokról olvasott fel, akik szlúsálták az igét, s ezért nem lettek olyanok, mint aki homokra építi a domját, aztán megered az eső, bumm-bumm elcsattan az ég és slusszpassz, vége is a domnak. Magamban arra gondoltam, jó hülye egy csolovek az, aki homokra építi a domját, szép kis kaján drúgjai meg ronda fekete lelkű szomszédai lehetnek, hogy annyit se mondanak neki, micsoda egy hülye csolovek ő. Aztán elbődült a lelkész: – Jól van, nyavalyások. Végül elénekeljük a 435. számú zsoltárt a Rabok Zsoltárkönyvéből. – Kreccs, puff, nyam-nyam: a plénnüjök fölvtették, elejtették, lapozták grjárnüj kis zsoltárkönyvüket, a ronda vad smasszerek meg kricsáltak: – Beszédet abbahagyni, mocskok. Figyellek, 920537-es. – Én persze már föltettem a lemezt a sztereóra, és nagy morrrrgással beindult a csak orgonára írt, egyszerű muzsika. Aztán valami iszonyú hangon rázendítettek a plénnüjök:

Híg teát önt a kanna –

Kavard, ahul sötét.

A reggelink se manna,

Rabsorunk hosszú még.

Bömbölték és zokogták az ostoba szöveget, a lelkész meg egyre buzdította őket: – Hangosabban, a mennykő csapna belétek, hangosabban! –, a smasszerek kricsáltak: – Na várj csak, 7749222-es! – és – Rúgok a seggedbe, nyavalyás! – Aztán vége lett, és így szólt a lelkész: – Őrizzen és viseljen gondot rátok a Szentháromság, ámen – és máris kezdődött a kicsoszogás Adrian Schweigselber második szimfóniájának ütemére, amit a ti Alázatos Narrátorotok választott, Ó testvéreim. Micsoda bagázs, gondoltam, ott állva a sztárüj kápolnasztereó mellett, vígyelve, amint alázatosan kicsoszognak, sunyin mutogatva felém obszcén ujj-jeleket merthogy én voltam a kedvenc. Amikor az utolsó is kicammogott majomként himbált rukákkal, jó reccsenőst kapva a galavájára az utolsó maradt smasszertől, s épp elzártam a sztereót, odajött a lelkész, tudóvést szíva, még mindig a sztárüj, Bóg-embere pláttýében, csupa csipke, akár egy gyévocska. Azt mondja:

– Köszönet, mint rendesen, kicsi 6655321-es. No mi híred van a számomra? – Ugyanis ez a mokus igen nagy szent csolovek akart lenni a Börtönegyházban, ehhez prima horrorsó minősítés kellett neki a börtönigazgatótól, úgyhogy be-bejárt az igazgatóhoz és sötéten a fülébe gavarittyolta, micsoda sötét tervek szövődnek már megint a plénnüjök közt, és ezt az egész kalt mind tölem szopta. A legtöbbjét persze úgy találtam ki, de volt benne igaz is, mint például amikor a kipikopikopogó távirón megjött a cellánkba a hír, hogy Böhöm Harriman ki fog törni. Letolcsokolja a smasszert, amint vályúhoz szólítanak, és smasszerpláttýében lép olajra. A többiek meg nagy dobálózásba-hajigálásba kezdenek az undorító piscsával, amit az ebédlőben élénk szoktak lökni, na, erről mindről tudtam és befújtam. A lelkész meg továbbadta, és az igazgató gratulált neki a Társadalmi Felelősségérzetéért meg a jó Füléért. Most a következőről számoltam be, és ez nem volt igaz:

– Nos, uram, azt dalolja a vízvezeték, hogy nagyobb tétel kokain érkezik illegális csatornákon, s az elosztási központ valamelyik cella lesz az ötös soron. – Menet közben találtam ki az egészet, mint annyi más mesét, de a börtönlelkész igen hálás volt. – Nagyszerű, nagyszerű, nagyszerű. Tovább fogom adni a Főnöknek. – Merthogy Főnöknek hívta az igazgatót. Mire én:

– Uram, ugye megtettem minden tölem telhetőt? – Nagyon udvarias, úri góloszon beszéltem

minden fejessel. – Ugye jól viselkedtem, uram?

– Úgy vélem – mondta a lelkész –, mindent egybevéve igen, 6655321-es. Nagyon segítőkész vagy, és azt hiszem, őszintén szeretnél megjavulni. Ha így folytatod, maholnap elengedik a büntetésed hátralevő részét.

– Itt van ez az új dolog, uram – mondtam. – Ez az újfajta kezelés, aminek révén az ember azonnal kijut a börtönből, és szavatolja, hogy soha többé nem kerül vissza.

– Nocsak – mondta ő óvatosan. – Honnét tudsz te erről? Ki beszélt neked ezekről a dolgokról?

– Innen is, onnan is, uram – feleltem. – Két börtönőr beszélget, és valaki véletlenül meghallja. Azután másvalaki talál egy újságfecnit a műhelyben, és az újság részletesen beszámol róla. Mi lenne, ha javasolna engem erre a kezelésre, uram, már meg ne haragudják a merészségemért.

Vigyelni való volt, hogy erősen töri a fejét, szívta a tüdővést, és azon töprengett, mennyit árulhat el nekem erről a véscsről, amit szóba hoztam. Azután: – Felteszem, hogy a Ludovico-eljárásra gondolsz. – Még most is igen óvatos volt.

– Nem tudom, minek hívják, uram – feleltem. – Csak annyit tudok, hogy hamar kijut tőle az ember, és szavatolja, hogy nem kerül vissza.

– Így van – mondta, hernyóként vonagló szemöldökkel meredve le rám. – Így van, 6655321-es. Persze jelenleg még csak a kísérleti stádiumnál tartanak. Az egész nagyon egyszerű, de igen drasztikus.

– De használják itt is, ugye, uram? – kérdeztem. – Azok az új fehér épületek a Déli falnál, uram. Láttuk séta közben, amint építették őket, uram.

– Még nem használják – felelte ő –, ebben a börtönben még nem, 6655321-es. A Főnöknek komoly fenntartásai vannak. Meg kell vallanom, hogy nekem is. Kérdés, hogy efféle eljárással jobbítható-e az ember. A jószág belülről fakad, 6655321-es. A jószágot választjuk. Ha az embernek nincs meg a választási lehetősége, megszűnik ember lenni. – Még folytatta volna ezt a kált, de szlúsáltuk, hogy klang-klang, csörtet le a vaslépcsőn a következő trupp rab, hogy megkapja a napi vallásadagot. – Majd később beszélgetünk még erről. Most folytasd az önkéntes munkát. – Odamentem hát a sztárúj sztereóhoz, feltettem J. S. Bach *Wachet Auf* prelúdiumát, és becsoszogtak mint megannyi lerobbant pávián a grjárnűj vónnűj rohadék bünözők és perverzek, mögöttük csaholva és korbácsot suhogtatva a smaszerek avagy csaszovojok. Aztán a lelkész föltette a kérdést: – Na? Mi legyen? – És itt léptetek be ti a képbe.

Négy lómtykik ilyen vallásadagunk volt aznap délelőtt, de a lelkész semmi többet nem mondott a Ludovico-eljárásról, Ó testvéreim. Végezvén a robocámmal, néhány szlívóban köszönetet gavarittyolt, és már privogyíltak is vissza a cellába a hatos soron, mert ott volt az én igen búzós és zsúfolt otthonom. A csaszovoj nem volt különösebben rossz csolovek, nem tolcsókolt, belém se rúgott, amikor kinyitotta az ajtót, csak annyit mondott: – Itt is volnánk, fiacskám, vissza a vackodra. – És ott is voltam, új drúgjaim közt, akik mind borzasztó kriminálisak voltak, de hála a Bógnak, a testi perverzció ezeknek nem volt kenyerük. Ott volt például a priccsén heverő Zophar, ez a nagyon sovány és barna csolovek, ez csak mondta, mondta a tüdővészes góloszán, pedig senki se szíúsált oda. Most például ilyeneket mondott, csak úgy maga elé: – És akkoriban nem létezett froggyot szerezni (bármit is jelentsen ez, testvérek), millió ciháért nem kapott az ember, úgyhogy há micsináljak, beugrottam a Pulykába, és aszondom neki, holnap kinéz egy frötty, érted, tehet egy szívességet. – Szóval ilyen lejárt bünözöszenget használt az ipse. Aztán ott volt a Fal, akinek csak fél szeme volt, és a vasárnap tiszteletére cafatokban tépte lefele a lába körmét. Aztán ott volt a Nagy Zsidó, egy igen ravasz, izzadós csolovek, úgy hevert kinyúlva a priccsén, mint a meghótt. Aztán ott volt még Jojohn és a Doktor. Jojohn vékony, de ijesztő buzgómókus volt, a nemi erőszakra specializálódott, a Doktor pedig azt állította, hogy gyógyítani tudja a szifiliszt, a kankót meg a buját, holott csak vizet fecskendezett be, azonkívül kinyírt két gyévocskát, ahelyett hogy, mint ígérte, a fölösleges terhüktől szabadította volna őket meg. Rettenetes egy grjárnűj bagázs volt, nem

élveztem a társaságukat, Ó testvéreim, mint ahogy nem élvezitek, gondolom, ti se most, de már nem fog sokáig tartani.

Tudnotok kell, hogy ezt a cellát három személyre tervezték, de hatan laktunk benne izzadós összeszorultságban. És ez volt a helyzet az összes börtön összes cellájával azokban az időkben, testvérek, szégyen és kal és gyalázat, hisz az ember gyereke csak szeret nyújtózni egyet néhanap. És amit most mondok, azt elhinni se fogjátok, de ezen vasárnap bebroszáltak hozzánk még egy hetediket is. Úgy bizony, elköltöttük bűdösgulyásból álló szörnyű piscsánkat és épp a tüdővészt szítta ki-ki békén a priccén, amikor behajították közénk ezt a csolovekot. Nagy állkapcsú, sztárűj csolovek volt, s még ő állt oda kricsálni, mielőtt mi felfogtuk volna, mi is történt. Rázta a rácsot, és kricsált: – Követelem a kurva jogaimat, ez a cella már tele van, ez kurva visszaélés! – Odajött az egyik csaszovoj, és közölte velem, hogy kénytelen lesz megosztani egy priccset valakivel, aki hajlandó, máskülönben hálhat a földön. – És a helyzet – folytatta a csaszovoj – ennél csak rosszabb lesz, jobb nem. Szép kis bűnözők világát teremtik meg maguk odakinn.

2

Na, hát ennek az új csoloveknak a beeresztése indította el az én szabadulásom folyamatát, mert olyan pocsek egy veszekedős fazon volt, olyan mocskos gondolkodású és mocskos lelkű, hogy a baj még aznap elnacsinálózott. Hetvenkedett, kiröhögött bennünket, mondta dölyfösen a magáét. Hogy ő itt az egyetlen igazi horrorsó presztupnyik, hogy ezt csinálta meg azt művelte, tíz zsarut ütött egy csapásra ésígytovább. Nem estünk hasra előtte, Ó testvéreim. Akkor aztán rám szállt, mivel én voltam a legfiatalabb, és közölte, lévén én a legfiatalabb, nekem kell a földön zasznuttyolni és nem neki. A többiek persze mellém álltak, rákricsálva, hogy – Hagyod békén, te grjáznuj brácsnuj, te! –, mire sivalkodni kezdett, hogy ötlet senki se szereti. Na, aznap nocs arra ébredek, hogy ez a szörnyeteg plénnűj ott fekszik mellettem a priccén, ami a három emeletnek a legalja volt és nagyon keskeny, mocskos szerelemszlóvókat gavarittyol a fülembe és simsumsimogat. Örültem berágtam erre és odacsaptam, pedig nem vigyéltem valami horrorsón, mert csak egy málenkij vörös fény égett kinn a lépcsőfordulón. De azért tudtam, hogy ő az, a vónnűj rohadék, s amikor már jól belemelegedtem és a lámpák is meggyulladtak, vigyéltem is az undorító licóját, csurom króv volt a rójta, ahová bemostam neki.

Aztán persze az szlucsílosz, hogy fölriadtak a cellatársak, és beszálltak ők is a buliba: összevissza tolcókoltak a majdnem korom sötétben, a sűm meg fölverte az egész sort, úgyhogy szlűsálni lehetett, amint az a rengeteg ember kricsál ottan és bádogbőgrével veri a falat, mert nyilván azt hitték, hogy nagy kitörés készül, Ó testvéreim. Na, ekkor gyulladtak meg a lámpák, és ingben, nadrágban, tányérsapkában, nagy botokat lóbálva jöttek a csaszovojok. Most már vigyeltük is egymás kipirult licóját, a levegőbe emelt öklöket, miközben folyt tovább a kricsálás meg a szentségelés. Azután panaszt tettem, mire minden csaszovoj azt mondta, hogy biztosan a ti Alázatos Narrátorotok kezdte az egészet, testvérek, merthogy rajtam egy karcolás nem sok, annyi se, a szörnyeteg plénnűjnek meg dőlt a króv a rójtjából, ahová bemostam neki. Na, ettől berágtam. Kijelentettem, hogy nem vagyok hajlandó még egy nocsot abban a cellában tölteni, ha a börtönhatóságok eltűrik, hogy szörnyeteg bűdös vónnűj perverz presztupnyikok vessék rá magukat a plottyomra, amikor védekezni se tudok, mert éppen alszom. – Méltóztasson reggelig várni – mondták erre. – Különszobát parancsol uraságod fürdőszobával és televízióval? Reggel gondunk lesz rá. Addig azonban, kicsi drűg, hajtsd mocskos galavádat a szalmabélésű poduskádra, és csend legyen. Megértettük? – Azzal csűnya fenyegetőzések közepette távoztak, és hamarosan kihunytak a fények, én pedig kijelentettem, hogy többet egy szemhunyaszt nem alszom, így fordulván a szörnyeteg presztupnyikhoz: – Rajta, feküdj csak a priccsemre. Nekem már nincs hozzá gusztusom. Bepiszkolad az undorító, vónnűj plottyoddal. – Ám közbeszóltak a többiek. A Nagy Zsidó, izzadtan a kis éjszakai bitvától, azt mondta:

– Erről szó sze lehet, tesztvérek. Nehogy már behódolj ennek a gilisztának. – Mire az új fiú:

– Tömd el a gombóclesődet, zsidrák – úgy értve, hogy kuss, csak igen sértően. A Nagy Zsidó már készült a tolcásokra, amikor megszólalt a Doktor:

– Ugyan, uraim, egyikünk sem akar még több bajt, nincs igazam? – Nagyon urasan mondta, de ez az új presztupnyik kereste magának a bajt. Vigyelni való volt, hogy igen bolsoj csoloveknak képzeli magát; akinek méltóságán aluli, hogy hat emberrel osszon meg egy cellát s a földön háljon. Gúnyosan fordult a Doktor felé:

– Oh, szóval nem akarsz még több bajt, ah! – Mire Jojohn, a vékony, de ijesztő buzgómókus:

– Ha már semmiképp sem alhatunk, adjunk leckét. Új barátunknak meg kell tanulnia egyet-mást. – Noha a nemi erőszakra sepcializálódott, igen finoman gavarittyolt, csendesesen és precízen. Mire az új plénnűj, gúnyosan:

– Ah, oh, juj, de megijedtem! – Úgyhogy kezdődött előről az egész, de különösmód szelíden, még a hangját sem emelte meg senki. Az új plénnűj eleinte kricsált egy málenkissé, de a Fal belecsapott a rőtjába, miközben a Nagy Zsidó nekitámasztotta a rácsnak, hogy vigyelni lehessen a kis piros lámpa fényénél, úgyhogy aztán már csak jajgatott. Nem volt valami erős fazon, igen bágyadtan próbált visszaütögetni, gondolom, ezt ellensúlyozta volna a súmnűj góloszával meg a nagyképűségével. Na, a jó öreg piros króvt látva a piros lámpa fényénél, érezni kezdtem, hogy tolu fől bennem a jó öreg buzgóság, és így szóltam:

– Bízátok rám, engedjete oda, majd én, testvérek. – Mire a Nagy Zsidó:

– Igaza isz van, fiúk. Uszd-vágd, Alex. – Úgyhogy csak álltak és nézték, amint kezelésbe vettem a presztupnyikot a sötétben. Jól megsoroztam minden porcikáját, befűzetlen cipőmben ugrálva körül, aztán gáncsot vettem neki, és bang, elvágódott. Akkor horrorsón galaván rúgtam, mire jajdult, majd hördült egyet, aztán elszenderült, mint a birka. Megszólalt a Doktor:

– Jól van, leckének ennyi épp elég. – És hunyorogva nézte a kifektetett és összevert csolovekot a földön. – Hadd álmodja most, hogy talán jobb fiú lesz a jövőben. – Felmásztunk hát mind a priccsünkre, mert már nagyon fáradtak voltunk. Én magam azt álmodtam, Ő testvéreim, hogy egy nagy, több száz tagú zenekarban vagyok, a karmester Ludwig van és G. F. Händel keveréke, vagyis nagyon süket és vak és életunt. Én a fúvósok közt voltam, a hangszerem egy fehéres rózsaszín húsból való fagott, egyenest a plottyomból nőtt ki a hasam közepén, s amikor csak belefűjtam, szmehálnom kellett, mert csiklandozott, és ilyenkor a Ludwig van G. F. borzasztó razdraz meg bezúmnűj lett. Aztán egyszer csak odanyomult a licómhoz és belekricsált az uhómba, mire verejtekben úszva riadtam fel. Az iszonyú süm persze a börtöncsengő volt, brrrrr brrrrr brrrr. Téli reggel volt, a glázom enyves-kalos az álomragacstól, és fájts is, amint kinyitottam, mert már az egész állatkertben égtek a villanyok. Lenéztem, s hát az új presztupnyik még mindig ott hevert a földön, csupa vér meg zúzódás, meg se moccant. Aztán eszembe jutott az éjszakai hecc, és elszmeháltam magam.

De amint a priccsről leszállva mozdítottam volna a csupasz nógámmal, olyan hidegnek és merevnek tűnt, hogy odamentem a Doktorhoz, és megráztam jól, mert a Doktor mindig nehezen ébredt. Most azonban pattant villámszkóró, akárcsak a többiek, kivéve a Falat, aki aludt tovább, mint a hulla. – Sajnálatos eset – mondta a Doktor. – Szívroham lehetett. – Körbenézett rajtunk: – Nem lett volna szabad így helybenhagynotok. Rosszul tettétek. – Mire Jojohn:

– Nono, doki, te sem voltál rest az arcába vágni egyszer-kétszer. – A Nagy Zsidó meg felém fordult, és azt mondta:

– Túlzászba vitted a dolgot, Alex. Asz asz utolszó rúgász nagyon cúnnya volt. – Erre aztán razdraz lettem:

– Ki kezdte, mi? Én csak a végén szálltam be igenis. – Jojohnra böktem: – Az ő ötlete volt. – A Fal nagyokat horkantott, ezért így szóltam: – Rázátok föl azt a vónnűj brácsnűjt. Ő püfölte a rőtját,

míg a Nagy Zsidó a rácsnak támasztotta. – Mire a Doktor:

– Nem tagadjuk, hogy behúztunk neki néhányat, mert illemre akartuk szoktatni, ám az is nyilvánvaló, kedves fiam, hogy az ifjúság minden erélyével és, mondjuk így, elhamarkodottságával te adtad meg neki a kú dö frászt. Nagy kár.

– Árulók – szoltam én. – Árulók és aljas hazugok. – Mert vigyéltem már, hogy úgy lesz minden, mint annak előtte, két éve, amikor úgynevezett drúgjaim a milicilik brutális karjai közé löktek. Kiveszett a bizalom a világból, Ó testvéreim, bárhogy is néztem légyen. Jojohn fölébresztette a Falat, és a Fal a legnagyobb készséggel tanúsította, hogy a ti Alázatos Narrátorotok csinálta az arénát és a végzetes testi sértést. Amikor megjöttek a csaszovojok, aztán a főcsaszovoj, aztán az igazgató maga, ezek az én cella-drúgjaim istentelen sümno kezdték előadni, hogyan és miképpen is ubiváltam én ezt a rongy perverzet, akinek króv borította plottya mint krumpliszák hevert a földön.

Fura egy nap volt az, Ó testvéreim. A holtplottyot elszállították, aztán az egész börtönben mindenkinek be kellett lenni zárva további parancsig, nem osztottak piscsát, de még egy bögre forró csájt se. Csak ültünk ott, a smaszerek avagy csaszovojok meg föl-alá jártak a soron, és hébe-korba elkricsáltak magukat, hogy "Kuss!" meg "Pofa súlyba!", elég volt egy pissenés valamelyik cellából. Aztán délelőtt tizenegy tájt megfagyott odakinn a levegő, a félelem vónja terjedezett benne, és vigyeltük, hogy villámszkóro elgyalogol előttünk az igazgató, a főcsaszovoj meg néhány igen bolsojnak és fontosnak kinéző csolovek, és gavarittyol, mint a bezúmnúj. A sor végéig elgyalogoltak, aztán szlúsálni lehetett, hogy gyalogolnak vissza, most már lassabban, és az igazgató, hájas-izzadós szalmahajú ürge, ilyeneket mond: – De uram... – meg: – Mit tehetünk, uram? – Aztán a cellánk előtt megállt az egész trupp, és a főcsaszovoj kinyitotta az ajtót. Vigyelni lehetett mindjárt, ki köztük a legfontosabb főcsolovek: igen magas volt, a gláza kék, a pláttýéja horrorsó, micsoda öltöny, testvérek, a divat csúcsa, az. Lazán levegőnek vigyelve minket, csak mondta azon a gyönyörű művelt góloszán: – A kormányzatnak elege van az idejétmúlt büntetésvégrehajtási teóriákból. Összezárják a bünözöket, és mi történik? A bünözési hajlam valóságos koncentrátuma születik, bün a bünhódés közepette. Hamarosan minden börtönkapacitásunkra szükségünk lehet a politikaiak számára. – Nem panyimáltam én ebből egy szót se, testvérek, de hát nem is hozzám gavarittyolt. Azután azt mondta: – Az átlagbünözők, mint például ez a visszataszító csürhe itt – ez lettem volna én, testvérek, meg a többi, akik bizony tényleg presztupnyikok voltak, és árulók is ráadásul –, a legegyszerűbben kúrálással intézhetők el. Kiölni a bünözési hajlamot, ennyi az egész. Kivitelezési idő mindössze egy év. A büntetést fel se veszik, mint önök is láthatják. A büntetést egyenesen élvezik. Gyilkolják egymást. – Azzal rám emelte rideg kék glázát, úgyhogy megszólaltam merészen:

– Megbocsásson, uram, de tisztelettel tiltakoznom kell. Én nem vagyok sem átlagbünöző, sem visszataszító. Lehet, hogy ezek itt visszataszítók, de én nem. – Erre a főcsaszovojnak lila lett a feje:

– Fogd be a ronda pofádat, te mocsok! Nem tudod, kivel beszélsz?

– Hagyja, hagyja – mondta a nagy csolovek. Azután az igazgatóhoz fordult: – Vele törheti az utat. Fiatal, arcátlan és gonosz. Brodsky holnap kezelésbe veszi, jelen lehet maga is, és figyelheti Brodskyt. Be fog válni, emiatt ne aggódjon. Úgy megváltozik ez a gonosz ifjú huligán, hogy senki sem ismer rá.

És ezek a kemény szlívók indítottak el engem, testvérek, a szabadulás útján.

3

Még aznap este szép finoman lelökdöstek a brutális csaszovojok a börtönigazgató szentek szentje szentélyébe. Az igazgató fáradtan rám nézett, és így szolt: – Gondolom, nem tudja, ki volt az az ember ma délelőtt, ugye, 6655321-es? – Tagadó válaszra se várva folytatta: – Nem kisebb

személyiség volt, mint maga a belügyminiszter, az új belügyminiszter, egy igen szorgos új seprő. Nos, kezdik életbe léptetni ezeket az új elképzeléseket, és a parancs az parancs, noha őszintén meg kell hogy mondjam, én nem értek vele egyet. Ezt hangsúlyozni kívánom. Én azt vallom, szemet szemért. Ha valaki megüti magát, maga visszaüt, nem igaz? Hát akkor miért ne ütne vissza az állam is maguknak, ártalmas és brutális huligánoknak? Ám az új elképzelés nem ez. Az új elképzelés az, hogy a rosszat jóvá kell változtatni. Szerintem ez mélységesen igazságtalan. Hát nem? – Mire én, tiszteletteljesen és készségesen:

– Uram? – Mire a mögöttem álló vörös képű és vaskos főcsaszovoj:

– Fogod be a mocskos pofádat, te szemét!

– Hagyja, hagyja – így a fáradt és kikészült igazgató. – Maga, 6655321-es, meg lesz javítva. Holnap elmegy ehhez a Brodsky nevű emberhez. A feltételezések szerint két hét múlva ki is kerülhet az állami büntetés-végrehajtás felügyelete alól. Két hét múlva újra kinn lesz a nagy szabad világban, és nem lesz immár egy pusztaság szám. Gondolom – itt hörkent egyet –, magát örömmel tölti el a kilátás, mi? – Nem szóltam semmit, mire a főcsaszovoj rám kricsált:

– Válaszolj, mocskos disznó, ha az igazgató úr kérdez! – Mire én:

– Ó, igen, uram. Köszönöm szépen, uram. Igyekeztem megtenni minden tőlem telhetőt idebenn, uram. Borzasztó hálás vagyok mindenkinek.

– Maga csak ne legyen hálás – sóhajtott az igazgató. – Ez nem jutalom. Egyáltalán nem jutalom. Itt egy nyilatkozat, ezt alá kell írnia. Az áll benne, hogy a büntetése hátralevő részének letöltése helyett aláveti magát – micsoda nevetséges szó – a javítókúrának. Aláírja?

– A legnagyobb készséggel, uram – feleltem. – És igazán köszönöm. – Kezembe nyomtak egy tintaceruzát, én meg szép cifrán odakanyarintottam a nevemet. Mire az igazgató:

– Jó. Végeztünk is. – Mire a főcsaszovoj:

– A börtönkáplán szeretne még beszélni veled, uram. – Úgyhogy kimasírozattak és végiglökdöstek a folyosón a szárnykápolna irányába, az egyik csaszovoj hol a hátamat, hol a galavámot püfölte, de csak amolyan álmos és unott formán. Aztán végigmasírozattak a szárnykápolnán is, be a lelkész kis kantórájába. A lelkész az asztalánál ült, és hetedhét határra szaglolt a drága tüdővéstől meg a whiskytől. Azt mondta:

– A, kicsi 6655321-es, foglalj helyet. – A csaszovojoknak meg: – Maguk várjanak odakinn. – Úgyhogy kimentek. A lelkész pedig igen komolyan szólott hozzám, mondván: – Egyvalamit szeretném, ha megértenél, fiam, és pedig azt, hogy nekem ehhez az egészhez semmi közöm. Ha tehetném, tiltakoznék is ellene, de nem tehetem. Mert szó van egyrészt a karrieremről, szó van másrészt arról, hogy gyenge hangom a politikai összetevők ordítózása közt meg se hallatszanék. Érthető? – Minden volt ez, csak érthető nem, testvérek, de bólintottam. Ő meg folytatta: – Igen komoly etikai kérdések vannak itt terítéken. Jó fiút fognak csinálni belőled, 6655321-es. Soha többé nem érzel majd kísértést, hogy erőszakoskodj vagy bármi módon megháborítsd az állam békéjét. Remélem, ez világos. Remélem, ezt teljes mélységében felfogod. – Mire én:

– Ó, olyan kellemes lesz jónak lenni, uram. – Közben jó horrorsót szmeháltam magamban, testvérek. Mire ő:

– Nem biztos, hogy kellemes lesz jónak lenni, kicsi 6655321-es. Lehet, hogy szörnyű lesz. Tisztában vagyok veled, milyen ellentmondásosan hangzik ez az én számból. Tudom, hogy sok álmatlan éjszakát okoz ez még nekem. Mert mi az Úr akarata? A jóságra szavazna az Úr vagy a jó választhatóságára? Nem jobb-e bizonyos értelemben az, aki a rosszat választja, mint az, akire rákényszerítik a jót? Fontos és komoly kérdések ezek, kicsi 6655321-es. Most azonban csupán annyit akarok mondani neked, hogy ha bármikor a jövőben visszatekintesz ezekre az időkre és eszedbe jutok én, Isten legértékeltenebb és legalázatosabb szolgája, kérlek, ne gondold rólam rosszat a te szívedben, ne hidd, hogy bármi közöm is volt ahhoz, ami történni fog veled. Szomorú, de most

már annak sincs értelme, hogy imádkozzam érted. Olyan tartományba lépsz át, ahol az ima ereje sem ér utánad. Rettenetes, rettenetes gondolat. És mégis, bizonyos értelemben azzal, hogy úgy döntöttél, megfosztod magad az etikai választás lehetőségétől, bizonyos értelemben máris a jót választottad. Ez lebeg majd a szemem előtt. Ez lebeg majd, az Isten irgalmazzon nekünk, 6655321-es, a szemem előtt. - Azzal elfakadt sírva. De erre ügyet se vettem, testvérek, csak csendesen szmeháltam magamban, mert vigyelni való volt, hogy jó sok whiskyt bepittyelt már, és most is előhúzott a fiókból egy üveggel, és töltött magának egy jó horrorsó bolsoj adagot egy igen mocskos és grjáznuj pohárba. Felhajtotta, és így szólt: – Talán nem is lesz semmi baj. Hisz Isten útjai kifürkészhetetlenek. – És jó hangosan és zengzetesen rágyújtott egy zsolttárra. Nyílt az ajtó, bejöttek a csaszovojok, hogy visszatolcsókoljanak a vónnűj cellámba, de a jó öreg lelkész csak danolta a zsolttárt rendületlen.

Na, másnap reggel búcsút mondhattam a jó öreg Ábűnek, és málenkissé még le is törtem, mert mindig így jár az ember gyereke, ha el kell menni onnét, ahol már megszokott. Pedig nem mentem én messzire, Ó testvéreim. Átpüföltek-rugdostak az udvaron, ahol sétálni szoktunk, ahhoz az új, fehér épülethez. Nagyon új épület volt ez, új, hideg és ragacsos szaga volt, amitől az emberbe beleállt a frász. Ácsorogtam a szörnyű bolsoj kopár teremben, és más vónok is megütötték érzékenyen szimatoló morderemet avagy ormányomat. Ezek ilyen kórházi szagok voltak, és a csolovekon, akinek a csaszovojok átadtak, fehér köpeny volt, akár a kórházi figurákon. Aláírta az átvételi elismervényt, és az egyik brutális csaszovoj így szólt hozzá: – Tartsa rajta a szemét ezen az alakon, uram. Brutális egy rohadék ez, és az is marad, hiába nyalizott annyit a káplánnak, hiába nyálazta folyton a Bibliát. – Ennek az új csoloveknak igazi horrorsó mosolygós kék gláza volt. Azt mondta:

– Ó, nem lesz itt semmi probléma. Barátok leszünk, nem igaz? – Azzal rám mosolygott a kék glázával meg a szép nagy rőtjával, ami tele volt fénylő fehér zubákkal, és én rögtön megkedveltem ezt a csolovekot. Rá is bízott mindjárt egy ilyen jelentéktelenebb fehérköpenyesre, ez is nagyon kedves volt, bevezetett egy nagyon finom tiszta fehér szobába, aminek függönyei voltak meg olvasólámpája, meg egyetlenegy ágya, a ti Alázatos Narrátorotok magánhasználatára. Jó horrorsót szmeháltam magamban, elgondolva, micsoda egy szerencse fia vagyok én. Rám szóltak, hogy vessem le a szörnyű börtönpláttyt, s adtak helyette egy prima pizsamát, Ó testvéreim, sima zöldet, ami a hálórühadivat csúcsa. Jó meleg köntöst is kaptam, meg enni való tuflikat a csupasz nógámra, és én azt gondoltam magamban: "Na, Alex fiam, néhai kicsi 6655321-es, megfogtad az Isten lábát, abban hiba nincs. Nagyon fogod itt élvezni."

Adtak egy csása horrorsó finom kávé és néhány régi gazétát meg magazint, hogy pittyelés közben nézegethessem, azután bejött az első fehér köpenyes, az, aki átvett, és így szólt: – Á, hát itt vagy – ami elég süket egy véscs, mégse tűnt süketnek, mert nagyon kedves csolovek volt. – Az én nevem dr. Branom – mondta. – Dr. Brodsky asszisztense vagyok. Engedelmeddel röviden megvizsgálalak. – Azzal előkapta a jó öreg sztetoszkópot a jobb karmából. – Ellenőriznünk kell, hogy egészséges vagy-e, nem igaz? De bizony. – Miközben ott feküdtem pizsamaalsóban, ő meg tett-vett rajtam, így szóltam:

– Mit is fognak pontosan csinálni velem, uram?

– Ó – mondta dr. Branom, miközben ide-oda szánkázott rajtam a hideg sztetoszkópja –, nagyon egyszerű. Levétítünk neked néhány filmet.

– Filmet? – kérdeztem. Nem akartam hinni az uhómnak, testvérek, képzelhetitek. – Úgy érti, olyan lesz, mintha moziban lennék?

– Ezek különleges filmek – mondta dr. Branom. – Nagyon különleges filmek. Az első kúrára már ma délután sor kerül. Igen – mondta, azzal fölegyenesedett –, egész egészséges fiúnak látszol. Egy kicsit talán alultáplált vagy. Ez persze a börtönkosztnak köszönhető. Vedd fel a pizsamakabátodat. – Leült az ágyam szélére. – Minden étkezés után kapsz egy injekciót a karodba. Ez majd helyrehoz. – Borzasztó hálás voltam ennek a derék dr. Branomnak.

– Vitamininjekciók, uram?

– Olyasmi – felelte horrorsó barátian mosolyogva. – Egy kis bolhacsípés, minden étkezés után. – Azzal kiment. Feküdtem az ágyon, a mennyszámban érezve magam, és bele-beleolvastam a magazinokba – *Világsport*, *Rémernyő* (ez filmmagazin volt), *Gól*. Aztán behunytam a szemem, és elgondoltam, milyen szép is lesz újra odakinn, finom kis könnyű állás napközben, merthogy a jó öreg skólavólához már öreg volnék, nocsira meg egy új banda esetleg, s az első robotánk az lesz, hogy elkapjuk a jó öreg Balféket és Pete-et, ha ugyan a milicilik el nem kapták még őket. Most azonban duplán fogok vigyázni, hogy le ne uhózzanak. Mert lám, adnak még egy lehetőséget, hiába hogy emberölést követtem el, nem lenne szép, ha újra leuhóznának, mikor ilyen sokat belém feccölnek, filmeket mutogatnak, amiktől jó málszik leszek. Jó horrorsót szmeháltam az emberek naivitásán, hülyére szmeháltam magam, amikor tálcán behozták az ebédet. Az a csolovek hozta be, aki ebbe a hálószobába bevezetett, amikor erre a méasztóra idelökdöstek. Azt mondta:

– Jó látni, hogy valaki boldog. – Finom ínycsiklandozó pisca volt kirakva a tálcára: két-három lómtyk forró sült hús tört krumplival és zöldséggel, fagylalt és egy csása finom, forró csáj. Még egy szál tüdövész is oda volt készítve meg egy gyufásdoboz egyetlen gyufával. Szóval, az édes élet, Ó testvéreim. Aztán, úgy fél óra múlva, amint álmosan fekszem az ágyon, bejön egy ápolónő, szép fiatal gyévocska jó nagy horrorsó grúgyokkal (én meg két esztendeje nem láttam semmilyen), a kezében tálca, fecskendő.

– Á, a jó öreg vitamin, hm? – így én. Cuppogtam is egy keveset, de nem figyelt rám. Belevágta a tűt a bal karomba, és huss, kiengedte a vitamint. Aztán kiment, csak úgy kikopogott a magas sarkú nógája. Utána bejött az ápoló külsejű fehér köpenyes csolovek egy tolószékkel. Ezen egy málenkissé meglepődtem.

– Álljon meg a menet, testvér. Tudok én járni, bárhová kelljen is ittyi. – Mire ő:

– Jobb, ha tollak. – És valóban, Ó testvéreim, amint leszálltam az ágyról, azt találtam, hogy egy málenkissé gyöngye vagyok. Az alutápláltságtól nyilván, ahogy dr. Branom mondta, a szörnyű börtönpiscsától. De majd helyrehoz az étkezés utáni vitamininjekció. Efelöl semmi kétség, gondoltam én.

4

Olyan mozit, mint ahová begurítottak, testvérek, még az életben nem vigyeltem. Igaz, az egyik falát ezüstös vászon borította, a szemben levőn meg négyzetes lyukak voltak, amiken a vetítő vetíthet, és az egész méasztó teli volt sztereó hangfalakkal. De a jobb oldali fal számlapokkal volt kihányva, a padló közepén, szemben a vászonnal pedig ilyen fogorvosi szék állt, mindenféle drótok vezettek ki belőle, s nekem ebbe a székbe kellett átkepesztetnem a tolószékből, egy másik fehér köpenyes ápoló segítségével. Azt is észrevettem, hogy a vetítőlyuk alatt a fal csupa tejüveg, s mintha emberi árnyékokat vigyeltem volna mögötte, sőt azt is szlúsáltam, hogy valaki kasl kasl kasl, köhécsel. Ekkor azonban már csak annyira futotta a megfigyelőképességemből, hogy igen gyenge vagyok, ám ezt annak tulajdonítottam, hogy a börtönkosztról dúsabb piscsára fogtak meg hogy vitamint fecskendeztek belém. – Na hát akkor – mondta a tolókocsitoló csolovek – én itt is hagylak. Amint dr. Brodsky megjön, kezdődik a műsor. Remélem, élvezni fogod. – Hogy őszinte legyek, testvérek, abban a pillanatban már nem is vágytam én semmiféle filmre. Nem voltam olyan hangulatban. Legszívesebben szpattoltam volna egyet az ágyacskámban, méghozzá agyinókomban. Igen bénának éreztem magamat.

Ekkor az egyik fehér köpenyes csolovek odaszíjazta a galavámat a fejtámaszhoz, s közben valami vönnüjkalos popsongot dudorászott. – Ez meg mire jó? – kérdeztem. A csolovek egy pillanatra abbahagyta a dúdolást, és azt felelte, arra, hogy ne mozgassam a galavámat és egyfolytában a

vásznat nézzem. – De hát úgyis a vásznat fogom nézni – mondtam. – Mozizni hoztak ide, és én mozizni is fogok. – Mire a másik fehér köpenyes csolovek (hármán voltak, az egyik gyévocska, aki a számlapoknál ült és a gombokat tekergette) elszmehálta magát. Azt mondja:

– Nem olyan biztos az. De nem ám. Bízod csak ránk, barátom. Jobb lesz így. – Azzal már szíjazták is hozzá a rukáimat a karfákhoz, s a nógáimat is odaerősítették a lábtámaszhoz. Bezúmnújnak tűnt ez az egész, de hagytam, hadd csinálják. Ha két hét múlva szabad málcsik leszek, sok mindenre hajlandó vagyok, gondoltam magamban, Ó testvéreim. Egy véscs azért mégse nagyon tetszett és ez az volt, hogy csipeszeket nyomtak a homlokom bőrébe, amitől a szemhéjam fölfölfölfölszaladt, és nem tudtam behunyni a glázomat, bárhogy is próbáltam. Kényszeredetten szmehálva mondtam: – Biztos jó egy horrorsó film lesz ez, ha ennyire azon vagytok, hogy vígyeljem. – Mire az egyik fehér köpenyes csolovek, szmehálva:

– De mennyire hogy horrorsó, barátom. Horror a javából. – Ekkor valami sapkát nyomtak a galavámba, amiből mindenféle drótok vezettek ki, hasamra és a tiktakolómra meg tapadókorongot csaptak, és ezekből is drótok vezettek ki. Aztán ajtónyitás sümja hallatszott, és abból, ahogy minden fehér köpenyes alcsolovek megmerevedett, tudtam, hogy igen fontos csolovek léphetett be. Aztán már vígyeltem is ezt a dr. Brodskyt. Málénkij csolovek volt, nagyon kövér, kunkori haj borította a galaváját, s a krumpliorrán igen vastag ócski ült. Épp annyit vígyeltem csak belőle, hogy nagyon horrorsó az öltönye, abszolút a divat teteje, a vónja meg ilyen eltéveszthetetlen, finom műtőszag. Vele volt dr. Branom is, aki úgy mosolygott rám, mintha bátorítana.

– Minden előkészítve? – kérdezte fontoskodva dr. Brodsky. Minden minden minden, hallatszott távolról, majd közelebből is, azután zümmögő süm támadt, mint amikor bekapcsolnak dolgokat. Aztán kialudtak a fények, és ott ült a ti Alázatos Narrátorotok és Barátotok, egyedül a sötétben, rémült agyinókában, se mozogni nem tudván, se glázát behunyni, semmi. És akkor, Ó testvéreim, kezdődött a film, méghozzá nagyon hangos, nagyon vad, nagyon disszonáns sztereoó kísérezenevel. Aztán megjelent a vásznon a kép, minden főcím nélkül. Egy utcát lehetett látni, jellegtelen városi utcát, igazi sötét éjszaka volt, égtek a lámpák. Nagyon profi munka volt, semmi villogás meg foltosodás, mint amikor pornófilmeket néz az ember zugvetítéseken. És mindeközben baljósan dübörgött a zene. Majd vígyelni lehetett, hogy jön az utcán egy igen sztárúj öregember, egyszer csak ráveti magát erre a vén csolovekra két másik, abszolút divatosan öltözve, már az ekkori divat szerint (a nadrág továbbra is szűk, de kraváтли helyett rendes a nyakkendő), és kezdetét veszi a testi sértés. Igen élethűen lehetett szlúsálni a vénember jajgatását és hörgését, de még a két tolcsókoló málcsik lihegését is. Tisztára fasírtot csináltak a sztárúj csolovekból, csépelték ökölbe szorított rukákkal, letépték a pláttýját, s végezetül összerugdosták nagój plottyát (ott hevert már króvvval borítottan a csatorna grjáznuj sarában), majd szélesebesen eltűztek. Aztán közelképben lehetett vígyelni az összevert sztárúj csolovek galaváját, és gyönyörű pirosan folyt a króv. Érdekes, hogy a való világ színei csak akkor igazán valószerűek, ha vásznon vígyeli az ember.

– Mindeközben kezdtem rájönni, hogy egyáltalán nem érzem magam valami jól, de ezt az alultápláltságnak tulajdonítottam meg annak, hogy a gyomrom még nem veszi be az itteni dús piscsát és a vitaminokat. Próbáltam elfeledkezni róla, és inkább a következő filmre koncentráltam, ami következett is, testvérek, minden szünet nélkül. A kamera azonnal ráugrott egy fiatal gyévocskára, akivel épp a jó öreg tilitolit csináltak, előbb egy málcsik, aztán még egy aztán még egy aztán még egy, a lány irtózatosan kricsált s hangfalakból, és megindító, tragikus zene szólt. Élethű volt, nagyon élethű, bár ha meggondolja az ember, elképzeltetetlen, hogy ljúgyik ilyesmibe beleegyezzenek a vásznon, és ha ezeket a filmeket a jók vagyis az Állam készítette, akkor elképzeltetetlen, hogy ilyen filmeket engednének felvenni és nem avatkoznának közbe. Szóval csakis nagyon ügyes úgynevezett vágásról vagy szerkesztéstől lehetett itt szó vagy valami efféle véscsről. Mert nagyon élethű volt. És amikor már a hatodik vagy hetedik málcsik szmehált és rötýögött és üzte az ipart, miközben a gyévocska mint a bezúmnaja kricsált a hangsávon, kezdtem rosszul lenni. Mintha fájt volna az egész testem, úgy éreztem, okádni tudnék és mégse, teljesen kikészültem, Ó testvéreim, és ráadásul még keményen hozzá is voltam kötözve ahhoz a székhez. Amikor ennek a filmnek vége lett, szlúsáltam a dr. Brodsky góloszát a kapcsolótábla mellől: –

Reakció tizenkettő egész öt tized körül? Ígéretes, ígéretes.

– És már vágtunk is bele a következő lómtykik filmbe, ezúttal csak egy emberi licó volt, egy hullafehér emberi arc, mozdulatlanul, amint különböző nagyon ronda vécsket művelnek vele. Málenkissé izzadtam már a hasfájástól, az iszonyú szomjúságtól a galavám hasogatott, és úgy éreztem, ha valahogy képes lennék nem vigyelni ezt a filmet, talán nem lennék olyan pocsekul. De a glázomat nem tudtam behunyni, s hiába fordítottam kifelé a glázgolyómat, a film, hogy úgy mondjam, tűzvonalából nem bírtam kikerülni. Úgyhogy vigyelnem kellett mindent és hallgatnom az irtóztató kricsálást, ami abból az arcból kiszakadt. Tudtam, hogy nem lehet valódi, de ez mit se számított. Öklendeztem, de nem bírtam okádni, miközben a britva előbb kikanyarította az egyik szemét, aztán végighasította az arc egyik felét, majd vágta-metszette, ahol érte, hogy piros króv fröcskölt a kamera lencséjére. Azután harapófogóval kitepték az összes fogát, és valami iszonyú volt a kricsálás meg a vér. Ekkor dr. Brodsky elégedett hangját szlúsáltam: – Kitűnő, kitűnő, kitűnő.

– A következő lómtykik film egy öregasszonyról szólt, egy boltosnéról, akit egy csomó málcik rugdosott grómkij röhögések közepette, aztán a málcikok szétverték majd felgyújtották a boltot. Vigyelni lehetett szegény sztáraja ptyicát, amint mászna ki a lángok közül, de mivel a málcikok addig rugdosták, míg el nem tört a lába, mozdulni se bírt. Dübörögve lobogtak körülötte a lángok, elgyötört licója kegyelemért esedett a lángok közt, aztán a leggrómkijabb és -elkínzottabb és -kínzóbb visításokat lehetett szlúsálni, amit emberi gólosz csak produkálhat. Most már tudtam, hogy okádnom kell, ezért elkricsáltam magam:

– Hányni akarok! Kérem szépen, hánynom kell! Kérem szépen, hozzanak valamit, amibe behányhatok! – Mire visszaszólt a dr. Brodsky:

– Merő képzelődés. Nyugalom. Következő adag film. – Ezt viccnek szánhatta, mert szmehálást hallottam a sötétből. És végig kellett vigyelnem egy iszonytató filmet a japán kínzásról. Zajlott az 1939–45-ös háború, katonákat szegeztek föl a fákra, tüzet gyújtottak alattuk, levágták a micsodájukat, még azt is vigyelni lehetett, hogy egy katonának karddal lecsapják a galaváját, gurult a fej, és még élt a rőtja meg a gláza, a katona plottya még fel-alá rohanguált, dőlt a króv a nyakából, aztán elvágódott, a japánok meg mindeközben hangosan röhögtek. A fájdalom a hasamban, a fejemben, a szomjúság iszonyú volt, és mintha egyenesen a vászonról költözött volna belém. Így hát elkricsáltam magam:

– Hagyják abba! Kérem szépen, állítsák le a filmet! Nem bírom tovább! – És ekkor megszólalt a dr. Brodsky gólosza:

– Állítsuk le? Hagyjuk abba? Hisz még el se kezdtük. – És jó hangosan szmeháltak.

5

Nem akarom leírni, testvérek, miféle szörnyű vécsket kellett még vigyelnem aznap délután. Ennek a dr. Brodskynak meg dr. Branomnak meg a többi fehércöpenyesnek, és ne feledjük, hogy egy gyévocska is volt köztük, aki a gombokat tekerte és a számlapokat figyelte, a lelke kalosabb és feketébb volt, mint bármelyik presztupnyiké az Ábüben. Nem hittem volna, hogy van csolovek, akinek akár csak megforduljon a fejében, hogy filmet csináljon abból, amit vigyelnem kellett, odakötözve a székhez, tágra feszített glázzal. Csak kricsálni tudtam igen grómkó, hogy kapcsolják ki, kapcsolják ki, de ez legalább részben elnyomta a draccolás és hirigelés meg a hozzá járó muzsika zaját. Képzeltetek, micsoda megkönnyebbülés volt, amikor az utolsó film után a dr. Brodsky álmos és unott góloszon azt mondta: – Első napra ennyi elég is lesz, nem gondolja, Branom? – Meggyuladtak a lámpák, s én csak ültem ott lüktető galavával, amely mintha fájdalomgyártó bolsoj bazi géppé képezte volna át magát, a rótom száraz és csupa kal, magam úgy érzem, az összes piscsát ki bírnám okádni, Ó testvéreim, amit csak szopós korom óta befaltam. – Na

jó – mondta a dr. Brodsky –, vissza lehet vinni az ágyába. – Megveregette a plecsómat. – Helyes, helyes. Sokat ígérő kezdet – s azzal vigyorgó licóval kitotyogott, dr. Branom utána, de ő közben igen drúzsoszki és részvevő mosolyt küldött felém, mintha csak azt mondaná, neki semmi köze ehhez a véscshez, éppúgy belekényszerítették, mint engem.

Na, kioldották a plottyomat a székől, eleresztették a bőromet a glázom felett, úgyhogy nyitni-csukni tudtam, csuktam is, Ó testvéreim, mert fájt és lüktetett a galavám, azután áttettek a tolószékbe és visszavittek a málenkij hálószobába, az alsolovek, aki tolt, nyúlósnyálas popsongot füttyült megállás nélkül, úgyhogy ráhörkentem: – Fogd már be! –, de az csak szmehált, mondván: – Ne törődj velem, barátom –, azzal még hangosabban dalolta. Szóval áttettek az ágyra, még mindig bolnoj voltam, de nem bírtam elaludni, ám hamarosan érezni kezdtem, hogy hamarosan talán érezni kezdem, hogy nemsokára málenkissé jobban fogom érezni magam, azután finom forró csájt hoztak rengeteg malakóval és szaharral, s ezt pittyelve már tudtam, hogy a szörnyű lidércnyomás a múlté, vége. Bejött dr. Branom, kedvesen mosolyogva.

– Nos, úgy számolom, most már kezded jobban érezni magad. Igen?

– Uram – feleltem gyanakodva. Nemigen panyimáltam, mire akar kilyukadni ezzel a számolással, hiszen ha bolnoj az ember gyereke, abból kigyógyulni az ő dolga, annak semmiféle számoláshoz nincs köze. Kedvesen és drúzsoszki leült az ágyam szélére.

– Dr. Brodsky elégedett veled. Nagyon pozitív a reakciód. Holnap persze két kúra lesz, egy délelőtt, egy délután, és gondolom, a vége felé le leszel egy kicsit lombozódva. De hát kíméletlennek kell lennünk veled, mert meg kell gyógyulnod. – Mire én:

– Azt akarja mondani, hogy végig kell ülnöm... azt akarja mondani, hogy még több...? Na nem – mondtam. – Iszonyú volt.

– Hát persze – mosolygott dr. Branom. – Az erőszak mindig iszonyú. Épp ezt tanulod most meg. A tested máris tanulja.

– De nem értem – mondtam. – Nem értem, hogy hogy érezhettem olyan rosszul magam. Azelőtt sosem éreztem rosszul magam. Épp ellenkezőleg. Ha csináltam, ha csak néztem, mindig horrorsón éreztem magam. Egyszerűen nem értem, miért és hogyan és mi...

– Az élet csodálatos – mondta dr. Branom ilyen áhítatos gölőszon. – Az életfolyamatok, az emberi szervezet felépítése, ugyan ki érheti föl teljességében ezt a csodát? Dr. Brodsky fantasztikus ember. Ami most veled történik, annak kellene történnie minden egészséges emberi organizmussal, ha gonosz erők cselekvését, a pusztítás princípiumának működését szemléli. Normális embert, egészséges embert faragunk belőled.

– Nem akarom – feleltem –, és nem is értem. Nagyon-nagyon beteg lettem attól, amit csináltak velem.

– Most például beteg vagy? – kérdezte ő, ugyanazzal a drúzsoszki mosollyal a licóján. – Teát iszol, pihensz, beszélgetsz egy barátoddal – nem érezheted magad máshogy, csak jól.

Füleltem és figyeltem, fájdalom és rosszullét után tapogatóztam a galavámban meg a plottyomban, finoman, vigyázva, de igaza volt, testvérek, horrorsón éreztem magam, még a vacsorát is megkívántam. – Hát ezt fel nem fogom – mondtam. – Biztos csináltak velem valamit, hogy beteg legyek. – Ezen eltűnődtem homlokráncolva magam is.

– Azért voltál rosszul délután – mondta ő –, mert máris kezdel jobb ember lenni. Ha egészségesek vagyunk, félelemmel és émelygéssel reagálunk arra, ami szörnyű. Úton vagy az egészséghez, ez minden. Holnap ilyenkorra még egészségesebb leszel. – Azzal megveregette a nógámat és kiment, én meg próbáltam kihüvelyezni ezt a véscset. Úgy rémlett, azok a drótok meg más véscsek, amik a plottyomra voltak erősítve, talán azok betegítettek meg, és hogy trükk az egész. Még mindig ezen totóztam, meg hogy nem kéne-e ellene szegülnöm holnap a székbe kötözésnek, nem kéne-e egy kis draccot kezdeményezni, hisz nekem is megvannak a magam jogai, amikor bejött hozzám egy másik

csolovek. Ilyen mosolygós sztárú csolovek volt, azt mondta, hogy ő az elbocsátótiszt, és rengeteg papiros volt nála. Azt mondja:

– Hova mész majd szabadulás után? – Ezen a véscsen még nem is gondolkodtam, s csak most kezdett derengeni, hogy szép szabad málcsik leszek nemsokára, de vígyeltem rögtön azt is, hogy csakis akkor, ha mindenkinek kedvére teszek, és nem csinálom a draccot meg a kricsálást meg a tiltakozást meg a satöbbit. Úgyhogy azt feleltem:

– Ó, hát haza. Vissza az efhez meg az emhez.

– Kihez? – Nem kapiskálta a naccatszöveget, úgyhogy megvilágítottam:

– Szüleimhez a jó öreg lakótelepre.

– Értem – mondta. – És mikor látogattak meg utoljára a szüleid?

– Egy hónapja – feleltem –, körülbelül. Ugyanis felfüggesztették a látogatást, mert az egyik presztupnyiknak robbantóport csempészett be a ptyicája. Elég kalos egy kitolás az ártatlanokkal, hogy őket is büntetik ilyenért. Szóval nagyjából egy hónapja látogattak utoljára.

– Értem – mondta a csolovek. – És tudják a szüleid, hogy áthelyeztek és nemsokára szabadulsz? – Micsoda enni való zvékja volt ennek a szlónak, hogy *szabadulsz*.

– Nem – feleltem. – Finom kis meglepetés lesz, igaz-e? Csak úgy besétálok az ajtón, és így szólok. "Na, szabad csolovek madár vagyok újra." Horrorsó, horrorsó bizony.

– Helyes – mondta az elbocsátótiszt csolovek –, akkor ezt hagyjuk most. A lényeg, hogy lesz hol laknod. De itt van még az állásprobléma is, nem igaz? – Azzal hosszú listát mutatott, hogy milyen állások közt válogathatnék, de én arra gondoltam, nem kell ezt elkapkodni. Előbb egy kis málenkij lógást engedélyezek magamnak. Amint kikerülök, megszervezek egy kis krasztyolást, hogy zsozsó legyen a karmánomban, de persze óvatosan csinálom és lehetőleg agyinókomban. Nem bíztam én már semmiféle úgynevezett drúgokban. Úgyhogy azt mondtam ennek a csoloveknak, hagyjuk egyelőre, később megbeszéljük. Helyes helyes helyes, mondta, azzal szedelőzködött. Majd másodpercek alatt kiderült, micsoda egy fura madár ez, mert egyszer csak vihogva így szólt: – Szeretnél belevágni az arcomba, mielőtt elmegyek? – Azt hittem, rosszul szlúsálok:

– He?

– Szeretnél – vihogta – belevágni az arcomba, mielőtt elmegyek? – Homlokráncolva értetlenkedtem:

– Miért?

– Csak – felelte – hogy lássam, hogy haladsz. – Azzal élém tolt a licóját, hogy csak úgy vigyorgott a rőtje. Ökölbe szoritottam hát a rukám, és belecsaptam volna, de ő villámszkóró elkapta a vigyori galaváját, úgyhogy a rukám levegőt ért. Érthetetlen volt, még akkor is ráncoltam a homlokom, amikor hülyén szmehálva kiment. És ekkor, testvéreim, pont olyan rosszul lettem megint, mint délután, de csak néhány minútára. Szkóró elmúlt az egész, s amikor a vacsorát behozták, már jó étvágyam volt, faltam a sült csirkét. De azért fura, hogy ez a sztárú csolovek pofáncsapást kért. És fura, hogy olyan rosszul lettem tőle.

De még furább volt, amikor elaludtam aznap éjjel, Ó testvéreim. Rémálmot láttam, s mint várható is, az egyik délutáni filmmel kapcsolatban. Az álom meg a rémálom igazából film csupán az ember galavájában, azzal a különbséggel, hogy úgy érzi, ezekben részt vehet maga is. Pontosan ez történt velem. Azzal a filmmel állt kapcsolatban, amit a délutáni kúra vége felé vígyeltem, szmeháló málcsikok erőltettek egy fiatal ptyicát, az meg kricsált és fürdött a piros piros króvban, a pláttýja horrorsón razrezálva. Benne voltam a hepajban magam is, sőt én voltam a főnök, divatos naccatviseletben. Aztán a draccolás és tolcsók tetőpontján egyszer csak lebénuultam és iszonyú rosszul lettem, amin a többi málcsik nem győzött szmehálni. Aztán már csak azért draccoltam, hogy visszakeveredjek az ébrenlétbe, miközben dőlt belőlem a króv, liter- sőt hektóliterszám, s végül ott

találtam magam az ágyamban, ebben a szobában. Hányynom kellett, úgyhogy retyketegen leszálltam az ágyról, s indultam volna a folyosóra, a klóra. És ím, testvérek, az ajtó zárva volt. Sarkon fordulva most először vigyeltem, hogy rács van az ablakon is. Az edényért nyúlva az ágy melletti kissekreénybe, konstatálnom kellett, hogy innen nincs menekvés. Mi több, nem mertem én már visszavackolni az alvó galavámba se. Nemsoká rájöttem, hogy mégse kell hánynom, de iszonyúan bojálosztam lefeküdni akár. Mégiscsak elaludtam mihamar, de már nem álmodtam semmit.

6

– Hagyják abba, hagyják abba, hagyják abba! – kricsáltam egyfolytában. – Kapcsolják ki, grjázni rohadték, nem bírom tovább! – Ez már másnap volt, testvérek, és én tényleg megvettem mindent délelőtt is és délután is, úgy ültem, mint egy horrorsó mosolygós kooperatív málszik a kínzószékben, miközben a vásznon csúnya testi sértések villogtak, glázom kicsiptetve, hogy vigyeljek mindent, plottyom, rukám, nógám a székhez erősítve, hogy ki ne tudjak szállni. Amit most kellett vigyelnem, nem olyan véscs volt, amit szörnyűnek tartottam volna, hisz csupán egy boltot krasztlyolt ki három-négy málszik, megtömték a karuránt zsozsóval, és jól eltolcsóskolták a sztárja ptyíca boltosnét, hogy folyt a piros piros króvjá. De a lüktetés meg reccs reccs reccs recsegés a galavámban, az okádkhatnék és a fene száraz reszelős szomjúság a rótomban rosszabb volt, mint tegnap. – Jaj, elegem van! – ordítottam. – Ez nem tisztességes, ti vónni disznók! – Kűszködtem, hogy szabadulnék a székből, de ez nem volt lehetséges, bele voltam ragadva.

– Elsőrendű – kricsálta a dr. Brodsky. – Nagyszerűen haladsz. Még egy film és végeztünk is.

Megint zajlott az 1939-45-ös sztárüj háború, foltosvonalkás, repedezett filmen, vigyelni való volt, hogy németek csinálták. Német sasokkal indult meg a náci zászlóval meg avval a fura kampós keresztel, amit a málszikok az iskolában úgy szerettek rajzolni, aztán igen dölyfös és nadménnüj német tiszték masíroztak poros, bombatölcséres, kidült-bedült utcákon. Azután ljúgyikat lehetett vigyelni, akiket falhoz állítva agyonlőnek, tiszteket, amint kiadják a parancsot, és iszonyú nagój plottyokat a csatornában heverni, csupa üres bordakalicka és pipaszár fehér noga mindegyik. Visító ljúgyikat vonszoltak el, bár a hangsávon nem visítottak, mert azon csak zene ment, és ütötték-rúgták őket. A fájdalom és rosszullét közepette csak ekkor vettem észre, hogy micsoda zene is recseg és bömböl azon a hangsávon, és hát Ludwig van volt az, az Ötödik szimfónia utolsó tétele, és ettől egészen bezúmnüj lettem. – Hagyják abba! – kricsáltam, mint az eszelős. – Hagyjátok abba, ti grjázni rohadt disznók! Hiszen ez bűn, undorító, megbocsáthatatlan bűn, ti brácsniük! – Nem állították le azonnal, mert már csak egy-két perc volt hátra – ljúgyik összeverése, króv folyása, újabb kivégzőosztagok, majd egy jó öreg náci zászló és a VÉGE. De amint a lámpák meggyulladtak, már ott állt előttem a dr. Brodsky meg a dr. Branom, és a dr. Brodsky azt mondta: – Mi az, hogy bűn, he?

– Bűn – mondtam émélyegve. – Ludwig vant erre használni. Nem ártott ő senkinek. Beethoven egyszerűen csak zenét írt. – Aztán tényleg okádknom kellett, mire hoztak egy ilyen veseforma tálat.

– Zene – mondta a dr. Brodsky eltűnődve. – Szóval te szereted a zenét. Én magam nem értek hozzá. Hasznos érzelmserkentő, ennyit tudok róla. Lám, lám. Mit szól ehhez, Branom?

– Semmit sem tehetünk – felelte a dr. Branom. – Mind megöljük, amit szeretünk, ahogy a rab költő mondja. Lehet, hogy itt ez lesz a bűnhődési elem. Örülni fog az igazgató.

– Adjanak inni – mondtam –, a Bóg szerelmére!

– Oldozzák el – rendelkezett a dr. Brodsky. – Hozzanak neki egy kancsó jéghideg vizet. – Munkához láttak az alcsolovekok, és hamarosan vödörszám vedeltem a vizet, és micsoda mennyei boldogság volt az, Ó testvéreim. Majd azt mondta a dr. Brodsky:

– Te egész intelligens fiatalembernek látszol. Még ízlésed is van. Csak épp a mániád az erőszak, igaz? Az erőszak és a lopás, mert hisz a lopás is az erőszak egy formája. – Nem gavarítottam erre egy árva szlovót se, testvérek, mert még mindig rosszul voltam, bár málenkissé kezdtem már jobban lenni. Szörnyű egy nap volt. – Nos hát – mondta a dr. Brodsky –, mit gondolsz, hogyan csináljuk? Szerinted mit csinálunk veled?

– Azt csinálják, hogy rosszul legyek, mert rosszul vagyok, ha ezeket a mocskos perverz filmjeiket nézem. De mégse a filmekről van. És ennek ellenére úgy érzem, ha abbahagynák ezeket a filmeket, én se lennék többet rosszul.

– Úgy van – mondta a dr. Brodsky. – Asszociáció, a legősibb oktatási módszer a világon. És igazában mitől leszel rosszul?

– Ezekről a grjárnüj undorító véscsektől, amik a galavámból meg a plottyomból állnak ki – feleltem –, ezektől.

– Különös – mondta mosolyogva a dr. Brodsky –, milyen különös törzsi nyelv. Maga tud valamit az eredetéről, Branom?

– Összehangzó jasz-szavak – felelte a dr. Branom, aki már egyáltalán nem látszott olyan barátságosnak. – Némi cigányszöveg. De az eredet többnyire szláv. Propaganda. Szubliminális penetráció.

– Jó, jó, jó – mondta a dr. Brodsky, mint akit ennyire azért nem érdekel a dolog. – Nos – fordult felém –, nem a drótoktól van. Sem semmi olyasmitől, ami rád van erősítve. Ezek csak a reakciókat mérik. Hát akkor mitől lehet?

Vigyeltem most már, persze hogy, micsoda egy bezúmnüj sút voltam, hogy nem jöttem rá: a rukámba adott injekciók. – Ó – kricsáltam –, ó, vigyelem most már világosan! Mocskos, kalos, vónnüj trükk! Álnokság és rohadékság, de többé nem teszitek!

– Örülök, hogy most hozod szóba a kifogásaidat – mondta a dr. Brodsky. – Legalább tisztán látunk a kérdésben. A legkülönfélébb módokon juttathatjuk be a szervezetedbe a Ludovico-anyagot. Orálisan, például. De a szubkután módszer a legjobb. Ne is kapálózz ellene, kérlek. Semmi értelme. Rajtunk nem fogsz ki.

– Ti grjárnüj brácsnüjök! – Már majdnem nyifogtam. Majd: – Az erőszak, testi sértés meg a többi kal nem érdekel. Kibírom. De a zene, az aljasság. Aljasság, hogy okádnom kell, miközben Ludwig van és G. F. Händel meg a többiek gyönyörű muzsikáját szlúsálom. Mindez azt mutatja, hogy gonosz mocskok vagytok, és én sose bocsátok meg nektek, ti szemetek.

Erre gondterheltnek látszottak mind a ketten. Majd a dr. Brodsky azt mondta: – A delimitáció nem könnyű. A világ egy, az élet is egy. A legédesebb és legmennyeibb tevékenységben is van bizonyos mérvű erőszak – a szerelem aktusában, például; a zenében, például. Vállalnod kell a kockázatot, fiú. A döntést te hoztad. – Nem értettem ezt az egészet, de aztán így szóltam:

– Fölösleges folytatnia, uram. – Mint látható, nagy ravaszul hangot váltottam. – Már bebizonyította, hogy ez a sok draccolás meg testi sértés meg gyilkolás rossz rossz rettenetesen rossz. Megtanultam a leckét, uram és uram. Most már látom, amit eddig nem láttam. Meggyógyultam, Istennek legyen hála. – S azzal jámboran a plafonra emeltem glázomat. Ám a két doktor szomorúan rázogatta a galaváját, és a dr. Brodsky azt mondta:

– Még nem gyógyultál meg. Még sok a tennivaló. Csak ha majd a tested reagál, méghozzá rögtön és erőnek erejével, az erőszakra, mint akibe kígyó csípett, a mi segítségünk nélkül, gyógyszerelés nélkül, csak akkor... – Mire én:

– De uram, uram és uram, én most már tudom, hogy rossz. Rossz, mert árt a társadalomnak, rossz, mert minden csoloveknak megvan a joga az élethez és a boldogsághoz, ahhoz, hogy ne verjék össze, ne tolcsókolják, ne késeljék meg. Sokat tanultam, ó, nagyon sokat tanultam. – De a dr. Brodsky jó hangosat szmehált erre, összes fehér zubáját kimutatva:

– Az ész korának eretnoksége – valami ilyet mondott. – Tudom, mi a helyes, és egyet is értek, mégis a rosszat cselekszem. Nem, nem, fiú, ránk kell bíznod a dolgot. De fel a fejvel. Nemsokára vége. Kevesebb mint két hét, és szabad leszel. – Azzal megveregette a plecsómat.

Kevesebb, mint két hét. Ó testvéreim és barátaim, egész korszaknak tűnt az. A világ elejétől egész a végéig. Lehúzni mind a tizennégy évet az Ábüben semmiség lett volna hozzá képest. Mindennap ugyanaz. De amikor, négy nappal ez után a gavarittyolás után a dr. Brodskyval meg a dr. Branommal, bejött a gyévocska az injekcióstűjével, ráförmedtem: – Egy frászt! –, és jól rukán tolsókoltam, mire a tű csörrenve leesett a padlóra. Ezt azért csináltam, hogy vigyeljem, mi lesz a reakciójuk. Az lett, hogy négy vagy öt bolsoj fehér köpenyes rohadék alcsolovek lefogott az ágyon, odadugva hozzám a vigyorgó licóját, a nővér ptyíca meg: – Te kis ronda gonosz ördög, te –, azzal belevágott a rukámba egy másik tűt, és jó brutálisan kiengedte belőle az anyagot. Azután elgurítottak abba a pokoli moziba, mint mindig:

Mindennap ugyanolyanok voltak ezek a filmek, testvéreim, csupa rugdosás, tolsókolás, piros piros króv csöpögött a licókról, plottyokról, fröcskölte tele a kameralencsét. Vagy vigyorgó és szmeháló, naccatdivat szerint öltözött málcsikok, vagy hihihiző japán hóhérok, vagy brutális náci rugdosók és lövöldözők. És mindennap egyre nőtt és fokozódott az érzés, hogy bele fogok pusztulni a rosszulletbe, a fejfájásba, a fogfájásba, az iszonyú iszonyú szomjúságba. Mígnem egyik délelőtt úgy próbáltam kitolni a rohadékokkal, hogy piff puff-puff vertem bele a galavámat a falba, hátha sikerül eszméletlenül tolsókolnom magam, de a vége az lett, hogy elfogott a rosszullet, vigyelve, hogy ez a fajta erőszak éppen olyan, mint a filmen látott, úgyhogy csupán csak kimerültem tőle; megkaptam az injekcióm, és elgurítottak a moziba, mint mindig.

Aztán egy reggel felébredtem, elköltöttem tojásból, piritósból, lekvárból és tűzforró tejes csájból álló reggelimet, és arra gondoltam: "Most már nem tarthat sokáig. Most már közel kell hogy legyen a vége. Sokat szenvedtem, nem bírom tovább." És csak vártam és vártam, testvérek, a ptyícára, hogy hozza az injekcióstűt, de nem hozta. Bejött a fehér köpenyes alcsolovek, és így szólt:

– Májna, barátom, gyalogolhatsz.

– Gyalogolhatok? – kérdeztem. – Hová?

– A szokásos helyre – mondta. – Igen, igen, ne csodálkozz. Gyalog mégy a moziba, persze én is veled megyek. Többé nem tolszószékben fogsz közlekedni.

– Na és az undorító reggeli injekcióm? – Mert borzasztóan meglepődtem, testvérek, hisz olyan fontosnak tartották, hogy belém nyomkodják ezt a Ludovico-véscset. – Nem szúrtok több undorító ragacsot a szegény szenvedő rukámba?

– Annak vége – szmehált a csolovek. – Mindörökké ámen. A magad lábára fogsz állni, fiú. Gyalog fogsz eljárni a szörnyűségek kamrájába. De továbbra is lekötözünk és kicsíptetjük a szemedet. Na gyere, kis tigrisem. – Fel kellett vennem a köntösömet, bele kellett bújnom a tufliba és végig kellett gyalogolnom a folyosón a mozimésztóra.

Ezúttal, Ó testvéreim, nemcsak hogy nagyon rosszul lettem, de le is döbbsentem. A vásznon újra megjelentek a testi sértések, bevett galavájú csolovekok, tépett, króvtól csöpögő, irgalomért kricsáló ptyíciók, vagyis a privát és magán kegyetlenkedés. Aztán megjelentek a börtöntáborok, a zsidók, a szürke, tankokkal és egyenruhákkal teli külföldi utcák, puskatűzben hulló csolovekok, vagyis a társadalmi méret. Ám ezúttal semmi mást nem okolhattam, amiért rosszul vagyok, szomjúhozom és fáj mindenem, csak azt, amit vigyelnem kellett, mert a glázom most is ki volt ugyan csíptetve, nógám, plottyom a székhez erősítve, de drótok és más véscsek már nem álltak ki a plottyomból és a galavámból. Mi mástól lenne hát, ha nem a filmekről, amiket vigyelnem muszáj? Na persze, testvérek, ez a Ludovico-anyag amolyan szérumféle, s most már ide-oda keringett a króvomban, úgyhogy azt hittem, mindörökkön örökké kikészülök én már, ha ilyen erőszakot meg testi sértést kell vigyelnem. Eltátottam a rötömet erre, megeresztettem egy nagy buhuhút, és a könnyek áldott ezüstös pergő harmatcseppenként oltották ki a szörnyű vigyelnivalót. De a fehér

köpenyes brácsnűjök már ugrottak is oda, és villámszkóro letörölték tastukjaikkal a könnyet, mondván: – Jól van, jól van, ne sírjon a kisbaba. – És kitisztult megint a látvány, és ott voltak megint ezek a németek, lökdösték a könyörgő-síró zsidókat – csolovekokat, zséncsinákat, málcikokat és gyévocskákat – be azokba a méasztókba, ahol aztán kinyúltak a mérgeasztól. Buhuhú, fakadtam el sírva megint, s már jöttek is törölni a könnyet, nehogy egyetlen véscset elmulasszak a filmből. Szörnyű és iszonyú nap volt Ó testvéreim és egyetlen barátaim.

Aznap noecsju, amint ágyamon hevertem a sűrű és zsíros ürügulyásból, gyümölcstortából és fagyaltból álló vacsora elköltése után, arra gondoltam: "Ördög és pokol és gyehenna, ha most azonnal kijutok innét, talán még van esély." De nem volt fegyverem. Britvát itt nem adtak, másnaponként borotvált egy kövér kopasz csolovek, reggeli előtt az ágyban, miközben két fehér köpenyes brácsnűj ügyelt rám, hogy jó és erőszakmentes málcik maradjak. Körmeimet igen rövidre nyírták és reszelték, hogy karmolni se tudjak. Viszont gyorsnak még gyors voltam, bár úgy legyengítettek, hogy árnyéka maradt csak annak, ami a régi jó szabad időkben lehettem. Na, leszálltam az ágyról, odamentem a zárt ajtóhoz, és horrorsó keményen püfölni kezdtem, kricsálva hozzá rendesen: – Jaj, segítség, segítség. Beteg vagyok, meghalok. Doktor, doktor, doktor, gyorsan. Kérem szépen. Jaj, meghalok, meghalok. Segítség. – Úgy kiszáradt a górlóm, hogy csak úgy sajgott. Aztán nógák közeledtek a folyosón, zsémbelő góloszt hallottam, és felismertem benne azt a fehér köpenyes csolovekot, aki a piscsát hozta s a napi végzetemhez kalauzolt. Morogva szólt be:

– Mi az? Mi folyik ott? Miféle szélhámosságon töröd a fejed?

– Jaj, meghalok – nyöszörögtem. – Jaj, iszonyú szúrást érzek az oldalamban. Appendicitis, azt hiszem. Jaaaj!

– Majd megappendicellek én – morogta a csolovek, és akkor, testvérek, végtelen örömökre szlúsáltam, hogy kulcsok csörrennek. – Ha ez valami trükk, kis barátom, a barátaim meg én egész éjjel verni fogunk. – Azzal kinyitotta az ajtót, és beeresztette mintegy szabadságom édes ígérétenek levegőjét. Én az ajtó mögött álltam, amint kitérta, s vígyeltem a folyosó bevetülő fényében, hogy értetlenül körülnéz. Már emeltem is a két öklömet, hogy rondán nyakon tolcsókolom, már vígyeltem is előre, amint nyöszörögve fetreng a padlón vagy kinyúlik, kinyúlik, kinyúlik, s már öntötte is el bensőmet a gyönyör, amikor esküszöm, úgy csapott föl bennem a rosszullét, akár a hullám, és iszonyú félelem fogott el, mert éreztem, hogy most tényleg meg fogok halni. Öklendezve támolyogtam vissza az ágyhoz, a csolovek pedig, akin most nem fehér köpeny volt, hanem házikabát, alighanem tisztán vígyelte, mi volt a szándékom, mert így szólt:

– Lám, lám, mindenből tanul az ember, nem igaz? Folyton tanulunk, mondhatni. Na gyere, kis barátom, kelj fel arról az ágyról, és üss meg. Azt akarom, hogy üss meg, komolyan. Egy jó nagy csapott horgot kérek az államra. Majd meghalok, úgy szeretném, nem viccelek. – Én meg, testvérek, csak hevertem az ágyon, és mindössze annyira voltam képes, hogy buhuhú. – Söpredék – röhögött a csolovek. – Féreg. – Azzal felrántott a pizsamám nyakánál fogva, mert nagyon gyenge és béna voltam, meglódította a jobb rukáját, és hatalmasan belevágott a licómba. – Ezt azért kaptad, mert felébresztettél, te kis ürülék – mondta. Azzal, sitty-sutty, leporolta a tenyerét és kiment. Csirr-csörr, fordult a kulcs a zárban.

S ami elől, testvérek, az álomba kellett ekkor menekülnöm, az az iszonyatos és hülye érzésem volt, hogy: jobb ütést kapni, mint adni. Ha még marad a csolovek, a végén a képem másik felét is odatartom neki.

7

Nem akartam hinni a fülemnek, testvérek. Úgy rémlett, az idők kezdete óta vagyok azon a vónnűj méasztón s az idők végezetéig ott kell maradnom. Holott mindig azt mondták, hogy két hét, és most

kijelentették, hogy a két hét majdnem lejárt. Azt mondták:

– Holnap, kis barátunk, szabadulsz, szabadulsz, szabadulsz. – És mutatták is a hüvelykujjukkal, mintegy a szabadság felé bökve vele. Aztán a fehér köpenyes csolovek, aki pofán tolsókolt, de továbbra is hordta a piscsámat és kalauzolt a mindennapi kínzáshoz, azt mondta: – De a nagy nap még hátravan. El fogsz ájulni a gyönyörtől – és csúnyán vigyorgott hozzá.

Aznap reggel is arra számítottam, hogy pizsamában, tufliban és köntösben igyolok majd a moziba. De nem. Ideadták az ingemet, az alsóvéscseket, a portyázópláttymat és a horrorsó rugdosóbakancsomat, finoman kimosva, vasalva, suvickolva. Még a gigametsző britvámot is ideadták, amivel a régi szép időkben szoktam volt draccolni. Homlokráncolva értetlenkedtem öltözködés közben, de a fehér köpenyes alcsolovek csak vigyorgott, nem gavarittyolt egy szlívót sem, Ó testvéreim.

Egész kedvesen vezettek el az ismerős méasztóra, ám ott nagy változások estek közben. A vásznat elfüggönyözték, a tejüveg eltűnt a vetítőlukak alól, talán feltolták vagy félrehúzták, mint valami rolót vagy spalettát. S ahol addig csak a kasl kasi kasl köhögés hallatszott és ljúgyik árnyéka mozgott, most egész nézőközönség ült, és egy-két licót fel is ismertem. Ott volt az Ábü-igazgató, a dutyimókus vagyis a szent ember, a lelkész, aztán a főcsaszovoj meg ez az igen fontos és jól öltözött csolovek, a belügy- avagy perügyminiszter. A többit nem ismertem. Ott volt a dr. Brodsky meg a dr. Branom is, csakhogy nem fehér köpenyben, hanem úgy öltözve, ahogy olyan doktorok öltöznek, akik elég fontos emberek ahhoz, hogy kiöltözzenek. Dr. Branom csak álldigált, de a dr. Brodsky álldigálás közben gavarittyolt is a maga tudós módján az egybegyűlt ljúgyikhoz. Vígylve, hogy belépek, így szólt: – Aha. És most, uraim, bemutatom magát az alanyt. Mint látják, egészséges és jól táplált. Kialudta magát, jót reggelizett, gyógyszerert nem kapott, hipnotizálva sincs. Holnap teljes bizalommal bocsátjuk ki a világba, mert nagyon tisztességtudó fiatalember ő, csupa jó szó és segítőkészség. Micsoda változás, uraim, amin ez a nyomorult huligán átesett, miután az állam két éven át teljesen értelmetlenül és haszontalanul börtönben tartotta. Haszontalanul, mondom. Nem egészen. A börtönben eltanulta az álnok mosolyt, a kézdörzsölő színlelést, az alázatos és törleszkedő képmutatást. És eltanult más bűnöket is, valamint megátalkodott mindabban, ami még előzőleg ragadt rá. De elég a szavakból, uraim. Beszéljenek a tettek. Figyelem.

Kissé elszédültem ettől a sok gavarittyolástól, alig is bírtam fölfogni, hogy rólam van szó. Azután kialudtak a lámpák, s helyettük két reflektorfény kúszott elő a vetítőlukakból, és az egyik pont a ti Alázatos és Szenvedő Narrátorotokra esett. A másikba pedig besétált egy bolsoj bazi csolovek, akit még sose vígyeltem. Zsíros licója volt, bajusza és a majdnem kopasz galaváján néhány odaragasztott hajcsomója. Harmincéves lehetett, vagy negyven vagy ötven, szóval koros és sztárú. Odaigyolt hozzám, és vele igyolt a reflektorfény is, úgyhogy a végén egyetlen nagy tócsává olvadt össze a kettő. Na, azt mondja pimaszul: – Helló, te szemét. Te se fürdesz sokat, az undorító szagodból ítélve. – Aztán táncléptekkel rátiport a bal nógámra, majd a jobbra, fölpöckölte az orrom hegyét, ami valami bezúmno fáj, a glázom tele lett könnyel, végezetül akkorát csavart a bal uhómon, mintha csak rádiókapcsoló lett volna. Szlúsáltam, hogy a közönség kuncog, itt-ott horrorsón el is röhinti magát. Orrom, nógám, füllyukam valami bezúmno sajgott és fáj, ezért így szóltam:

– Miért csinálod ezt velem? Én nem ártottam neked, testvér.

– Ó – mondta a csolovek –, azért csinálom ezt – orrpöckölés megint – és ezt – fájdalmas fülszavarás – meg ezt – iszonyú lábtiprás –, mert ki nem állhatom az undorító fajtádat. Ha tenni akarsz ellene, csak rajta, tessék, tessék. –Tudtam, hogy nagyon szkóro kell előkapnom a britvát, mielőtt még az iszonyú, gyilkos rosszullét előtt s a harc öröme helyett azt érzem, hogy bekrepálok. De, Ó testvéreim, amint rukám a britva után nyúlt a belső karmánomba, lelki glázaim előtt már vígyeltem is ezt a nevetlen csolovekot, amint kegyelemért ordít, a rőtjából dől a piros piros króv, és abban a pillanatban rám tört a rosszullét, a szomjúság, a fájdalom, úgyhogy tudtam, igen-igen szkóro máshogy kell éreznem ez iránt a mocsok csolovek iránt, cigarettát vagy zsozsót kerestem hát a karmánban, de nem találtam, Ó testvéreim, egyikben sem. Így szóltam hát, sírósan és reszketegen:

– Szeretnék megkínálni egy cigarettával, testvér, de úgy látszik, nincs nálam. – Mire ez a csolovek:

– Nyif-nyal. Buhuhú. Bögőmasina. – És bolsoj szarus körmével megint felpöckölte az orromat, a sötét közönség pedig hangosan és jókedvűen szmehált. Erőlködve próbáltam kedves lenni ehhez az undorító és fájdalmat okozó csolovekhoz, nehogy újból elfogjon a rosszullet:

– Kérlek, hadd tegyek a kedvedre, kérlek. – Belenyúltam a karmánomba, de csak a britvát találtam, úgyhogy odaadtam neki. – Kérlek, fogadd el. Szerény ajándék. Fogadd el, kérlek. – Ám ő:

– Engem te ne akarj megvesztegetni. Füttyölök a koszos ajándékodra. – Azzal a rukámra csapott, és a britva leesett a földre. Mire én:

– Kérlek, muszáj a kedvedre tennem. Kipucoljam a cipődet? – És testvérek, hiszitek vagy seggem csókoljátok, letérdeltem, kiöltöttem piros jazikomat mérföld hosszan, és nyalni kezdtem a grjárnüj vónnüj cipőjét. Mire a csolovek nem túl erősen, de róton rúgott. Na, gondoltam, talán mégse fog el a rosszullet, ha jól megmarkolom a bokáját és kinyújtom ezt a grjárnüj brácsnüt a padlón. Így is történt, és piszkosul meglepődött a pofa, mert akkorát zuhant, hogy na, a vónnüj közönség meg hangosan röhögött. Ám vígyelve őt a padlón, máris éreztem, hogy közeledik az iszonyatos émelygés, ezért kinyújtottam a rukámat, hogy fölsegítsem, s ő fel is pattant villámszkórá. Épp veselkedett volna, hogy valami borzasztóan licón tolsókol, amikor közbeszólt a dr. Brodsky:

– Rendben van, ennyi elég is. – Mire ez a szörny csolovek meghajolt és kitáncolt, mint valami színész, a lámpák meggyulladtak, és én ott álltam hunyorogva rótom bögésre tátva. A dr. Brodsky a közönséghez fordult:

– Alanyunk, mint látják, paradox módon úgy hajlik a jóra, hogy a rosszra hajlik. Az erőszakos cselekvés szándékához a testi szenvedés erős érzete társul. Hogy ezt közömbösíteni tudja, át kell váltania egy homlokegyenest ellentétes attitűdre. Van kérdés?

– A választás – dörmögte egy mély gólosz. Vígyeltem, hogy a dutyimókus az. – Nincs választási lehetősége, vagy igen? Az önérdek, a testi fájdalomtól való rettegés bírta rá erre a groteszk megalázkodásra. A dolog őszintétlensége nyilvánvaló volt. Többé nem követ el rosszat. De nem is lesz lehetősége az erkölcsi választásra.

– Ezek csak árnyalatok – mosolygott a dr. Brodsky. – Minket nem érdekel a kiváltóok, a magasabb etika. Minket csakis a bűnözés visszaszorítása érdekel...

– És – tódította a bolsoj jól öltözött miniszter – börtöneink ijesztő túltelítettségének megszüntetése.

– Úgy van, úgy van – mondta valaki.

Na, erre kezdetét vette a vita és a gavarittyolás, én meg csak álltam ott, testvérek, mint akire ügyet se vetnek ezek az ügybuzgó brácsnütök, s a végén elkricsáltam magam:

– Én, én, én. Én senkit sem érdeklek? Hogy jövök én ebbe az egészbe? Valami állatnak néznek, kutyának? – Erre még hangosabban kezdtek gavarittyolni és mindenféle szlívókat hajigáltak felém. Úgyhogy még hangosabban kellett kricsálnom: – Én csak amolyan gépnarancs legyek? – Fogalmam sincs, miért épp ezt mondtam, testvérek, csak úgy az eszembe ötlött. Egy vagy két minútára be is fogtam vele a pofájukat ezeknek a csolovekoknak. Aztán felállt egy igen sovány sztárüj professzor fazon, a nyaka csupa drót meg kábel, mintha azok közvetítenék az erőt a galavájából a plottyába, és azt mondja:

– Semmi okod a panaszra, fiú. Már választottál, és minden a választásod következménye. Bármilyen következzék is ezután, te választottad. – Amire a börtönmókus elkricsálta magát:

– Ó, bárcsak hihetnék benne! – És vígyelni lehetett, hogy az igazgató olyan pillantást vet rá, ami azt sejteti: mégse fog ez magasra kapaszkodni a Börtönegyházban. Aztán újra kezdődött a hangos vita, és szlúsáltam, hogy valaki bedobja a Szeretet szlívót, a dutyimókus meg harsogva azt kricsálta: A Teljes Szeretet Kiüzi A Félelmet meg más efféle kalt. Aztán a dr. Brodsky szólalt meg csupa mosoly

licóval:

– Örvendek, uraim, hogy szóba került a Szeretet kérdése. Most olyan Szeretetre fogunk példát látni, amelyről eddig azt hittük, kiveszett a középporral együtt. – Megint kialudtak a fények; meggyulladt a két reflektor, az egyik szegény és szenvedő Barátotokra és Narrátorotokra esett, a másikba pedig besiklott avagy lejtett a leggyönyörűbb gyévocska, akit egész zsíznyetekben, Ó testvéreim, csak vígyelni remélhettek. Príma horrorsó grúgyjai voltak, amiket szinte teljesen vígyelni lehetett, mert a pláttýéja jóval jóval jóval a válla alatt ért véget. Lába akár a Bóg a mennyekben, járásától csak nyögni bírt az ember, ám a licója édes, mosolygós, ártatlan fiatal licó. A fénnel együtt közeledett felém, mintha csak mennyei dicsfény meg más hasonló kal övezné, s nekem első gondolatom az volt, de szeretném ledönteni a padlóra egy kis jó vad tilitolira, ám szkóró jött rám máris a rosszullét, mint valami nyavalyás detektív, aki eddig a sarkon leselkedett, s most előugrik a letartóztatási paranccsal. Finom parfümje vónjától ekkor öklendeznem kellett, úgyhogy muszáj volt gyorsan kitalálnom valami más megközelítési módot, mielőtt még horrorsón elönt a fájdalom, a szomjúság és az iszonyú rosszullét. Így hát elkricsálcam magam:

– Ó, minden gyévocskák legszépségesebbje és -páratlanabbja, lábaid elé vetem szívemet, taposs, nesze, rajta. Ha rózsám volna, néked adnám. Ha csupa víz és csurom kal volna most a föld, pláttýemat teríteném eléd, hogy nógád ne legyen csupa kosz és csurom kal. – És, Ó testvéreim, máris éreztem, mint húzódik vissza a rosszullét. – Engedd – kricsáltam tovább –, hogy hódoljak neked és oltalmazód legyek e rohadék gonosz világ ellen. – Aztán csak eszembe jutott a megfelelő szlówó, és tüstént még jobban éreztem magam: – Hadd legyek a te igaz lovagod! – S már zuhantam is térdre megint, bókolva és alázkodva.

Persze hogy megint balfék sútnak bizonyultam, hisz kiderült, hogy ez is csak színház: a gyévocska mosolyogva meghajolt a közönség felé, és kitáncolt a színről, meggyulladtak a lámpák, taps. És a sztárú csolovekok némelyikének úgy szikrázott a gláza a piszkos és szentetlen vágytól, Ó testvéreim, hogy majd utánaugrott ennek a kis gyévocskának.

– Igazi jó keresztény lesz ez a fiú – kricsálta most a dr. Brodsky –, olyan, aki odatartja a másik orcáját is, aki inkább hagyja megfeszíteni magát, mint hogy ő feszítsen meg másokat, akit rosszullét kerülget a gondolatra is, hogy agyoncsapjon egy legyet. – És igaza is volt, testvérek, mert amikor azt mondta, hogy agyoncsapnék egy legyet, máris kezdtem rosszul lenni, és azzal tudtam csak elhárítani a fájdalmat, hogy elgondoltam: cukorral etetem azt a rohadék legyet és gondját viselem inkább, mint valami kedves háziállatnak. – Megjavult kricsálta a dr. Brodsky. – Örvendenek Isten angyalai!

– A lényeg az – magyarázta igen grómko a perügyminiszter –, hogy a módszer bevált.

– Ó jaj – sóhajtotta a dutyimókus –, bevált bizony, Isten irgalmazzon nekünk.

HARMADIK RÉSZ

1

– Na? Mi legyen?

Ezt a kérdést, testvérek, már én tettem föl magamnak másnap reggel, kinn állva az előtt a fehér épület előtt, amelyet a jó öreg Ábühöz ragasztottak, két évvel ezelőtti portyázópláttýémban a hajnal szürke félhomályában, egy kis málenkij csomaggal, ami a néhány személyes véscsemet tartalmazta, meg egy kis zsozsóval, amit a vónnűj hatóság adományozott, hogy nekimehessek az új életnek.

A tegnapi többi része igen fárasztó volt, interjúk a tévéhíradónak, fényképezés klikk-klakk-kalakk, további mutatványok, amint éppen kikészülök az erőszak láttán meg más hasonló kal. Aztán ágyba

zuhantam, de már ráztak is föl, úgy rémlett, hogy menjek a fenébe, igyoljak haza, vigyelni se akarják többé, de soha többé, Ó testvéreim, a ti Alázatos Narrátorotokat. Ott álltam hát, igen-igen korán reggel, kis zsozsóval a bal karuránomban, csirgettem-csörgettem tűnődve:

– Na? Mi legyen?

Egy kis reggeli valami méasztón, gondoltam magamban, merthogy aznap még nem ettem, olyan sürgetős volt minden csoloveknak, hogy kirúgjon a szabadságba. Csak egy csása csájt pittyeltem. Igen hervasztó városrészben volt ez az Abü, de ilyen kis munkásbüfék azért akadtak benne, találtam is egyet hamarost, testvéreim. Borzasztó kalos volt meg vónnűj, a plafonról lógó körte fényét légyszar leplezte, és korán kelő robotálók szürcsölték a csájt, falták az undorító virslit és klebát, nyomták nyomták nyomtatták lefele és újabb adagokért kricsáltak. Borzasztó egy kalos gyévocska szolgálta ki őket, viszont jó bolsoj grúgyjai voltak, amiket ezek a zabáló csolovekok el-elmarkoltak hahhahha röhögve, a gyévocska meg azzal reagált, hogy hihhi. Rosszul lettem a látványuktól, testvérek. Nagyon udvariasan és uras göloszon pirítóst, lekvárt és csájt rendeltem, és bevettem magam egy sötétebb sarokba.

Ott ettem és pittyeltem, amikor beigyolt egy kis törpe újságáros csolovek, girbegurba grjáznnűj presztupnyik fazon, acélkeretes vastag szemüvegben, a pláttýéja színe mint az igen öreg és avaspenészes ribiszkeputingé. Kupittyoltam tőle egy gazétát, gondoltam, úgy ugrok fejest a normális zsziznybe, hogy vígyelem mindjárt, mi tyecsot a nagyvilágban. Ez a gazéta ilyen kormánypárti gazéta lehetett, mert az első oldalán semmi más hír nem volt, mint hogy minden csolovek megint a kormánypártra szavazzon az általános választásokon, amiket, mint kiderült, két vagy három hét múlva tartanak. Mindenféle dicsekvések voltak ott olvashatók, testvérek, arról, hogy mi mindent tett ez a kormány az elmúlt egy évben, növelte az exportot, igazi horrorsó külpolitikát folytatott, javított a szociális helyzeten meg más hasonló kal. De a legbüszkébb arra volt ez a kormány, hogy mennyivel biztonságosabb lett az utca az utóbbi fél évben az összes békeszerető, éjszaka mászkáló ljúgyi számára, mert a rendőrség nagyobb fizetést kap, ezért sokkal keményebben bánik a fiatal huligánokkal, a perverzekkel meg a betörőkkel. Ez intyereszováta a ti Alázatos Narrátorotokat. A második oldalon egy homályos fénykép ismerős csolovekot ábrázolt, s a végén rájöttem, hogy nem más az, mint én én. Igen levertnek és rémültnek tűntem rajta, de csak azért, mert folyton csattogtak-villogtak a vakuk. A képem alatt az állt, hogy ez az első végzőse a Bűnöző Hajlamúak Megjavítását Szolgáló Állami Intézetnek, mindössze két hétbe telt, hogy bűnözőösztoneit kiirtsák, azóta derék törvénytisztelő polgár meg a többi ilyen kal. Aztán vígyeltem, hogy van ott egy igen öntelt cikk is a Ludovico-eljárásról meg hogy milyen okos ez a kormány meg más hasonló kal. És volt ott még egy fénykép, ezt a csolovekot is ismertem, mert ez volt a perügy- avagy belügymíniszter. Ő is hetvenkedett, hogy azt mondja, olyan bűnözésmentes jövőnek nézhetünk elébe, amelyben nem kell többé félni a gyáva, hátulról támadó fiatal huligánoktól, perverzektől és betörőktől meg más hasonló kal. Undorodva dobtam le a gazétát a padlóra, a csájtócsákra és undorító köpetekre, amiket a büfé kalos törzsvendég állatai produkáltak.

– Na? Mi legyen?

Az volt teendő, testvérek, hogy nekiindulok haza, és jól meglepem a papapát meg a mamit, hogy egyetlen fiuk és utóduk megtért a családi kebelre. Aztán hanyatt vágom magam az ágyon az én málenkij odúmban, szlúsálok egy kis finom muzsikát, és elgondolom, mihez is kezdjek a zsziznyemmel. Az elbocsátótiszt tegnap hosszú listát adott a kipróbálható állásokról, föl is hívott az érdekenben különböző csolovekokat, de nekem, testvérek, eszemben se volt rögtön robotára szegődni. Málenkissé kipihenem magam előbb, igen, és gondolkodom az ágyon fekve, szép zenekíséret mellett.

Avtóbuszra szálltam hát, be a központba, aztán egy másikkal ki a Kingsley Avenue-ra, ahonnét már egész közel a lakótelep 18/A számú tömbje. Higgyetek nekem, testvéreim, ha azt mondom, hogy kilip-kalap-kalapált a szívem az izgatottságtól. Nagy volt a csönd, még mindig kora téli reggel lévén, s amikor beidúltam az előcsarnokba, senki más csolovek nem volt a színen, csak a Munka Becsületének nagój csolovekjai meg zszénszcsinái. Ami megdőbbentett, testvérek, az az volt, hogy

hogy kipucolták, semmi csúnya szlívó nem kígyózott a Becsületes Munkások rőtjából, semmi csúnya testrészeket nem ragasztottak a meztelen plottyukra piszkos fantáziájú ceruzás málcsikok. De az is meglepett nagyon, hogy a lift működik. Zúgva szállt alá, amint megnyomtam a villanyos knópát, s beszállva megint csak elképedve vígyeltem, milyen makulátlan a kalickája.

Fölmentem hát a tizedikre, s már láttam is a 10–8-as lakást, pont olyan volt, mint régen, és reszketett és remegett a rukám, amint kivettem karmánomból a kis kulcsot. De aztán határozottan bedugtam a kulcsot a zárba, elfordítottam, ajtót nyitottam és beléptem, és íme, három pár döbbsz és kétségbeesett gláz meredt rám, az ef meg az em éppen reggelizett, s velük egy harmadik csolovek, akit még zsiznyemben nem vígyeltem, egy bolsoj vaskos csolovek ingben-hóentrógerben, mint aki otthon van, testvérek, hörpölte a tejes csájt és falta-zabálta a tojást meg a piritóst. És ez az idegen csolovek szólalt meg elsőnek:

– Ki vagy te, barátom? Honnét vetted a kulcsot? Kifelé, mert betöröm a képed. Mars ki, és kopogj talán. Kérj bocsánatot, de tüstént.

A fater meg a mami kővé vált közben, vígyelni való volt, hogy nem olvasták még a gazétát, aztán eszembe jutott, hogy a gazéta nem is szokott megjönni addig, míg a fater el nem indul a gyárba. Aztán így szólt a mami: – Jaj, te megszóktél. Meglógatl. Most mit csináljunk? Idejön a rendőség, jaj jaj jaj. Te rossz és gonosz gyerek, szégyent hozol ránk. – És ha hiszitek, ha seggem csókoljátok, rágyújtott a buhuhúra. Magyaráztam, hogy telefonáljanak be az Ábüre, ha tetszik, s mindeközben ez az idegen csolovek úgy nézett rám és úgy ráncolta a homlokát, mint aki tényleg be tudná törni a képem a szőrös bolsoj öklével. Úgyhogy azt mondtam:

– Nekem is van pár kérdésem, testvér. Mit keresel itt és meddig akarod keresni? Nem tetszett az előbb a hangod. Úgyhogy csigavér. És most halljam, beszélj. – Ilyen munkásember fazon volt, iszonyú ronda, harminc- vagy negyvenéves, és csak ült ott tátott róttal, nem gavarittyolt egy árva szlívót. Mire a fater:

– Mind meg vagyunk egy kicsit zavarodva, fiam. Tudatnod kellett volna, hogy jössz. Azt hittük, még legalább öt-hat év, mire kieresztenek. Nem mintha – mondta csüggedten – nem örülnénk nagyon, hogy újra látunk és hogy szabad vagy.

– Ki ez itt? – kérdeztem. – Miért nem bír megszólalni? Mi folyik itt egyáltalán?

– Ez Joe – mondta a mami. – Most itt lakik. Ő a bérlőnk. Jaj istenem istenem – fejezte be.

– Hé te – mondta a Joe. – Hallottam rólad egyet-mást, fiú. Tudom, miket műveltél, és hogy összetörted a szüleid szívét. Szóval visszajöttél, mi? Hogy újra pokollá tedd az életüket, mi? Csak a holttestemen keresztül, ezt tudd meg, mert inkább tekintettek ők engem a fiuknak, mint a lakójuknak. – Szmeháltam volna, ha belül nem vagyok csupa razdras s ettől nem környékez meg máris a rosszullét, hisz ez a csolovek nagyjából olyan korú volt, mint az ef meg az em, s erre úgy karolja át a síró mami vállát, mint valami szerető fiú, Ó testvéreim.

– Hm – mondtam, és én is majdnem elfakadtam sírva. – Szóval így állunk. Na, hát öt nagy minútát adok, hogy minden undorító, kalos vécsedet kitararítsd a szobámból. – Azzal indultam is a szobámba, mert ez a csolovek nem volt olyan gyors, hogy megakadályozhassa. Az ajtót kinyitva nagy plattyanással pottyant a padlóra a szívem, mert amit vígyeltem, az nem az én szobám volt már, testvérek. Összes zászlóm eltűnt a falakról, a helyükbe ez a csolovek bokszolókat ragasztott meg valami csapatot, amint elégedetten összefont rukákkal ülnek, előttük az ezüstbili. És vígyeltem azt is, hogy mi hiányzik még. Nem volt ott a sztereóm és a diszkszekrényem se, és eltűnt a lakatra zárt kincsesládám a tégelyekkel, kábítószerekkel és a két fénylő tiszta fecskendővel. – Mocskos vónnűj dolog történt itten – kricsáltam. – Mit műveltél a személyes véscseimmel, te guszttustalan rohadék? – Ez a Joe-nak szólt, de a fater válaszolt helyette, mondván:

– Elvitték, fiam, mind a rendőrök. Ez az új szabály, tudod, kártalanítani kell az áldozatokat.

Majdnem kidobtam a taccsot, s valami olyan iszonyúan fáj a galavám, úgy kiszáradt a róttom, hogy muszáj volt belenyakalnom az asztalon álló tejesüvegbe, mire ez a Joe: – Piszkos disznó, illetve se

tud. – Mire én:

– De hiszen meghalt. Az a vénasszony meghalt.

– Igen, de a macskák, fiam – mondta szomorúan a fater –, azokra nem volt ki gondot viseljen, míg a végrendeletet föl nem bontották, és hát kellett valaki, aki etesse őket. Ezért a rendőrség eladta a holmidat, a ruhádat is, mindent, hogy pénz kerüljön rá. Ez a törvény, fiam. De persze te sose tisztelted a törvényt.

Le kellett ülnöm, mire a Joe: – Kérj engedélyt, te modortalan kis disznó – úgyhogy villámszkóro visszavágtam neki: – Fogd be azt az éktelen pofádat, te –, és máris kerülgetett a rosszullét. Az egészségem érdekében, rá kellett térni a józanságra meg a mosolygásra, úgyhogy azt mondtam: – Mindegy, az ott az én szobám. Ez itt az én otthonom. Mit javasoltok hát, ef és em? – De azok csak ültek leverten, a mami reszketett, licója csupa ránc és könny, aztán megszólalt a fater:

– Meg kell gondolnunk ezt a dolgot, fiam. Nem rúghatjuk csak úgy ki Joe-t, nem igaz? Szerződést kötöttünk Joe-val két évre, megállapodtunk mindenben, ugye, Joe? Tudod, fiam, azt hittük, sokáig börtönben leszel még, és hát a szoba meg üresen állt. – Szégyellte kissé magát, ezt vigyelni lehetett a licóján. Elmosolyodtam hát és bölintottam, mondván:

– Panyimálok mindent. Megszoktátok a békességet, megszoktátok a kis plusz zsozsót. Így megy ez. A fiatok meg a terhetekre volt ügyis. – És testvérek, ha hiszitek, ha seggem csókoljátok, elfakadtam sírva, úgy sajnáltam magamat. Mire a fater:

– Tudod, fiam, Joe már a jövő havi bért is kifizette. Szóval bármit is döntünk a jövőre nézve, azt nem mondhatjuk Joe-nak, hogy takarodjon, ugye nem, Joe? – Mire a Joe:

– Nekem elsősorban magukra kell gondolnom, akik mintha csak anyám és apám lettek volna. Szép lenne tőlem, ha odébbállnék, kiszolgáltatva magukat ennek az érzékeny kis szörnyetegnek, aki sose érdemelte meg, hogy a fiuknak titulálják? Most persze bög, de ez csak álnokság és ármány az ő részéről. Eridjen és vegyen ki valahol egy szobát. Hadd keserülje a gonoszságát, s tudja meg, hogy nem érdemel ilyen jó anyát és apát.

– Jól van – mondtam felállva s még mindig könnyesen. – Most már tudom, mi az ábra. Senkinek se kellek, nem szeret senki. Szenvedtem, szenvedtem és szenvedtem, és mindenki azt akarja, hogy szenvedjek csak tovább. Értem.

– Mások szenvedtek temiattad – mondta a Joe. – Hát most szenvedj csak te is. Mindent elmeséltek rólad esténként itt a családi asztal körül, és én alig akartam elhinni. A rosszullét kerülgetett.

– Bárcsak maradtam volna a börtönben – mondtam. – Már mint a jó öreg Ábüben. Igyolok már – mondtam. – Nem vigyelték engem többé soha. Köszönöm szépen, kitalálok magam is. Remélem, nyomni fogom a lelkiismereteket. – Mire a fater:

– Ne légy már ilyen, fiam – a mami meg csak hogy buhuhú, egész rondán összefacsarodott a licója, mire a Joe megint átkarolta a rukájával, veregette a vállát, csitítgatta, mint a bezúmnűj. Én meg eltámolyogtam az ajtóig és kimentem, magukra hagyva őket szörnyű büntudatukkal, Ó testvéreim.

2

Amúgy céltalanul leigyolva az utcára, testvérek, még mindig a portyázópláttýmban; amit a ljúgyik igencsak megbámultak, és fázva is, mert rohadt egy hideg téli nap volt, úgy éreztem, nem akarok én már semmit, csak minél messzebb kerülni ettől az egésztől, és nem gondolni többé semmiféle véscsre egyáltalán. Bementem az avtóbusszal a központba, onnan vissza a Taylor Place-re, és lám, még most is ott volt a MELOGYIJA diszkbutik, melynek felbecsülhetetlen kuncsaftja valék, Ó testvéreim, éppúgy nézett ki, mint régen, ezért belépve a jó öreg Andyre számítottam, erre a kopasz

és igen sovány, segítőkész kis csolovekra, akitől a régi időkben lemezeket kupittyoltam. De nem volt ott már semmiféle Andy, testvérek, csak üvöltöző és kricsáló naccat (azaz tinédzser) málszikok meg ptyicák, valami undorító új pop songot szlúsáltak és táncoltak is rá, a pult mögötti csolovek se volt sokkal öregebb a naccatkornál, az ujjait ropogtatta és röhögött, mint a bezúmnűj. Odamentem, megvártam, míg méltóztatik észrevenni, és így szóltam:

– Szeretnék belehallgatni Mozarttól a Negyvenedik-be. – Nem tudom, miért pont ez jutott eszembe, de ez jutott. Mire a pulcsolovek:

– A negyvenedik mibe, haver?

– Szimfónia, a Negyvenedik szimfónia, a g-moll.

– Juhuhujj – ordította az egyik táncoló naccat málszik, akinek a glázába hullt a haja-, szimfónija. Hallottátok? Szimfóniját akar.

Éreztem, hogy csupa razdraz leszek belül, ezért rámosolyogtam a csolovekra, aki átvette Andy üzenetét, meg a táncoló-kricsáló naccatokra is. Mire a pulcsolovek: – Menj be abba a fülkébe, haver, és mindjárt átpasszolok valamit.

Bementem hát a málenkij boksza, ahol a megvásárolni kívánt lemezekbe lehetett beleszlúsálni, és a csolovek föl is tett egy lemezt, csak hogy nem a Negyvenediket, hanem a Prágát – nyilván lekapta az első Mozartot, amit a polcon talált –, és ettől igazán razdraz kellett volna hogy legyek, ámde féltem a fájdalomtól meg a rosszullettől, s csak ekkor jutott eszembe valami, amit nem lett volna szabad elfelejtenem, és ebbe tényleg majdnem belehaltam. Tudniillik azok a brácsnűj doktorok úgy rendezték a dolgokat, hogy mindenféle, érzelmeket kiváltó zenétől éppúgy rosszul legyek, mintha erőszakot vígyelnék vagy akarnék tenni. Ez azért alakulhatott így, mert azokban az erőszakfilmekben zene is szólt. Különösen élénken élt emlékezetemben az az iszonyú náci film a Beethoven-ötödik utolsó tételével. És most a szépséges Mozart is undorítóvá vált a számomra. Kirohantam a boltból, a naccatok szmeháltak hátam mögött, a pulcsolovek meg: – Hehehe! – Ügyet se vetve rájuk, áttámolyogtam az úttesten, és a sarkon befordulva egyenest a Karóva tejbárba mentem. Tudtam már, hogy mit akarok.

Reggel lévén, a méasztó még majdnem üres volt. Furesának tűnt, hogy nagy piros bőgő tehennel van kifestve az egész, és a pult mögött sem ismerős csolovek áll. De amikor rászóltam, hogy: – Tejmezméget, nagyot –, ez a tisztára beretvált, sovány képű csolovek tudta, miről beszélek. Bevittem a nagy adag malakómezméget egy ilyen kis fülkébe, amik az egész méasztót körülvevtek, és függönyök választották el őket a főméasztótól, leültem a párnás székbe, és iszogattam, iszogattam. Végezvén az egészszel, éreztem, hogy kezdenek történni a dolgok. Glázomat egy kis ezüstpapírdarabkára szegeztem, amely egy tüdővészdobozról eshetett a padlóra, mert ezt a méasztót nem söprögették valami horrorsón, testvérek. Az ezüstpapír-darabka egyre nőtt nőtt nőtt, és olyan fényes és tüzes lett, hogy hunyorognom kellett tőle. Olyan nagy volt már, hogy az lett nemcsak a fülke, ahol terpeszkedtem, hanem az egész Karóva, az egész utca, az egész város. Azután az egész világ, azután az egész mindenség, testvérek, és olyan volt az, mint a tenger, amely elborít minden véscset, amit csak gyártottak vagy akár gondoltak valaha. Mintha szlúsáltam is volna magamat, amint különféle sümokat hallatok, és olyasmiket gavarittyolok, hogy: – Raboltatok, meghaltatok, mért rohadtok álruhában – meg más hasonló kalt. Aztán éreztem, hogy kavarodik már a vízió ebben a töméntelen ezüstben, olyan színek keltek, amiket még senki se vígyelt, aztán egy ilyen szoborcsoportot vígyeltem messziről, igen messziről, amint tolják közelebb és közelebb és közelebb, és felülről is meg alulról is meg van világítva, Ó testvéreim. Az Istent avagy Bógot és összes angyalait és égi szentjeit ábrázolta ez a szoborcsoport, fénylettek, akár a bronz, szakálluk és bolsoj bazi szárnyaik csapkodtak a szélben, úgy hogy nem is lehettek kőből vagy bronzból, és a szemek avagy glázák is éltek és mozogtak. Egyre közelebb és közelebb és közelebb jöttek ezek a bolsoj bazi figurák, a végén már agyonnyomtak, úgy hogy szlúsáltam is a hangom: – Iiii! – Mintha mindenemtől megszabadultam volna – pláttytól, testtől, agytól, névtől, mindentől –, és prima horrorsón éreztem magam, akár a mennyben. Aztán recsegésnek és ropogásnak hallatszott a sümja,

és a Bóg meg az angyalok meg a szentek a galavájukat rázták felém, mintha azt gavarittyolnák, most már nincs idő, de próbálkozzam újra, aztán minden vigyorgott, szmehált, összeomlott, a nagy meleg fény kihűlt, és ott voltam megint, ahogy az előbb, az asztalon az üres pohár, és bőgni akartam, mert úgy éreztem, az egyetlen megoldás a halál.

Hát ez az – vígyeltem most már, hogy ezt kell tennem, de hogy hogyan, azt nem tudtam, mert ilyesmin még sose töprengtem, Ó testvéreim. Kis batyumban a személyes véscsek közt ott volt a gigametsző britvám, de már a gondolatára is rosszul lettem, hogy belevágok magamba és folyik a piros piros króv. Nem erőszakos megoldásra van itt szükség, hanem valami finomra, amitől csak úgy elalszom, s azzal vége is a ti Alázatos Narrátorotoknak, nem okoz többé gondot senkinek. Talán, gondoltam, ha eligyolnék a Közkönyvtárba, ott találnék valami könyvet, hogy hogy lehet a leghamarabb bekrepálni fájdalom nélkül. Elgondoltam, hogy máris halott vagyok, és mennyire sajnál mindenki, az ef és az em meg az a kalos vónnűj kakukkfiók Joe, meg a dr. Branom, a perügy-belügyminiszter és minden egyéb csolovek. Még az a dicsekvő vónnűj kormány is. Kiszkattoltam hát a télbe, és máris délután volt, majdnem két óra, vígyeltem a központ bolsoj nagyóráján, ezek szerint több időt töltöttem a malakómegeggyel az úrben, mint hittem. Végigmentem a Marghanita Boulevard-on, befordultam a Boothby Avenue-ra, és a sarkon túl már ott is volt a Közkönyvtár.

Sztárűj kalos egy méasztó volt ez, hatéves málenkij málcik korom óta bele nem tettem a lábam, és két részből állt – az egyikben kölcsönözni lehetett, a másikban olvasni, ez tele volt gazétával, magazinnal meg igen sztárűj vénemberek vónjával, akiknek a plottya kortól és szegénységtől szaglott. Körbe-körbe álltak a gazétaállványoknál, szipákolva, bőfögve, magukban gavarittyolva, lapozva és búbánatosan olvasva a híreket, vagy pedig az asztaloknál ültek, olvasva a magazinokat vagy úgy téve, egyik-másik szunyálva és némelyik bazi hangosan hortyogva. Először az se jutott eszembe, mit akarok, aztán rádöbbsentem, hogy azért igyoltam ide, mert meg akarom tudni, hogyan lehet fájdalom nélkül bekrepálni, úghogy odaguljáltam a kézivéscsekkkel tele polchoz. Rengeteg könyv volt itt, de olyan című egy se, testvérek, ami nekem megfelelt volna. Levettem egy orvosi könyvet, de olyan ronda rajzok meg fotók voltak benne sebekről és betegségekről, hogy majdnem elhánytam magam. Visszaraktam és levettem helyette a szentkönyvet vagyis a Bibliát, hátha vigaszt nyújt, mint a régi Ábüs időkben (nem volt az persze régen, de nekem most nagyon-nagyon régennek rémlett), és odatámolyogtam vele egy székhez. De ebben is csak a hetvenszer hét lesújtást találtam meg egy csomó zsidót, akik folyton átkozódtak és tolcókolták egymást, és ettől is majdnem elhánytam magam. Közel álltam a síráshoz, mire velem szemben megszólalt egy igen sztárűj ütött-kopott muzscsina:

– Mi az, fiam? Mi a baj?

– Be akarok krepálni – feleltem. – Elegem van, az a helyzet. Mégelégeltem az életet.

A mellettem olvasó sztárűj csolovek rám pissegett, fel se nézve a bezúmnűj magazinjából, ami tele volt bolsoj geometrikus véscsek rajzával. Valami rémlett róluk. Aztán a másik muzscsina:

– Fiatal vagy te még ehhez, fiam. Hisz előtted áll még minden.

– Ja – mondtam keserűen. – Mint egy jó nagy bolsoj műgrúgy. – A magazinolvasó csolovek megint rám pissegett, de most fel is nézett, és azonnal kapcsoltunk mind a ketten. Vígyeltem már, hogy ki ez. Ó meg, jó grómko:

– Én formát és alakot sose felejték el, istenemre. Semminek az alakját nem felejttem el. Istenemre, te kis disznó, most elkaptalak. – Kristálytan. Azt hozott akkor is a Közkönyvtárból. Műfogsor, jó horrorsón összetaposva. Pláttye letépve. A kristálytanos könyvei razrezálva. Na, gondoltam, testvérek, innen jó lesz miszkóróbb kikeveredni. De ez a sztárűj vén muzscsina már talpon is volt, és kricsált, mint a bezúmnűj a falaknál álló meg az asztaloknál bóbiskoló sztárűj vén köhécselőknek. – Megvan – kricsálta. – Ez az a kis féreg, az a disznó, aki tönkretette a kristálytanról szóló könyveket, azokat a könyvritkaságokat, amiket sosem lehet többé pótolni. – Iszonyatos örült sümja volt a hangjának, mintha ott helyben meghibbant volna. – Mintapéldánya az alamuszi, brutális fiataloknak – kricsálta. – És most itt van közöttünk, kényünknek-kedvünknek

kiszolgáltatva. Összevert a barátaival, rugdosott és püfölt. Levetkőztettek, fogsoromat kirántották. Kinevettek, hogy vérzem és nyöszörgök. Kábán és ruhátlanul kellett hazatámolyognom. – Ez persze nem volt igaz, mint ti is tudjátok, testvéreim. Maradt rajta valami pláttye, nem volt teljesen meztelen.

Rákricsáltam: – Ennek már két éve. Megkaptam a büntetésemet, megtanultam a leckét. Nézze csak meg – a képem benne van az újságokban.

– Büntetés, he? – mondta egy ilyen sztárú j katonás fazon. – Ki kéne titeket irtani. Mint a dögevőket. Még hogy büntetés.

– Jó, jó – mondtam. – Ahány ház, annyi vélemény. És most bocsánat, de mennem kell. – Azzal igyoltam volna kifele erről a bezúmnú j vénségekkel teli mé sztóról. Aszpirin, ez a megoldás. Száz aszpirintől már be lehet krepálni. Majd kapok a jó öreg patikában. De a kristálytanos csolovek csak fújta a magáét:

– Ne eresszék ki. Majd megmutatjuk mi neki, mi az, hogy büntetés, a gyilkos kis disznajának! – És ha hiszitek, testvérek, ha a másik véscset csináljátok, két vagy három ilyen sztárú j totyogós, lehettek vagy kilencvenévesek fejenként, meg is markolt a reszkető vén rukájával, én meg majdnem elhánytam magam az öregség- és betegségvóntól, ami ezekből a félhalott muzscsinákból áradt. A kristálycsolovek máris ott állt előttem, és málenkij kis tolc sókokkal püfölte a licómat, és hiába próbáltam szabadulni és igyolni kifele, ezek a sztárú j rukák erősebbek voltak, mint hittem. Aztán más sztárú j csolovekok is otthagyták a gazétát, hogy beszálljanak a ti Alázatos Narrátorotok agyalásába. Ilyen véscseket kricsáltak, hogy: – Öljük meg, tapossuk el, mé szároljuk le, rúgjuk ki a fogát – meg más hasonló kalt, és ekkor már vígyeltem, miről van itt szó. Az öregkorról volt szó, amint bosszút áll az ifjúkoron. Némelyik azt hajtogatta: – Szegény öreg Jack, majdnem megölte szegény öreg Jacket ez a fiatal disznó – mintha bizony mindez tegnap történt volna. Gondolom, nekik olybá is tűnt. Vónnú j taknyos koszos vénemberek egész tengere örvénylett körülöttem, nyúlkált felém gyöngé rukákkal, szarus vén karmokkal, kricsálva és a képembe lihegve, elől meg a kristályos drúgunk püfölte megállás nélkül a licómat. És én egy árva véscset nem mertem tenni ez ellen, Ó testvéreim, mert még mindig jobb, ha ütnek, mint ha rosszul leszek és elönt a fájdalom, de persze, erőszak lévén ez is csak, máris éreztem, amint a rosszullét kiles a sarok mögü j, hogy vígyelje, rám ugorjon-e.

Aztán odajött egy elég fiatal könyvtáros csolovek, és rájuk kricsált: – Mi folyik itt? Azonnal hagyják abba. Ez olvasóterem. – De senki se figyelt rá. Akkor a könyvtáros azt mondta: – Rendben van, hívom a rendőrséget. – Mire én olyat kricsáltam, ami, azt hittem volna, soha zsíznyemben el nem hagyja a számát:

– Igen igen igen, hívja csak, védjen meg ezektől az örült vénségektől. – Észrevettem, hogy a könyvtáros csoloveknak eszében sincs beszállni a dracba, kimenteni engem a sztárú j csolovekok dühöngő és ő rjöngő karmaiból; egyszerűen kiszakattyolt az irodájába vagy ahol a telefon volt. A vénségek most már nagyon szuszogtak, éreztem, hogy csak egyet kéne rándulnom, és földülnének, de én hagytam, nagyon türelmesen, hadd markolásszanak ezek a sztárú j rukák, behunytam a glázomat, licómra potyogtak a gyöngé tolc sókok, a lihegő asztmás vén hangok meg kricsáltak rendületlen:

– Kis disznó, kis gyilkos, huligán, bandita, öljük meg. – Egyszerre iszonyú fájdalmas tolc sókot kaptam az orromra, s ekkor azt mondtam magamban, a francba a francba, kinyitottam a glázomat, és kiszabadítottam magam, ami nem volt nehéz, testvérek, azzal kricsálva eltéptem az olvasóterem előszobája felé. De ezek a sztárú j bosszúangyalai csak jöttek utánam, lihegve, mint a félhalottak, és állati karmaik csak úgy reszkettek a vágytól, hogy barátotokba és Alázatos Narrátorotokba belemarjanak. Aztán elgáncsoltak, lenn voltam a padlón, rugdostak, fiatal kricsáló hangokat szlúsáltam: – Jól van már, abbahagyni, abbahagyni –, és tudtam, hogy megérkezett a rendőrség.

Kába voltam, Ó testvéreim, nem vigyéltem valami jól, de azt biztosra vettem, hogy valahol láttam már ezeket a miliciliket. Azt, aki a Közkönyvtár ajtajában támogatott és nyugtatgatott, egyáltalán nem ismertem, de úgy tűnt, túlságosan fiatal ahhoz, hogy zsernyák lehessen. A másik két hátat viszont biztosan vigyéltem már valahol. Éktelen bolsoj élvezettel püfölték a sztárüj vénségeket, csak úgy suhogott a rukájukban a málenkij korbács, és kricsáltak hozzá: – Nesztek, nesztek, ti rossz fiúk. Majd adunk mi nektek, közbotrányt okozni és megháborítani az állam békéjét, ti csúnya gazemberek, ti. – Visszapofozták a lihegő és szuszogó és félhalott sztárüj bosszúangyalait az olvasóterembe, majd jókedvűen röhögve megfordultak, és megláttak engem. Mire az idősebbik:

– Lám lám lám lám lám lám lám. A kicsi Alex személyesen. Rég nem vigyéltelek, drüg. Hogy ityeg a fityeg? – Kába voltam, a slemtől avagy sisaktól és az egyenruhától nemigen lehetett vigyelni, ki az, bár licó és gólosz egyaránt ismerős volt. Azután ránéztem a másikra, és azt a vigyorgó bezümnüj licót el se lehetett volna téveszteni. Bénán és egyre bénábbul visszanéztem a lámlámlámlóra. Szóval ez itt a hájas vén Billyboy, régi ellenségem. A másik meg, persze, Balfék, hajdani drügom és a hájas-büzös bakkecske Billyboy ellensége, most azonban milicili, egyenruhában, siemben, korbáccsal, hogy a rendet betartassa.

– Te jószagú – mondtam.

– Meg vagy lepve, mi? – És a jó öreg Balfék a régi ismerős röhögésre fakadt: – Huhhuhhu!

– Lehetetlen – mondtam. – Ez nem létezik. Nem hiszem el.

– Higgy csak a jó öreg glázodnak – vigyorgott Billyboy. – Nincs itt semmi trükk. Nem csalás, nem ámítás, drüg. Állás két álláskorúnak. A rendőrség.

– De hisz túl fiatalok vagytok – mondtam. – Túl fiatalok. Ilyen korú málcsikokat nem vesznek föl rendőrnek.

– Csak voltunk fiatalok – felelte a jó öreg Balfék milicili. Képtelen voltam felfogni, testvérek, egyszerűen képtelen. – Azok voltunk, fiatal drügomok. És mindig te voltál a legfiatalabb. És most itt vagyunk.

– Képtelen vagyok elhinni – mondtam. Aztán Billyboy, vagyis a számomra felfoghatatlan Billyboy zsernyák így szólt ahhoz a fiatal milicilihez, aki engem támogatott és akit nem ismertem:

– Asszem, jobban járna mindenki, Rex, ha egy kis helyszínit rónánk ki. Ezek a fiúk már csak ilyenek, így van ez. Minek vinnénk be az őrsre. Már nem is tudom, hanyadszor csinálja, ismerjük jól, persze te nem ismered. Már megint öregekre és védtelenekre támadt, azok meg, igen helyesen, visszavágtak. De azért az állam nevében nekünk is hozzá kell tennünk a magunkét.

– Mi ez? – kérdeztem, alig merve hinni az uhómnak. – Hisz ők estek nekem, testvérek. Nem állhattok az ő oldalukra, ez lehetetlen. Ez lehetetlen, Balfék. Egy csolovek akart bosszút állni rajtam ennyi idő után, akit valamikor régen meggyomroztunk.

– Régen bizony – mondta a Balfék. – Én már nem is emlékszek valami horrorsón azokra az időkre. És ne hívj engem Balféknek. Hívj annak, hogy tiszt úr.

– Persze azért emlékszünk erre-arra – bólogatott Billyboy. Már nem volt olyan hájas, mint régen. – Csúnya rossz kis málcsikokra, akik gigametsző britvával legénykedtek – az ilyeneket meg kell fékezniük. – Azzal megmarkolták a karomat, és kivezettek a Közkönyvtárból. Milicili járőrközi állt odakinn, ez a Rex nevű csolovek volt a sofőr. Betolcsókohak a hátuljába, s nekem közben végig az volt az érzésem, hogy tréfa az egész, s legalábbis Balfék mindjárt lekapja galavájáról a slemet, és éktelenül elröhögi magát. Eszébe se volt. Ugyhogy azt mondtam, próbálva legyúrni a bensőmben kerekedő sztráhot:

– És mi van a jó öreg Pete-tel? Borzasztó, ami Georgie-val történt. Szlúsáltam róla.

– Pete, hm, Pete – mondta a Balfék. – Mintha ismerős volna ez a név. – Vigyeltem, hogy kifele hajtunk a városból.

– Hová megyünk?

Hátrafordult Billyboy: – Világos van még. Egy kis kocsikázás a vidéken, a téli-csupasz, viszont elhagyatott és gyönyörű vidéken. Nem mindig helyes, ha a ljúgyik a városban szemtanúi a helyszíni eljárásnak. Az utca rendjét fenn kell tartani, több értelemben is. – Azzal visszafordult.

– Ugyan már – mondtam. – Nem értem ezt az egészet. A régi időknek vége, elmúltak örökre. Megbűnhődtem mindenért, amit a múltban elkövettem. Meg vagyok gyógyítva.

– Ja, azt nekünk is fölolvasták – mondta a Balfék. – A főnök fölolvasta. Szerinte igen helyes az eljárás.

– Fölolvasta, mi? – vágtam rá málenkissé gonoszul. – Még mindig olyan balfék vagy, hogy olvasni se tudsz, Ó testvér?

– Nem, nem – mondta a Balfék nagyon szelíden, szinte bánatosan. – Így nem szabad beszélni. Soha többé, drúg. – Azzal úgy kljuvon tolcókolt, hogy csip-csöpp-csöpp megeredt az orrom króvjá.

– Nem volt köztünk soha bizalom – mondtam, keserűen törölgetve a króvt. – Mindig is agyinókij voltam.

– Itt jó is lesz – mondta Billyboy. Kinn voltunk a vidéken, csupasz fák között, távolabb madár csicsergett néha, és valahol a távolban berregő sümokat hallatott egy mezőgazdasági gép. Sötétedett már, mivel a tél derekán jártunk. Körös-körül se ljúgyik, se állatok. Csak mi négyen. – Szállj ki, Alex fiam – mondta a Balfék. – Kapsz most egy kis málenkij helyszínit.

A sofőr csolovek elejétől a végéig ott ült a volánnál, szívta a tüdővést, és valami málenkij könyvet olvasott. Égve hagyta a belső világítást, hogy vigyeljen. Oda se nézett, hogy mit művel Alázatos Narrátorokkal Billyboy és a Balfék. Nem is akarok belemenni, hogy mit műveltek, csupa zihálás meg pufogás volt az egész, háttérben a berregő sümmal meg a csipcsirippel a kopár avagy nagój ágak között. Füstös lehetett lehetett vigyelni az autólámpa fényénél, a sofőr higgadtan forgatta a lapokat. Én meg kaptam az áldást csöstül, Ó testvéreim. Aztán Billyboy vagy a Balfék, nem tudom, melyik, azt mondta: – Azt hiszem, elég lesz, drúg, nem? – Azzal mindegyik beletolcsókolt még egyet a licómba, és én eldültem, és csak hevertem ott a fűben. Hideg volt, de nem éreztem a hideget. Leporolták a rukájukat, föltették a slemet, belebújtak a zubbonyba, mert ezeket levették előzőleg, s azzal beszálltak az autóba. – Remélem, vigyeljük még egymást, Alex – mondta Billyboy, mire a Balfék bohóc mód elröhögte magát. A sofőr befejezte az oldalt, amit éppen olvasott, eltette a könyvét, indított, s már távolodtak is a város felé, hajdani drúgom és hajdani ellenségem integetett az ablakból. De én csak feküdtem ott, lecsapva és kiterítve.

Hamarosan fájt már mindenem, és eleredt a jeges-hideg eső. A közelben se ljúgyik, se kivilágított ablakok. Hová legyek, merre menjek, én, akinek se otthona, se komoly zsozsója a karmánban? Sírtni kezdtem magam, hogy buhuhú. Aztán fölkeltem és elindultam.

4

Otthon, otthon, otthon, otthonra vágytam, és OTTHON-hoz értem, testvérek. Bandukoltam a sötétben, nem a város felé, hanem amerről a mezőgazdasági gép sümja hallatszott. A mészto egy ilyen falufélének bizonyult, amelyet mintha már vigyeltem volna, de talán csak azért gondoltam így, mert minden falu egyforma, főleg a sötétben. Házak voltak itten meg egy ilyen ivómészto, s a falu szélén egy kis házikó agyinókában, a kapuján ott fénylett a neve. OTTHON, azt mondja. Facsarni

lehetett belőlem a jeges esővizet, pláttém nem a divat csúcsa volt már, hanem száralmas rongy, dicső tollam ázott, kalos verébfészek, licóra nyilván tele horzsolással és zúzódással, és egypár zubám is lötyögött, amint a nyelvemmel avagy jazikommal megbökdöstem. Sajgott az egész plottyom, iszonyú szomjas voltam, tátogattam rótomat a hideg esőnek, a gyomrom grrrr korgott egyfolytában, mert utoljára reggel dobtam be valami piscsát és akkor se sokat, Ó testvéreim.

OTTHON, azt mondja, hát akkor csak lesz itt valami csolovek, aki segít. Kinyitottam a kaput, és végigcsúszkáltam a járdán, mert máris jegecesedett az eső, aztán szelíd-száralmasan bekopogtam. Nem jött semmi csolovek, úgyhogy málenkissé hosszabban és hangosabban kopogtam, mire közeledő nógák sümját hallottam. Kinyílt az ajtó, és egy férfihang azt mondta: – Igen, mit óhajt?

– Jaj – mondtam én –, kérem, segítsen. A rendőrség összevert és kilökött az útfélre, hogy ott dögöljek meg. Jaj, kérem szépen, adjon valami innivalót és egy helyet a tűznél, uram.

Ekkor egészen kitárult az ajtó, meleg fényt vígyeltem és pittingató kandallótüzet. –Jöjjön be – mondta a csolovek –, bárki légyen is. Jöjjön, maga szegény áldozat, hadd nézzem meg. – Betántorogtam, és nem is színből, testvérek, mert tényleg úgy éreztem, hogy kész vagyok. Ez a csolovek meg átkarolta a plecsómat, behúzott a szobába, ahol a tűz égett, és persze már tudtam is, hol vagyok és miért volt olyan ismerős a kapun az az OTTHON. Ránéztem erre a csolovekra, ő is rám nézett kedvesen, és most már tisztán emlékeztem rá. Ő persze nem emlékezhetett, mert azokban a gondtalan régi időkben én és az úgynevezett drúgjaim minden bolsoj draccunkat és vadulásunkat és krasztyolásunkat mászkákban vagyis igazi horrorsó álarcokban intéztük. Alacsony csolovek volt és középkorú, vagyis ilyen harmincnyolc-ötvenéves, a glázán ócski. – Üljön oda a tűzhöz – mondta –, mindjárt hozok magának egy kis forróvizet whiskyt. Ajjajajj, magát tényleg jól összeverték. – Azzal ilyen gyöngéd tekintetet vetett a palavámra meg a licómra.

– A rendőrség – mondtam. – Az a szörnyű, undorító rendőrség.

– Egy újabb áldozat – mondta ő sóhajtván. – A modern kor áldozata. Megyek, hozok magának whiskyt, és utána a sebeit is ki kell tisztogatnom. – Azzal kiment. Körülnéztem a kényelmes, málenkij szobában. Most már szinte mindenütt könyvek voltak, volt azonkívül kandallótűz meg két szék, és valahogy vígyelni lehetett, hogy nő itt nem lakik. Az asztalon írógép meg egy csomó papír, és ekkor eszembe jutott, hogy ez a csolovek író csolovek. *Gépnarancs*, ez az. Fura, hogy megragadt bennem. Vigyáznom kell, nehogy eláruljam magam, mert nagy szükségem van a segítségre meg a kedvességére. Azok az undorító grjáznuj brácsnujök művelték ezt velem azon az undorító fehér mésztón, hogy most már mindig segítségre és kedvességre lesz szükségem, és én is ezt kínálok, ha ugyan valaki elfogadja.

– Na, itt is van – mondta a csolovek visszatérve. Rukámba nyomott egy pohár forró és erősítő valamit, jobban is lettem tőle, azután kitisztította a sebeket a licómon. – És most egy jó forró fürdő, majd én megeresztem, s utána mindent elmesél egy jó meleg vacsora közben, amit elkészíték, amíg maga fürdik. – Ó testvéreim, sírni tudtam volna ennyi jószág láttán, és vígyelhettem is a könnyeket a glázomban, mert azt mondta: – Jól van jól van jól van – és megveregette a plecsómat.

Na, fölmentem és megfürödtem, a csolovek pizsamát meg köntöst hozott utánam, amiket előzőleg a tűznél megmelegített, és egy pár viseltes tuflit. És most már, testvérek, noha fájt és sajgott mindenem, úgy éreztem, hamarosan sokkal jobban leszek. Leigyolva a földszintre, vígyeltem, hogy a konyhában már asztalt is terített: kések, villák, szép nagy cipó, egy üveg PRIMA SZÓSZ, és hamarosan kitálalta a finom sült tojást, nagy lómttyik sonkákat, csattanó-repedő kolbászokat és bolsoj bazi bögre édes tejes csájokat. Kellemes volt ott ülni a melegben és enni, kiderült, hogy nagyon megéheztem, úgyhogy még utána is egyik lómttyik vajjas kenyeret a másik után kentem meg eperlekvárral egy bolsoj nagy bödönből. – Most már sokkal jobban vagyok – mondtam. – Hogy is fizethetném vissza magának?

– Azt hiszem, tudom, ki maga – mondta ő. – Ha az, akinek gondolom, akkor a legjobb helyre jött, barátom. Nem a maga képe volt az a ma reggeli újságokban? Nem maga ennek az iszonyú új eljárásnak a szegény áldozata? Ha igen, akkor a Gondviselés küldte. Megkínózták a börtönben,

aztán kidobták, hogy a rendőrség is megkínózza. Az embernek a szíve szakad meg, szegény szegény fiú! – Testvérek, nem jutottam én egy árva szlovóhoz, pedig már nyitottam a rótomat, hogy válaszolok a kérdéseire. – Nem maga az első, aki itt keres menedéket – mondta. – A rendőrség előszeretettel hurcolja áldozatait ennek a falunak a határába. De az már tényleg a Gondviselés műve, hogy maga, aki egy másik értelemben is áldozat, ide került. Talán hallott már rólam?

Most nagyon óvatosnak kellett lennem, testvérek. – Hallottam a *Gépnarancs*-ról. Nem olvastam, de hallottam róla.

– Ah – mondta, és kivirult a licója, mint a tündöklő reggeli nap. – És most meséljen magáról.

– Nincs sok mesélnivalóm, uram – mondtam alázatosan. – Volt egy ostoba és gyerekes csínyem, az úgynevezett barátaim rávettek, helyesebben kényszerítettek, hogy betörjek egy öreg ptyíca – akarom mondani, hölgy házába. Nem terveztem én semmi komolyat. Sajnos azonban a hölgy megerőltette szegény öreg szívét, miközben ki akart dobni, holott mentem volna én magamtól is, és aztán meghalt. Azzal vádoltak, hogy én okoztam a halálát. Úgyhogy börtönbe csuktak, uram.

– Igen igen igen, folytassa.

– Aztán a perügy-, illetve belügyminiszter engem szúrt ki, hogy ezt a Ludovico-véscset kipróbálják rajtam.

– Mondjon el mindent – kért mohón előre hajolva, és pulóvere könyöke csupa eperlekvár lett, mert éppen oda találtam tolni a tányéromat. Elmondtam hát mindent. Kipakoltam, testvérek. Mohón hallgatta, gláza fénylett, gúbái szétnyíltak, közben a zsír a tányérokra dermedt dermedt dermedt. Amikor végeztem, felállt, és sűrűn bólogatva és hümmögve elhordta a tányérokot meg egyéb véscseket a mosogatóba. Mire én:

– Szívesen és boldogan elmosogatnék, uram.

– Pihenjen, pihenjen csak, szegény fiam – mondta ő elfordítva a csapot, hogy tódult a gőz. – Vétkezett, ám bűnhődése aránytalanul nagy. Emberi lényből valami egészen mássá változtatták. Nincs többé módja a választásra. Most már csak olyasmit csinálhat, ami társadalmilag elfogadott, egy kis gép lett, ami csak a jóra képes. Minden világos a számomra – a marginális kondicionálás is. Zene és nemi aktus, irodalom és művészet, mindez többé nem öröm forrása, hanem fájdalomé.

– Így van, uram – mondtam, ennek a jó embernek a füstszűrős tüdővészt szíva.

– Mindig túl sokat markolnak – mondta ő, szórakozottan törölgetve a tányért. – De az igazi bűnük persze az eredeti szándék. Az az ember, aki többé nem választhat, megszűnik ember lenni.

– Ezt mondta a mókus is, uram – mondtam. – Mármint a börtönlelkész, uram.

– Igen, igen? Hát persze. Keresztény lévén, mást nem is mondhatott. Nos hát – mondta, még mindig azt a tányért törölgetve, amit már tíz perce törölgetett –, holnap idehívunk néhány embert, hogy találkozzanak magával. Azt hiszem, fel tudnánk magát használni, szegény fiú. Azt hiszem, a segítségünkre lehetne, hogy megdöntsük ezt az erőszakos kormányt. Egy derék fiatalembert gépezetté változtatni, ezt egyetlen kormány sem tekintheti diadalnak, legfeljebb az olyan, amelyik az önkényével dicsekszik. – Még mindig ugyanazt a tányért törölgette. Mire én:

– Uram, még mindig ugyanazt a tányért törölgeti, egyetérték önnel, uram, ami a dicsekvést illeti. Ez a kormány borzalmas egy dicsekvő.

– Ó – mondta ő, mintha csak most vigyelné először azt a tányért a kezében, aztán letette. – Nem szoktam még hozzá a házimunkához. Az ilyesmit mindig a feleségem csinálta, hogy nekem legyen időm az írásra.

– A felesége, uram? – kérdeztem. – Netán faképnél hagyta? – Tényleg tudni akartam, mi lett a feleségével, akire igen jól emlékeztem.

– Igen, faképnél hagyott – mondta hangosan, keserűen. – Meghalt. Brutálisan

megerőszkolták és összeverték. Borzalmas sokk volt. Itt történt, ebben a házban – törülőruhát tartó rukája remegett –, a szomszéd szobában. Meg kellett acéloznom a lelkemet, hogy maradni tudjak, de véleményem szerint ő is azt kívánná, hogy ott éljek tovább, ahol édes emléke kísért. Igen igen igen. Szegény kicsi lány. – Mindent tisztán vígyeltem, testvéreim, ami azon a régi nocson történt, s vígyelve magam, amint azt csinálom, már éreztem is, hogy mindjárt elhányom magam, és iszonyú fejfájás kezdett gyötörni. Ez a csolovek észrevette, mert az egész licómból kiszaladt a piros piros króv, úgy elfehéredtem, és ezt észre kellett vennie. – És most feküdjön le – mondta kedvesen. – Előkészítettem a vendégszobát. Szegény szegény fiú, iszonyú, hogy miket állhatott ki. A modern kor áldozata, akárcsak a feleségem. Szegény szegény szegény lány.

5

Igazán horrorsót aludtam aznap éjjel, testvérek, nem álmodtam semmit, s a reggel tiszta volt és fagyos, letről pedig készülő reggeli kellemes vónja áradt. Időbe telt, míg eszembe jutott, hol vagyok, mindig időbe telik, de hamarosan rájöttem, hogy meleg és védett helyen. Amint ott hevertem az ágyon, várva, hogy reggelihez szólítsanak, arra gondoltam, meg kellene tudnom ennek a kedves és anyás csoloveknak a nevét, úgyhogy nagój nógával körbejártam a szobát, a *Gépnarancs*-ot keresve, mer azon, lévén ő a szerző, biztos rajta van az imjája. De a hálószobámban nem volt más, csak egy ágy, egy szék meg egy lámpa, úgyhogy átigyoltam a szomszédba, ennek a csoloveknak a szobájába, s ott mindjárt a feleségét vígyeltem a falon, egy bolsoj kinagyított fotót, és málenkissé rosszul is lettem az emléktől. De volt ott két-három polnyi könyv is, köztük a *Gépnarancs* egy példánya, s a hátán meg a gerincén a szerző imjája – F. Alexander. Jóságos Bóg, gondoltam, ez is Alex. Azután belelapoztam, csupasz nógával és a pizsamájában állva a padlón, de nem fáztam, mert jó meleg volt a ház, azt viszont egyáltalán nem panyimáltam, miről volna ez a könyv. Valami egészen bezúmnúj stílusban volt írva, csupa ah meg oh meg más hasonló kal, és a lényegének az rémlett, hogy manapság mindenkiből gépet csinálnak, holott a ljúgyik – te meg én meg ő meg a seggrecsók – igazában ilyen természeti növekmények, ilyen gyümölcsök. F. Alexander szemlátomást úgy gondolta, mindnyájan ezen az úgynevezett világfán növünk a világgyümölcsösben, melyet a Bóg avagy Isten ültetett, és csakis azért vagyunk, hogy az Isten avagy Bóg velünk olthassa szeretetszomját – vagy valami hasonló kal. Nem tetszett nekem ennek az egésznek a sümja, Ó testvéreim, el is méláztam, nem megbolondult-e kissé az F. Alexander, mondjuk, attól, hogy a felesége bekrepiált. De már szólított is, egészen normális góloszon, amely tele volt örömmel és szeretettel meg más hasonló kállal, úgyhogy Alázatos Narrátorotok lement a konyhába.

– Jó sokáig aludt – mondta, pakolva ki a főtt tojást és a feketére égett pirítósokat. – Már majdnem tíz. Én órák óta fenn vagyok, dolgozom.

– Újabb könyvet ír, uram? – kérdeztem.

– Nem nem, most nem – mondta, és azzal finomul és drúzsoszki leültünk tojáson nyámmogni, fekete pirítóst recsegropogatni s hozzá nagyon tejes csájt inni, ami bolsoj nagy reggelizőbögrékben állt az asztalon. – Nem, különféle embereknek telefonáltam.

– Azt hittem, nincs telefonja – mondtam a tojást kanalazva és nem ügyelve a számra.

– Miért? – kérdezte ő nagyon éberem, mint valami szkórűj állatka tojáskanállal a mancsában. – Miért hitte, hogy nincs telefonom?

– Semmi – mondtam –, semmi, semmi. – És eltűnődtem, testvérek, vajon mennyire emlékezhet annak a távoli nocsnak az első feléből, ahogy én odajövök az ajtóhoz a megszokott szöveggel, hogy orvosért szeretnék telefonálni, a felesége meg hogy nincs telefonunk. Na, jól megszmattrityolt

magának, aztán újra kedves lett és vidám, s kanalazta tovább a tojáskát. Csámcsogva mondta:

– Igen, felhívtam különféle embereket, akiket érdekelni fog a maga esete. Tudja, maga hathatós fegyver lehetne abban a küzdelemben, amit ennek a jelenlegi gonosz és romlott kormánynak a kiszavazása érdekében folytatunk. Tudja, a kormány legnagyobb büszkesége az, hogy mennyire leszorította az elmúlt hónapokban a bűnözést. – Ismét rám nézett merően a gőzölgő tojása felett, s én megint eltűnődtem, panyimálja-e már, miféle szerepet játszottam a zsziznyében. De folytatta tovább: – Brutális ifjú verekedőket vettek fel rendőrnek. Debilitáló és akaratgyengítő kondicionálási eljárásokat vezettek be. – Ez a sok hosszú szlívó, testvérek, s hozzá az a kissé örült avagy bezúmnüj tekintet a glázában... –Láttunk már ilyet – mondta – más országokban. És ez az éknek még csak az éle. Ésre se vesszük, és máris kész a totalitarizmus egész apparátusa. – Szedte-vette teremtette, gondoltam magamban, nyelve a tojást, recsegtetve a pirítóst. – És hol jövök én a képhe, uram?

– Maga – mondta ugyanazzal a bezúmnüj tekintettel – az élő tanúja ezen ördögi terveknek. Az embereket, az egyszerű embereket minderre rá kell ébreszteni. – Felállt, és föl-alá kezdett járkálni a konyhában, a mosogatótól a kamráig, jó grómko szavalva: – Vagy azt szeretnék, ha a fiaikból is az lenne, ami magából, maga szegény áldozat? Hisz nem a kormány dönti-e el mostantól, mi bűn és mi nem bűn, nem szivattyúzza-e ki az életet, a szuflát, az akaratot mindazokból, akik kihívják maguk ellen a kormány haragját? – Lecsendesedett, de a tojásához nem tért vissza. – Írtam egy cikket mondta –, ma reggel, amíg maga aludt. Egy vagy két napon belül megjelenik, a maga boldogtalan képmásával együtt. A maga neve lesz alatta, szegény fiú, beszámol benne mindarról, amit magával műveltek. – Mire én:

– És magának mi ebből a haszna, uram? Már úgy értem, a zsozsón kívül, amit a cikkért kap. Úgy értem, miért van ennyire ellene ennek a kormánynak, ha szabad kérdenem?

Megmarkolta az asztal sarkát, és összeszorította a zubáit, melyek igen kalosak és sárgák voltak a tüdővészfüsttől: – Valakinek harcolnia kell. A szabadság nagyszerű hagyományát meg kell védenünk. Én nem vagyok pártos ember. Ott igyekszem taposni a gyalázatot, ahol érem. A pártnevek nekem semmit sem jelentenek. A szabadság hagyománya a legfontosabb. Az egyszerű emberek hagynák odaveszni, ó, igen. A nyugodt életért eladnák a szabadságot. Ezért kell őket bökdösni, *bökdösni*... – És ekkor, testvérek, fölkapott egy villát, és két-háromra belevágta a falba, de úgy, hogy egészen elgörbült. Ledobta a padlóra. Nagyon kedvesen azt mondta: – Egyen csak, szegény fiú, szegény áldozata a modern világnak – és most már tisztán vígyeltem, hogy borul el az elméje. – Egyen, egyen. Egye meg az én tojásomat is. – Mire én:

– És nekem mi hasznom belőle? Kigyógyítanak ebből a mostani állapotomból? Szlúsálhatom még egyszer a jó öreg kóruszimfóniát anélkül, hogy elfogna a hányinger? Élhetek újra normális zsziznyet? Mi lesz *énvelem*, uram?

Úgy nézett rám, testvérek, mintha ez eddig eszébe se jutott volna, és különben is, mit számít ez a Szabadság meg más hasonló kal mellett, és olyan csodálkozó képet vágott, mintha bizony önzőnek tartana, amiért magamra gondolok. Azután így szólt: – Mint mondtam, maga az élő tanú, szegény fiú. Egye meg a reggelijét, aztán jöjjön, nézze meg, mit írtam, mert benne lesz a *Heti Hírmondó*-ban a maga neve alatt, maga balsorsú áldozat.

Hát, testvérek, borzasztó hosszú és sírós fajta írásmű volt az, iszonyúan meg is szántam szegény málcsikot, aki a szenvedéseiről gavarittyolt benne, meg hogy a kormány elszívta az akaraterejét meg hogy minden csolovek kötelessége, hogy ilyen romlott és gonosz kormányt a feje fölé még egyszer ne ültessen, aztán persze rájöttem, hogy ez a szegény sokat szenvedett málcsik nem más, mint a ti A. N.-etek. – Pompás – mondtam. – Igazán horrorsó. Mívészien írsz, jó uram. – Összehúzott glázzal nézett rám:

– Hogy? – Mintha még sose hallotta volna.

– Ó – mondtam –, naccatszöveg. Minden tinédzser így beszél, uram. – Erre kiiglyolt a konyhába

mosogatni, én meg maradtam a kölcsönzött éjjeli pláttýében és tufliban, várva, hogy csináljanak velem, amit csinálni akarnak, mert nekem bizony nem volt magamra nézve semmiféle tervem, Ó testvéreim.

Miközben a nagy F. Alexander a konyhában sürgött, megszólalt a gilinggalang. – Á – kricsálta, amint rukáját törölgetve előjött –, ezek az emberek lesznek azok. Megyek is. – Ment is és beeresztette őket, és az előszobában ilyen borzalmas hangzavar támadt, hogy hahaha meg helló meg micsoda idő meg hogy vagytok, aztán beigyoltak abba a szobába, ahol a kandalló volt meg a könyv meg a cikk arról, hogy én mennyit szenvedtem, s engem megvívgyelve mind azt mondta, hogy "Aha!". Három ljúgyi volt összesen, és F. Alex az imjájukat is elárulta. Z. Dolin nagyon asztmás-füstös fazon volt, kasl kasl kasl köhögött egyvégtében, s a rőtjában most is ott lógott egy tüdővész vége, pergett róla a hamu a pláttýéjára, ő meg idegesen söprögette lefele. Málénkij kerek csolovek volt és kövér, az orrán vastag keretű ócski. Iksz Ipszilon Rubinstein nagyon magas, udvarias csolovek volt, igazi uras gólosszal, és nagyon sztárűj, ezt a tojásszínű szakálla is mutatta. Az utolsót D. B. da Silvának hívták, ez igen szkórűj mozgású volt, és erős kölnivón áradt belőle. Jó horrorsón megbámultak, és mintha boldoggá tette volna őket a látvány. Z. Dolin szólalt meg:

– Pompás, pompás, ugye? Micsoda remek eszköz lesz ez a fiú. Ha szükséges, persze látszhat még betegebbnek és élőhullábnak is. Az ügyért bármit. Biztosan eszünkbe jut valami okos.

Ez az élőhulla-vicc nem tetszett nekem, testvérek, ezért azt mondtam: – Miről van szó, brátocskáim? Minő sorsát forgatjátok elmétekben a ti kis drúgotoknak? – Felsüvöltött erre E Alexander:

– Különös, különös, hogy mennyire irritál ez a hangnem. Biztos vagyok benne, hogy találkoztunk már valahol. – Azzal homlokráncolva tépelődött. Mért nem tudok én ügyelni a szavaimra, Ó testvéreim. Mire D. B. da Silva:

– Gyűlések, elsősorban. Gyűléseken fogjuk bemutatni magát, ez óriási segítség lesz. És fontos persze, hogy milyen szemszögből tálaljuk az újságokban. Egy tönkretett élet, ez a helyes megközelítés. Lázba kell hoznunk minden szívet. – Azzal kimutatta mind a harmincvalahány fehér zubáját a sötét licójában: málenkissé külföldinek nézett ki. Mire én:

– Senki se akarja megmondani, mi a hasznom nekem mindebből. Megkínóztak a börtönben, az otthonomból kihajítottak a saját szüleim meg az a mocskos nagyképű lakó, vénemberek összeverték, a milicilik majdnem megöltek – mi lesz énvelem? – Mire a Rubinstein nevű csolovek:

– Meg fogod látni, fiú, hogy a Párt nem marad hálátlan. Nem bizony. Nagyon kellemes kis meglepetésben lesz részed, ha majd végzünk ezzel az egésszel.

– Én csak egy véscset szeretnék – kricsáltam –, azt, hogy újra normális és egészséges legyek, mint régen, meglegyen a magam kis málenkij öröme, igazi drúgokat szeretnék, és nem olyanokat, akik csak annak mondják magukat, de közben árulók. El tudják ezt intézni, mi? Van a világon csolovek, aki vissza tud változtatni azzá, ami voltam? Ezt szeretném én, és ezt szeretném tudni.

Kasl kasl kasl, köhögte Z. Dolin. – A Szabadság ügyének mártírja – mondta. – Ne felejtse el, hogy ez a szerepe. De addig is gondunk lesz magára. – Azzal simogatni kezdte a bal rukámat, mintha csak félkegyelmű volnék, és bezúmno vigyorgott hozzá. Elkricsáltam magam:

– Ne bánjanak velem úgy, mint valami tárggyal, ami csak felhasználni való. Nem vagyok félkegyelmű, akit terelgetni kell, ti hülye brácsnűjök. Az átlag presztupnyikok ostobák, de én nem vagyok se átlag, se balfék. Szlúsáljátok?

– Balfék – mondta F. Alexander tépelődve. – Balfék. Ez egy név volt valahol. Balfék.

– He? – mondtam én. – Mi köze ehhez a Balféknek? Mit tud maga a Balfékről? – Aztán észbe kaptam: – Ó, te jószágos Bóg. – Nem tetszett nekem F. Alexander tekintete. Indultam az ajtó felé, hogy veszem a pláttýémat és igyolok innen a francba.

– Már-már el is hiszem – mondta F. Alexander örülten csillogó glázzal, kivicsorítva sárga zubáit. –

De hát ez lehetetlen. Mert ha tényleg, akkor istenemre, széttépem. Kettéhasítom, az istenit, igen, igen, kettéhasítom.

– Ugyan már – mondta da Silva a mellkasát simogatva, mint aki egy kutyuskát nyugtat. – Mindez a múlté. Egészen más emberek voltak azok. Nekünk segítenünk kell ezen a szegény áldozaton. Ezt kell most tennünk, a Jövőt és az Ügyet tartva szem előtt.

– Na, én veszem a pláttémat – mondtam a lépcső aljánál –, vagyis a ruhámat, és igyolok máris, de agyinókomban. Hála és köszönet mindenkinek, de nekem a magam zsisznyét kell élnem. – Mert villámszkóro ki akartam én onnan keveredni, testvérek. Ám Z. Dolin:

– Szó se lehet róla. Itt van köztünk, barátom, és köztünk is marad. Minden rendben lesz, majd meglátja. – Azzal odajött hozzám, hogy elkapja a rukámat. Na, gondoltam, testvérek, most verekedni fogok, de csak a gondolatra majd összeestem és okádtam, úgyhogy otthagyok állva. Aztán észrevettem az F. Alexander glázában csillogó örületet, és azt mondtam:

– Ahogy akarják. A rukájukban vagyok. Csak kezdjük már, hogy legyünk túl rajta mielőbb, testvérek. – Mert legalább ebből az OTTHON-nak nevezett méasztóból szerettem volna szkóro kikeveredni. Kezdetek nekem nagyon nem tetszeni F. Alexander glázának nézése.

– Rendben – mondta a Rubinstein. – Öltözz fel, és máris indulunk.

– Balfék balfék balfék – motyogta maga elé F. Alexander. – Ki vagy mi volt ez a Balfék? – Villámszkóro fölgyoltam, és fel is öltöztem körülbelül két másodperc alatt. Aztán már kinn is voltunk a házból ezzel a hárommal, és beültünk egy autóba, Rubinstein az egyik oldalamon, Z. Dolin kasl kasl kasl a másikon, D. B. da Silva meg vezetett, húztunk be a városba, egy lakótelepi házhoz, ami nem is volt olyan messze az én lakótelepi házamtól avagy otthonomtól. – Jöjjön, fiam, jöjjön – mondta Z. Dolin köhögve, amitől úgy fölparázslott a rőtjában a tüdővészcsikk, mint valami málenkij kályha. – Itt fogjuk elhelyezni. – Beigyoltunk, és lám, itt is Munka Becsülete-szerű véscseket ábrázolt az előtér fala, azután felkúsztunk a lifttel, testvérek, és be egy lakásba, ami pont olyan volt, mint a város összes lakótelepének összes lakása. Vagyis igen igen málenkij, két hálószoba, egy nappali-ebédlő-dolgozószoba, ennek az asztala teli könyvekkel, papírokkal, tintával, palackokkal és más hasonló kallal. – Ez az új otthona – mondta D. B. da Silva. – Rendezkedjen be, fiam. Étel az ételszekrényben. Pizsama a fiókban. Pihenjen, pihenjen, zaklatott szellem.

– He? – kérdeztem, nem egészen panyimálva a végét.

– És most – mondta sztárüj góloszán Rubinstein –, itt hagyunk. Vár a munka. Később még találkozunk. Foglald el magad valamivel.

– Egy pillanat – köhögte Z. Dolin, kasl kasl asl. – Láttá, ugye, mi mocorog F. Alexander barátunk elgyötört memóriájában? Lehet, hogy tényleg...? Úgy értem, igazán...? Azt hiszem, érti, mire gondolok. Nem fogjuk továbbadni.

– Megfizettem érte – mondtam. – Bóg a tudója, hogy megfizettem azért, amit tettem. Nemcsak a magam, de azoknak a brácsnűjöknek a nevében is, akik a drúgjaimnak nevezték magukat. – Elfogott a vérszomj, úgyhogy kezdtem rosszul lenni. – Lefekszem egy csöppet – mondtam. – Rettenetes, rettenetes dolgokon mentem keresztül.

– Az biztos – mondta D. B. da Silva, kimutatva mind a harminc zubáját. – Feküdjön csak.

Úgyhogy otthagytak, testvérek. Igyoltak a dolgukra, ami, gondolom, a politizálás volt és más hasonló kal, én meg feküdtem az ágyon agyinókomban, és nagyon nagyon nagy volt körülöttem a csend. Szapógomat lerúgtam, nyakkendőmet meglazítottam, és csak feküdtem ott zavarodottan, és fogalmam sem volt róla, miféle zsisznyet fogok én eztán élni. És mindenféle képek vonultak át a mózgomon, különböző csolovekokról, akikkel az iskolában meg az Ábüben találkoztam, és különféle véscsekről, amik történtek velem, meg arról, hogy nincsen csolovek, akiben bízhatna az ember a bolsoj kerek világon. Azután elbólintottam, testvérek.

Amikor felébredtem, szlúsáltam, hogy zene árad a falból, méghozzá nagyon grómkó: ez volt az, ami

fölvert a szendergésből. Egy szimfónia volt, horrorsón ismertem, csak épp sok éve nem szlúsáltam már, nevezetesen egy dán csolovek, Otto Skadelig Harmadik szimfóniája, egy nagyon grómkij és erőszakos zenemű, főleg az első tétele, és pont ez ment most. Vagy két másodpercig szlúsáltam érdeklődve, sőt boldogan, aztán rám jött, elöntött a fájdalom, a rosszullét, és nyöszörögni kezdtem. És aztán én, aki úgy szerettem valamikor a zenét, jajgatva kúsztam le az ágyról, és kricsálva vertem a falat: – Hagyják abba, hagyják abba, kapcsolják ki! – De a zene csak szólt, egyre szólt, ha lehet, még hangosabban. Püföltem a falat, míg csupa piros piros króv és zúzódás nem lett az öklöm, kricsáltam és kricsáltam, de csak nem hallgatott el. Menekülnöm kellett előle, kitámolyogtam a málenkij hálószobából, igyoltam az ajtóhoz, de be volt zárva kívülről, nem tudtam kikeveredni. És a zene egyre grómkijabb és grómkijabb lett, mintha csak szándékosan kínoznának vele, Ó testvéreim. Belevágtam az uhómba a kisujjamat, de a puzónok és üstdobok átrobbantak azon is. Hagyják abba, kricsáltam újra és újra, és vertem vertem vertem a falat, de semmit se segített. – Jaj, jaj, mit tegyek? – bömböltem buhuhú. – Jaj, Bóg az égben, segíts! – Fájdalmak közt émelyegve vándoroltam a lakásban, hogy valahogy kirekesszem a zenét, nyöszörögve a belem mélyéből, amikor a könyvek, papírok és más hasonló kalok tetején, a nappali asztalán egyszerre csak megvígyltem, mit kell tennem, mit is akartam tenni, amiben a közkönyvtári vénségek és a zsernyáknak álcázott Balfék és Billiboy megakadályoztak, végeznem kell magammal, hogy bekrepáljak, hogy itt hagyjam a francba ezt a gonosz és kegyetlen világot. A HALÁL szlővót vígyeltem meg egy ilyen pamfletféle borítóján, bár a vége csak az volt, hogy A KORMÁNYRA. És, mintha a Sors ujja volna, volt ott egy másik málenkij könyvecske is, ennek nyitott ablakot ábrázolt a borítója, alatta a következő felirat: "Tárjunk ablakot a friss levegőre, friss eszmékre, új életformára." Úgyhogy tudtam már, itt a sugallat, hogy ugorjak ki. Pillanatnyi fájdalom, talán, és jön az álom, mindörökkön örökké örökké.

A zene csak ömlött, tódult, rézfúvósokban, dobokban, hegedűkben mérföld magasan a falból. A szobában, ahol ledőltem, nyitva volt az ablak. Odaigyoltam és vígyeltem, hogy jó mélyen vannak az autók, buszok és csolovekok. Kikricsáltam a világnak: – Isten veletek, isten veletek, bocsásson meg nektek a Bóg, elrontott életemért. – Azzal felkapaszkodtam a párkányra, miközben bal felől tovább ordított a zene, behunytam a glázomat, és licómon érezve a hideg szelet, leugrottam.

6

Leugrottam, Ó testvéreim, és nagyot puffantam a járdán, de nem krepáltam be, ó, nem. Ha bekrepáltam volna, nem lennék itt, hogy írjam, amit írtam. Úgy látszik, nem elég magasról ugrottam. De a hátamat, a csuklómat, a nógámat jól bevertem, és iszonyú bolsoj fájdalom hasított belém, mielőtt elájultam, testvérek, és döbrent és csodálkozó licók hajoltak fölém szerte az utcán. És mielőtt elájultam, vígyeltem már tisztán, hogy nincs irántam egy csolovek az egész szörnyű világon barátsággal, mert azt a falból ömlő zenét azok szervezték meg, akik az új drúgjaim lettek volna, ez is csak egy ilyen véscs volt, amit az undorító önző és dicsekvő politikájukhoz akartak felhasználni. Mindez egy minúta milliommilliomod része alatt zajlott le bennem, mielőtt leokádtam a világot, az eget és a fölém hajolva bámuló csolovekok licóját.

Ahol millióévnnyi hosszú fekete fekete szakadékból visszakúsztam a zsziznybe, az egy kórház volt, egy fehér és kórházszagú kórház, a vónja savanyú, pedáns és tiszta. Ezeknek a fertőtlenített kórházi véscseknek igazából jó horrorsó sülthagyma- vagy virágszaga kellene hogy legyen. Igen lassan fogtam csak fel, hogy ki vagyok, be voltam tekerve fehérrel, és semmit sem éreztem a plottyomban, se fájdalmat, se érzeteket, se semmi véscset. A galavámon körbe kötés, a licómra mindenféle dolgok raggatva, a rukám kötésben tövig, ujjaim pálcikákhoz rögzítve, mintha csak virágok volnának, amiknek egyenesen kell nőniük, szegény nógám kinyújtóztatva, kötés és drótkalitka mindenütt, a jobb rukámba meg, a plecsónál piros piros króv csöpögött egy fölfelé fordított köcsögből. De érezni nem éreztem semmit, Ó testvéreim. Egy nővér ült az ágyam mellett, valami igen fakón nyomtatott

könyvet olvasva, de annyit vígyelni lehetett, hogy regény, mert rengeteg volt benne a párbeszéd, és nagyokat lihegett hozzá, úgyhogy már azt is tudtam, a jó öreg tilitoliról szól biztosan. Igazi horrorsó gyévocska volt ez a nővér, nagyon piros róttal és ilyen hosszú szempillákkal, és a keményített uniformisa alatt vígyelni lehetett, hogy igazán horrorsó a grúgyja. Úgyhogy azt mondtam: – Hogy ityeg a fityeg, Ó kicsi nővér? Gyere, bújj be a te málenkij drúgod mellé. – Csakhogy a szlívók nem jöttek valami horrorsón, mert a rótom mozgásképtelen volt, s a jazikommal azt is éreztem, hogy nincs minden zubám a helyén. De ez a nővér úgy ugrott talpra, hogy a könyvét is elejtette:

– Ó, hát visszanyerte az eszméletét?

Jó hosszú szöveg egy ilyen málenkij rótból, mondtam volna, de csak annyi lett belőle, hogy hörr hörr hörr. Ő meg eligyolt és otthagytott agyinókomban, és ekkor vígyeltem, hogy ilyen málenkij kis különszobában vagyok, nem ilyen bazi hosszú teremben, mint egyszer kiskoromban, az úgy teli volt köhögő haldokló sztárűj csolovekokkal, hogy az ember egyszeriben megkívánta az egészséget. Diftériám volt akkor, Ó testvéreim.

Mintha csak nem bírtam volna sokáig az eszméletlen levést, elaludtam szinte nyomban, de biztosra vettem, hogy egy minúta alig telt bele, már jött is vissza a nővér ptyíca fehér köpenyes csolovekokkal, akik homlokráncolva, hümmögetve szmatrittyolták a ti Alázatos Narrátorotokat. Azt is biztosra vettem, hogy velük van a jó öreg mókus az Ábüből, és ilyesmiket gavarittyol: – Jaj, én fiam, én fiam – miközben dőlt belőle az állott whiskyvón, majd meg azt mondja: – Nem maradhattam tovább, ó, nem. Nem szentesíthetem, amit azok a brácsnűjök a többi szegény presztupnyikkal csinálni akarnak. Kiszálltam, és most kiprédikálom ezt az egészet, édes kisfiam a Jézus Krisztusban.

Később újra felébredtem, és kit vígyelek az ágyam körül, ha nem azt a hármat, akiknek a lakásából kiugrottam, nevezetesen a D. B. da Silvát, az Iksz Ipszilon Rubinsteint meg a Z. Dolint. – Barátunk – mondta az egyik csolovek, de vígyelni se, szlúsálni se tudtam horrorsón, melyik –, barátunk, kicsi barátunk – mondta ez a gólosz –, a népben lángol a felháborodás. Tönkretetted azoknak a szörnyűséges dicsekvő gazembereknek az esélyeit az újraválasztásra. Menniük kell, és mennek is örökre és örökre. Jól szolgáltad a Szabadság ügyét. – Mire én azt mondtam volna:

– Még jobban jártok, ha meghalok, mi, ti politikus brácsnűjök, álnok és áruló drúgok akik vagytok. – De csak annyi lett belőle, hogy hörr hörr hörr. Aztán az egyik mintha egy csomó ilyen gazétakivágást nyújtott volna felém, s egy iszonyú képet vígyeltem magamról, amint csurom véresen visznek el egy hordágyon, és rémlett is már, hogy ilyen fények pukkantak akkor, biztosan azok voltak a fotográfus csolovekok. Egyik glázom sarkából szalagcímekeket olvastam a csolovek remegő rukájában, ilyeneket, hogy KISKORÚ ESETT ÁLDOZATUL AZ ÁTNEVELŐ ELJÁRÁSNAK meg A KORMÁNY A GYILKOS, és aztán volt ott egy kép is egy csolovekról, aki ismerősnek rémlett, alatta meg hogy KIFELÉ KIFELÉ KIFELÉ, és hát ez volt a perügy- avagy belügyminiszter. Majd megszólalt a nővér ptyíca:

– Nem szabad felizgatniuk. Semmit sem szabad csinálni, ami felzaklathatja. Gyerünk, menjenek ki.

– Mire én azt mondtam volna:

– Kifelé kifelé kifelé – de megint csak hörr hörr hörr lett belőle. Mindenesetre kimentek a politikus csolovekok. Mentem én is, vissza az ürbe, a feketeségbe, amit ilyen furcsa álmok világítottak be, hogy azt se tudtam, álmok-e vagy sem, Ó testvéreim. Példának okáért az volt az érzésem, hogy az egész plottyomból avagy testemből lecsapolják a szennyvizet és megtöltik tisztával. Voltak aztán igazán gyönyörű és horrorsó álmok, valami csolovek autójában ültem, amit én magam krasztyoltam, föl-alá száguldoztam a nagyvilágban teljes agyinókomban, ljúgyikat ütve el s hallva, ahogy kricsálnak, hogy jaj, meghalok, és nem volt bennem se fájdalom, se rosszullét. Voltak olyan álmok is, amikben a jó öreg tilitolit csináltam gyévocskákkal, hanyatt döntöttem őket és adtam nekik, a népek meg tapsoltak és éljeneztek körülöttem bezúmmo. Aztán megint felébredtem, s hát az ef meg az em jött be, vígyelni a beteg fiukat, az em huhuhúzott rendesen. Most már egész jól tudtam gavarittyolni, és ki tudtam mondani:

– Lám lám lám lám lám, na hogy ityeg a fityeg? Miből gondoljátok, hogy szívesen látlak? – Mire a papapa, ilyen szégyenlősen:

– Benne vagy az újságban, fiam. Azt írják, hogy nagy rosszat tettek veled. Azt írják, hogy a kormány az öngyilkosságba kergetett. De a mi hibánk is, fiam. Az otthonod az az otthonod, ez az igazság, fiam. – A mami meg tovább huhuhúzott, és ettől olyan csúnya lett, mint a seggrecsók. Mire én:

– És hogy boldogul új fiad, a Joe? Remélem és imádkozom érte, hogy jól, egészségesen és virulón.
– Mire a mami:

– Jaj, Alex Alex. Uuuuuuuuú. – Mire a papapa:

– Kellemetlen dolog történt, fiam. Összeakasztotta a bajszát a rendőrséggel, azok meg jól elintézték.

– Csak nem? – mondtam. – Csak nem? Egy ilyen derék csolovek meg minden? Megáll az agyam, esküszöm.

– Nem csinált ő semmit – mondta a pé. – A rendőrök rászóltak, hogy haladjon tovább. Egy sarkon várakozott, fiam, egy lánnyal volt találkája. Rászóltak, hogy haladjon tovább, mire ő azt felelte, hogy neki is vannak jogai, a rendőrök meg nekiestek, és kegyetlenül összeverték.

– Rettenetes – mondtam. – Ez rettenetes. És hol van most a szegény fiú?

– Uuuuuú – buhuhúzta a mami. – Visszamehehent.

– Igen – mondta a fater. – Visszament lábadozni a szülővárosába. Másnak kellett kiadni az itteni állását.

– Szóval – mondtam – akkor most hajlandók vagytok visszafogadni engem, és minden úgy lesz, mint régen.

– Igen, fiam – mondta a papapa. – Kérlek, fiam.

– Majd még meggondolom – mondtam. – Jó alaposan meg fogom gondolni.

– Uuuuuú – így a mami.

– Jaj, fogd már be – mondtam –, vagy olyat kapsz, hogy tényleg lesz miért üvöltened és kricsálnod. Kirúgom a zubáidat. – És, Ó testvéreim, így szólván máris málenkissé jobban éreztem magam, mintha friss piros piros króv csordogálna az egész plottyomban. Ezen el kellett gondolkodjam. Úgy látszik, ahhoz, hogy jobban legyenek, előbb rosszabbul kellett lennem.

– Nem beszélhetsz így az anyáddal, fiam – mondta a papapa. – Elvégre mégiscsak ő hozott a világra.

– Igen – mondtam. – Erre a grjárnűj vónnűj világra. – Szorosra hunytam a glázomat, mint akinek fájdalmai vannak, és azt mondtam: – Menjetek innét. Majd meggondolom, hogy visszaköltözöm-e. De ha igen, akkor jelentős változások lesznek.

– Igen, fiam – mondta a pé. – Ahogy akarod.

– El kell döntened – mondtam –, hogy ki lesz odahaza a főnök.

– Rendben van, fiam – mondta a papapa. – Minden úgy lesz, ahogy akarod. Csak gyógyulj meg.

Amikor elmentek, különféle véscseken töprengtem fektemben, mintha csak különböző képek vonultak volna át a mózgomon, s amint bejött a nővér ptyíca megigazítani a lepedőmet, megkérdeztem:

– Mennyi ideje vagyok itt?

– Körülbelül egy hete – mondta ő.

– És mit csináltak velem?

– Hát – felelte –, majd mindene összetört, csupa zúzódás volt, komoly agyrázkódást kapott és rengeteg vért vesztett. Ezt mind helyre kellett hozni, nem igaz?

– De – mondtam – a galavámmal csináltak-e valamit? Úgy értem, motoszkált-e valaki az agyamban?

– Akármit is csináltak – felelte ő –, a javára fog válni.

De úgy két nap múlva bejött hozzám két orvos csolovek, fiatal csolovek mind a kettő, szládko mosolyogtak és egy ilyen képeskönyvet hoztak magukkal. – Szeretnénk, ha megnézné ezeket, és elmondaná a véleményét. Jó?

– Ez meg mi, Ó kicsi drúgok? – mondtam. – Miféle új és bezúmnúj ötletet forgat elmétek kereke? – Ezen kényszeredetten szmeháltak egyet, majd leültek az ágyam két oldalára, és kinyitották a könyvet. Az első oldalon egy fénykép tojással teli madárfészket ábrázolt.

– Igen? – mondta az egyik orvos csolovek.

– Ez egy madárfészek – mondtam –, teli tojással. Nagyon nagyon kedves.

– És mit szeretne csinálni vele? – kérdezte a másik.

– Ó – mondtam –, hát összetörni őket. Fölmarkolni az egészet és nekivágni valami falnak vagy sziklának és vígyelni, ahogy jó horrorsón szétkenődnek.

– Remek remek – mondták mindketten és fordítottak egyet. Most egy ilyen bolsoj madár képe következett, amit pávának hívnak, és az egész színes farka szét volt terülve, igen dicsekvő pózban.

– Igen? – mondta az egyik csolovek.

– Szeretném – mondtam – kitépni az összes tollat a farkából és szlúsálni, hogy kricsál, mint akit nyúznak. Amért olyan dicsekvő.

– Remek – mondták mindketten –, remek remek remek. – Aztán csak forgatták tovább a lapokat. Voltak prima horrorsó gyévo-cskaképek, ezeket szerettem volna jó vadul megtilitolizni. Voltak képek csolovekokról, akiknek épp a licójába rúgnak, hogy csupa piros piros króv minden, ebbe szerettem volna beszállni. És volt egy kép a dutyimókus jó öreg nagój drúgjáról, amint cipeli a keresztet fölfele, erre azt mondtam, hogy ide a kalapácsot meg a szegeket. Remek remek. Azután megkérdeztem:

– Mi ez az egész?

– Mélyhipnopédia – vagy valami ilyesmi, mondta az egyik csolovek. – Úgy látszik, meggyógyult.

– Meggyógyultam? – mondtam. – Ide vagyok kötözve ehhez az ágyhoz, és maguk azt mondják, meggyógyultam? Hát én meg azt mondom, hogy csókolják meg a seggem.

– Várjon türelemmel – mondta a másik. – Már nem tart sokáig.

Úgyhogy vártam, Ó testvéreim, és sokkal jobban is lettem, zabáltam a tojásukat meg a nagy lómttyik piritónokat, pittyeltem a bolsoj bazi bögre tejes csájokat, aztán egy nap azt mondták, igen igen igen különleges látogatóm lesz.

– Ki? – kérdeztem, miközben az ágyamat igazgatták és dicső tollamat fésülgették, merthogy letekeredett már a kötés a galavámról, és újranoított a hajam:

– Majd meglátja, majd meglátja – mondták. Hát meg is vígyeltem. Délután kettő óra harminckor tele lett a szobám fényképészekkel, gazétairókkal, jegyzetfüzetekkel, ceruzákkal és más hasonló kallal. Épp csak hogy egy bolsoj fanfárt meg nem fújtak, testvérek, ennek a nagy és fontos csoloveknak a tiszteletére, aki eljövendő megvígyelni a ti Alázatos Narrátorotokat. El is jött, és persze hogy nem volt más, mint a perügy- avagy belügyminiszter, abszolút divatosan öltözve, az abszolút uras-öblös góloszával. Csill vili csatt, buzgólkodtak a kamerák, amint a rukáját nyújtotta, hogy ráznám meg. Mire én:

– Lám lám lám lám lám. Hogy ityeg a fityeg, öreg drúg? – Ezt senki se panyimálta, de valaki amúgy keményen rám csattant:

– Légy tisztelettudóbb, fiú, ha a miniszter úrhoz szólsz.

– Rúgok a tojásodba – acsarogtam, mint egy kutya. – A bolsoj folyós tojásodba.

– Hagyja, hagyja – mondta erre nagyon szkóró a belügy perügy. – Úgy szól hozzám, mint baráthoz, nem igaz, fiam?

– Barátja vagyok én mindeneknek – mondtam. – Kivéve az ellenségeimet.

– És kik a te ellenségeid? – kérdezte a miniszter, miközben a gazétás csolovekok csak úgy rótták az irkafirkát. – Ezt mondd meg nekünk, fiam.

– Aki rosszat tesz velem – mondtam –, az mind az ellenségem.

– No hát – foglalt helyet a bel per min az ágyam mellett. – Én és a kormány, melynek tagja vagyok, azt szeretnénk, ha a barátunknak tekintenéd magad. Igen, a barátunknak. Hisz helyrehoztunk, igen? A legjobb kezelést kapod. Mi sosem akartunk ártani neked, de vannak, akik akartak és akarnak. Azt hiszem, tudod, kikre gondolok.

– Igen igen igen – mondta. – Bizonyos emberek politikai célokra akartak felhasználni téged. Örültek volna, igen örültek volna, ha meghalsz, mert a kormányt hibáztathatták volna érte. Azt hiszem, te tudod, kik ezek az emberek.

– Egy bizonyos ember – mondta a belpermin –, egy F. Alexander nevezetű, felforgató irományok szerzője, ordítva követelte a véredet. Majd megőrült a vágtyól, hogy kést döfjön beléd. De most már biztonságban vagy tőle. Elrekkentettük.

– Azt hittem, hogy ő a drúgom – mondtam én. – Olyan volt nekem, mint egy anya.

– Rájött, hogy rosszat tettél vele. Vagyishogy – javította ki magát igen igen szkóró a min – azt hitte, rosszat tettél vele. Az a gondolata támadt, hogy te vagy a felelős valakinek a haláláért, aki közel állt a szívéhez.

– Vagyis – mondtam – valaki befújta neki.

– Ez a gondolata támadt – mondta a min. – Kész életveszély volt. Elrekkentettük a saját érdekében. És – mondta – a tiédben.

– Kedves – mondtam. – Nagyon kedves tekegyelmedtől.

– Ha kiengednek innen – mondta a min –, ne legyen semmire gondod. Mi mindent elintézőnk. Jó állást, fizetést. Mert segítesz nekünk.

– Segítek? – mondtam.

– Az ember segít a barátainak, nem? – Azzal megfogta a rukámat, valami csolovek meg elkricsálta magát: – Mosolyogni! – úgyhogy mosolyogtam gondolkodás nélkül, mint a bezúmnűj, mire csill vili csatt csill bang készültek is a felvételek rólam és drúgomról, a belperminről. – Derék fiú – mondta a nagy csolovek. – Derék derék fiú. És most az ajándékot.

És akkor, testvérek, behoztak egy nagy fénylő dobozt, és én vígyeltem is mindjárt, miféle véscs az. Egy sztereoó volt. Lerakták az ágyam mellé, kibontották, és egy csolovek azonmód bedugta a konnektorba. – Mi legyen? – kérdezte egy ócskis csolovek, akinek szép fénylő zenetasakokkal volt tele a rukája. – Mozart? Beethoven? Schönberg? Carl Orff?

– A Kilencedik – mondtam. – A csodás Kilencedik.

És feltették a Kilencediket, Ó testvéreim. A társaság szépen, loppal kezdett kiszállingózni, miközben én ott hevertem behunyt glázzal, szlúsálva a gyönyörű muzsikát. – Derék derék fiú – mondta amin plecsón veregetve, aztán eligyolt. Csak egy csolovek állta a sarat, mondván: – Itt írja alá. – Kinyitottam a glázomat, hogy aláírjam, azt se tudván, mit írok alá, és nem is, Ó testvéreim,

törödvén vele. Aztán békén hagytak Ludwig van csodás Kilencedikjével.

Ó, az maga volt a tökélet és a nyamnyamnyam. A scherzónál tisztán vigyéltem magam, amint rohanok és száguldok nagyon könnyű és rejtélyes nógákon, és gigametsző britvámval az egész kricsáló világ licóját metélem. És akkor még hátravolt a lassú tétel és a csodás utolsó, a kórossal. Meggyógyultam, az fix.

7

– Na? Mi legyen?

Ott voltam én, a ti Alázatos Narrátorotok, meg a három drúgom, vagyis Len, Rick és a Bika, akit azért hívtunk Bikának, mert bolsoj vastag nyaka volt és igen grómkij gólosza, mint mikor egy bolsoj bazi bika elbőgi magát, hogy buuuuuuuú. Ültünk a Karóva tejbárban, és a galavánkat gyötörtük, hogy mihez kezdjünk az estével, mert sötét hideg lepra téli este volt, de esni nem esett. Körülöttünk csolovekok vedelték a tej meg még vellocetet, synthernescet, drenchromot és más véscseket, amik messze messze messze röpítik az embert ebből a gonosz és való világból, ki az ürbe, ahol vigyelheti a Bógot meg az összes angyalokat és égi szenteket a bal szapógja orrán, miközben fények robbannak és spriccelnek a mózgjában. Mi késeket kevertünk a jó öreg malakóba, ahogy mondani szoktuk, és azt pittyeltük, mert ettől mindjárt vöröset látott az ember gyereke, és lilult a feje, de hát elmondtam én ezt már egyszer.

A legújabb divat szerint voltunk öltözve, ami ekkoriban igen bő szárú nadrágot jelentett, és nagyon laza fényes fekete bőrzekét a nyitott nyakú ing fölött, amibe sálat túrtunk be. Ekkoriban az a divat is járta, hogy a jó öreg britvát a galaván fogtuk munkára, úgyhogy a galavánk nagyrészt kopasz volt, csak oldalt lengett némi haj. De a jó öreg nógán most is ugyanaz – menő horrorsó bolsoj bazi bakancs, amivel nagyokat lehetett a licóba rúgni.

– Na? Mi legyen?

Négyünk közül én voltam a legöregebb, és vezérének tekintett mind, bár néha az volt a gyanúm, a Bika azt forgatja a galavájában, hogy neki kéne az élre állni, lévén olyan nagy és a grómkij gólosza olyan bődülős, ha a harc ösvényét jártuk. Csak hát az ötletek, azok mind a ti Alázatosotoktól származtak, Ó testvéreim, na és ott volt még az a véscs is, hogy én híres voltam, és fényképem meg cikkeim meg más hasonló kaljaim jelentek meg a gazétákban. Azonkívül messze nekem volt a legjobb állásom, az Országos Gramodiszka Archivumban, a zenei osztályon, a karmánytűm hétvégén horrorsón tele zsozsóval, és rengeteg finom ingyen lemezt is kaptam ráadásul.

Szép számú csolovek és ptyíca és gyévocska és málcsik szmehált és pittyelt aznap este a Karóvában, s a gavarittyolásukon meg az ürben járók motyorgásán túl, hogy azt mondja: – Gorgor hol a tyúk féreg spriccel füstszűrős a naftalingyilok – meg más hasonló kal, szlúsálni lehetett a sztereón forgó poplemezt is, Ned Achimotát, amint azt dalolta, hogy "Az a nap, yeah, az a nap". Három gyévocska ült a pultnál, a legújabb naccatdivat szerint öltözve, vagyis: hosszú gubancos fehérre festett haj, méterre kiugró műgrúgyok és nagyon nagyon szűk miniszoknya, alatta habos fehérnemű, és a Bika folyton azt hajtogatta: – Hé, be tudnánk oda furakodni, hárman legalább. A jó öreg Lent úgyse érdekli. Hagyjuk itt a jó öreg Lent kettesben az Istenével. – Len meg folyton azt hajtogatta: – Anyátok anyátok. Hova lett a mindenki egyért, egy mindenkiért szelleme, he, fiú? – Egyszerre úgy éreztem, nagyon fáradt vagyok, mégis piszkál az energia, úgyhogy azt mondtam:

– Kifelé kifelé kifelé kifelé kifelé.

– Hová? – kérdezte Rick, akinek ilyen békalicója volt.

– Hát csak vigyelni, mi folyik a nagyvilágban – mondtam. De valahogy, testvérek, iszonyúan unatkoztam, és reménytelennek éreztem ezt az egészet, ami igen sűrűn megesett mostanában.

Úgyhogy odafordultam a mellettem ülő csolovekhoz, mert egyetlen nagy bársonyos pad futott körbe az egész méasztón, szóval egy csolovekhoz, aki jól nyomás alatt volt már, és villámszkóró beleöklöztem vagy hármát a hasába. Meg se érezte, testvérek, csak motyogta tovább: – Szemébe az erőnnel, pattogatott kukorica heverész – úgyhogy kiszukkattoltunk a nagy téli nocsba.

Végimentünk a Marghanita Boulevard-on, ahol nem járöröztek milicilik, ezért belefutván egy sztárú csolovekba, aki éppen az újságoskioszktól jött, ahol gazétát kupittyolt, így szóltam a Bikához: – Rendben, Bika fiam, lehet, ha neked is úgy tetszik. – Mostanában már inkább csak parancsokat adtam s vígyeltem a végrehajtást. Úgyhogy a Bika bevágott neki néhányat, a másik kettő elgáncsolta, megrugdosta szmehálva, azután hagyták, hogy nyöszörögve elküsszon hazafele. Mire a Bika:

– Nem innánk egy finom nyam nyam pohárral, hogy fölmelegedjünk, Ó Alex? – Mert nem jártunk már messze a Duke of New Yorktól. A másik kettő bólintott, hogy igen igen igen, de mind rám néztek, hogy vígyeljék, rendben van-e a dolog. Bólintottam, úgyhogy eligyoltunk. Benn már ott ücsörögtek ezek a sztárja ptyicák avagy bigék avagy bábuskák, akikre biztosan emlékeztek még az elejéről, és azonnal rákezdték: – Jó estét, legények, áldjon meg az Isten, fiúk, nincs nálatok jobb a kerek világon –, várva, hogy megkérdjük: "Na mi legyen, lányok?" A Bika megcsöngette a kolokólt, és bejött egy pincér, koszos kötényébe törölgetve a rukáját. – Zsozsót az asztalra, drúgok – mondta a Bika, előhúzza a maga csergő-csörgő halom gyéngijét. – Whisky nekünk is és az öreg bábuskáknak is, hm? – Mire én:

– A francba. Fizessék csak a magukét. – Nem tudom, mi volt velem, de újabban rám jött a fősvénység. Az a vágy költözött a galavámra, hogy az összes zsozsómat megtartsam magamnak, hogy fölhalmozzam valami okból. Mire a Bika:

– Mi a csoda, brátocska! Mi történt a jó öreg Alexszel?

– A francba – mondtam én. – Nem tudom. Nem tudom. Egyszerűen csak nem szeretem elszórni a nehezen keresett zsozsómat, ez az ábra.

– Keresett? – mondta Rick. –Keresett? Nem kell azt megkeresni, mint te is jól tudod, drúgocska. Elvenni köll, elvenni, értve? – Azzal jó grómkij szmehált, és vígyeltem, hogy egy vagy két zubája nem valami horrorsó.

– Á – mondtam –, gondolkodnom kell ezen. – De vígyelve az ingyenpiára leső bábuskákat, plecsót rántva előhúztam a nadrágom karmánjából a zsozsót, bankjegyet-apróty egyben, és csingilingi kicsaptam az asztalra.

– Szóval egy rundó whisky – mondta a pincér. De én valamiért így szóltam:

– Nem, fiam, nekem hozzon csak egy kis adag sört. – Mire Len:

– Nem tetszik ez nekem – azzal tette volna a rukáját a galavámra, mintha lázam volna, de én kutyamód rávicsorogtam, hogy szkóró vissza is rántotta. – Rendben, rendben, drúg – mondta. – Ahogy akarod. – De a Bika közben tátott róttal szmatriittyolta, ami a zsozsóval együtt kicsúszott a karmánomból. Azt mondta:

– Lám lám lám. És mi nem is sejtettük.

– Add ide – acsarogtam, és elmarkoltam tőle. Nem tudnám megmagyarázni, hogy került oda, testvérek, de egy fénykép volt az, amit a gazétából ollóztam ki, és egy kisbabát ábrázolt. A kisbaba gügyögött, hogy gu gu gu, malakó csurgott a rőtjából, fölfele nézve szmehált mindenkire, és nagój volt és csupa hurka a húsa, lévén ő egy igen kövér kisbaba. A többiek röhögve kapták volna ki a rukámból, úgyhogy megint rájuk vicsorogtam, fecni-fecni fecnikre téptem a fényképet, és hópelyhekként szórtam le a földre. Megjött a whisky, és a sztárja bábuskák rákezdték, hogy: – Egészségetekre, legények, áldjon meg az Isten, fiúk, nincs nálatok jobb a kerek világon – és más hasonló kal. Az egyik, aki csupa ránc volt meg barázda, és egy zubája se maradt az aszott vén rőtjában, azt mondta: – Pénzt sose tépj össze, fiam. Ha nem kell, add annak, aki szükséget lát – ami

elég nagy szemtelenség volt tőle. Mire Rick:

– Nem pénz volt az, Ó bábuska. Egy drága kicsi icuri-picuri kisbaba fényképe volt az. – Mire én:

– Fárasztatok egy picurít. Ti vagytok a kisbabák, az egész bagázs. Hülyéskedtek, vigyorogtok, szmeháltok csak, és olyanokat tolsókoltok gyáván, akik nem tudják visszaadni. – Mire a Bika:

– Na hát, mi mindig azt hittük, ebben te vagy a király és a professzor. Rosszul vagy, az a bajod, öreg drüg.

Vígyelve a moslák pohár sört elöttem az asztalon, rám tört a hányinger, úgyhogy fogtam, s az egész habos vónnűj kalt kiöntöttem a padlóra. Mire az egyik sztárja ptyíca:

– Aki nem pazarol, nem is szükölködik. – Mire én:

– Ide figyeljete, drügök. Ma valahogy nem vagyok hangulatban. Nem tudom, mért vagy hogy, de nem vagyok. Ti hárman menjete csak éji utatokra, engem hagyjate ki. Holnap találkoznunk ugyanakkor ugyanott, remélve, hogy én is jobban leszek.

– Ó – mondta a Bika –, borzasztóan sajnálatos. – De a gláza máris villogott, hogy eznep nocs ő lehet a vezér. Hatalom hatalom, mindenki csak téged akar. – Holnapig elhalaszthatjuk – mondta a Bika –, amit terveztünk. Nevezetesen egy kis boltkrasztyolás a Gagarin Streeten. Horrorsó zsákmány lapul ottan, drüg.

– Nem – mondtam én. – Nem halasztotok el semmit. Csináljátok csak a magatok stílusát. És most – mondtam – igyolok is. – Azzal fölálltam.

– Hová? – kérdezte Rick.

– Azt nem tudom – mondtam. – Csak egyedül akarok lenni, gondolkodni a dolgokon. – Vígyelni lehetett, hogy az öreg bábuskák nem értik, miért így, ilyen morózusan távozom, és nem mint az a vidám és szmeháló málcikó, akire emlékezhetek. Úgyhogy azt mondtam: – A francba, a francba – s azzal kiszakattyolcam ágyinókornban az utcára.

Sötét volt, a kerekedő szél metszett, mint a nózs, és alig-alig jártak arra ljúgyik. Brutális zsernyákokkal teli járőrökcsik cirkáltak, néha egy-egy utcasarkon egypár igen fiatal milicili topogott a hidegben, gőzölgő lehelettel telítve a téli levegőt, Ó testvéreim. Az igazi erőszak meg krasztyolás kihalóban volt, azt hiszem, mert a zsernyákok brutálisan bántak azokkal, akiket elkaptak, bár ilyenkor többnyire harc robbant ki most már a csibész naccatok és a zsernyákok között, mely utóbbiaknál újabban szintén hamar előkerült a nózs, a britva, a bot, de még a lőfegyver is. Nekem azonban az volt a bajom mostanában, hogy nem törődtem már semmivel. Mintha puhultam volna, és nem panyimáltam, miért. Azt se tudtam, mit akarok. Még a zene is, amit málenkij odúmban szlúsáltam, olyan volt, amin régebben szmeháltam volna, testvérek. Egyre inkább ilyen málenkij romantikus dalokat, úgynevezett *Lied*-eket szlúsáltam, mindössze egy gólosz meg egy zongora, halk és ilyen vágyakozó, egész más, mint azok a bolsoj zenekarok, amikor hegedük, puzónok és üstdobok közt hevertem az ágyon. Valami zajlott a bensőmben, és én nem tudtam, betegség-e, vagy az, amit csináltak velem, most háborítja meg a galavámat, s most leszek igazi bezúmnűj.

Így töprenkedve, galavámat lehajtva, rukámat a nadrágkarmánba mélyesztve jártam a várost, testvérek, és végre jól elfáradtam és megkívántam egy finom bolsoj csása tejes csájt. A csájra gondolva hirtelen láttam magamat, amint ott ülök egy bolsoj kandalló előtt, karosszékben pittyelem a csájt, s a legviccesebb és legkülönösebb az volt az egészben, hogy mintha igen sztárűj csolovekká váltam volna, mondjuk hetvenévéssé, mert vígyeltem az ősz vóloszomat, és pofaszakállam is volt, és az is ősz volt. Szóval vígyeltem magam mint öregembert a kandalló előtt, aztán tovatűnt a kép. De nagyon különös volt.

Egy ilyen teázó-kávézó mésztóhoz értem, testvérek, és a hosszú hosszú kirakatán keresztül vígyeltem, hogy tele van nagyon unalmas hétköznapi ljúgyikkal, akiknek ilyen jámbor és kifejezéstelen a licója, nem ártanak a légynek se, csak ülnek ott és gavarittyolnak csöndben, és

pittyelik a finom ártalmatlan csájt meg kávéját. Beigyoltam, vettem a pultnál egy finom forró csésze tejes csájt, aztán odaigyoltam egy asztalhoz és leültem, hogy megpittyeljem. Egy ilyen fiatal pár ült ennél az asztalnál, pittyelve és füstszűrős tüdővést szíva, csendesen gavarittyolva és szmehálva, de én oda se néztem rájuk, csak pittyeltem és álmodoztam és méléztam, hogy mi zajlik-változik bennem és mi lesz velem. Annyit vígyeltem azért, hogy a gyévocska ennek a csoloveknak az oldalán horrorsó, nem az a fajta, akit le akarna dönteni az ember és jól megtilitolizni, de a plottya és a licója horrorsó, a rőtja mosolygós, a vólosza nagyon nagyon szőke. Aztán a csolovek, akinek kalap volt a galaváján, és a licója eddig nem felém nézett, hirtelen megfordult, hogy vígyelje a bolsoj nagyórát ennek a méasztónak a falán, és ekkor vígyeltem csak, hogy kicsoda, és vígyelte ő is, hogy ki vagyok. Pete volt az, a három drúgom egyike akkoriból, amikor még mi voltunk együtt négyen, Georgie, a Balfék, ő meg én. Pete volt az, de sokkal idősebbnek látszott, bár nem lehetett több tizenkilencnél, bajusza volt meg rendes öltőnye és kalapja.

– Lám lám lám, drúgocska, hogy ityeg a fityeg? Nagyon nagyon rég nem vígyeltük egymást. – Mire ő:

– A kicsi Alex, ugye?

– Nem is más – mondtam. – Sok sok idő eltelt azok óta a döglött és szép napok óta. És a szegény Georgie, mint hallom, azóta földalatti, a jó öreg Balfék brutális milicili, de te itt vagy és én ihol, hát mi az újság, öreg drúg?

– Milyen viccesen beszél, nem? – mondta a gyévocska vihogva.

– Egy régi barátom – mondta Pete a gyévocska felé fordulva. – A neve Alex. Engedd meg – fordult felém –, hogy bemutassam a feleségemet.

Elnyílt a rótom. – Feleség? – tátogtam. – Feleség feleség feleség? Na nem, az nem lehet. Ifjú vagy te még ahhoz, öreg drúg. Teljességgel lehetetlen.

Ez a Pete-felesége-gyévocska (teljességgel lehetetlen) vihogva kérdezte Pete-et: – Te is így beszéltél azelőtt?

– Hát – mondta Pete mosolygósan –, már majdnem húsz vagyok. Ideje volt, hogy befogjanak a hámba, és ez meg is történt két hónappal ezelőtt. Te nagyon fiatal voltál, de korarérett, ne feledd.

– Nahát – tátogtam egyre. – Ezt én nem bírom bevenni, öreg drúg. Pete megnősült. Nahát nahát nahát.

– Van egy kis lakásunk – mondta Pete. – Az állásom az Állami Tengerbiztosítónál nem fizet sokat, de az előmeneteli lehetőség megvan. Georgina pedig...

– Mondd még egyszer a nevé! – tátottam a rótom bezúmmo. Pete felesége (felesége, testvérek) vihogott.

– Georgina – mondta Pete. – Georgina is dolgozik. Gépíró. Boldogulunk, nem panaszkodom. – Nem tudtam, testvérek, levenni róla a glázomat. Olyan volt, mint egy felnőtt, felnőtt gólosszal satöbbi. – Látogass meg bennünket egyszer – mondta Pete. – Te még most is olyan fiatalnak látszol, pedig rettenetes dolgokon mentél keresztül. Igen igen igen, olvastuk az újságban. De hát persze fiatal is vagy még.

– Tizennyolc – mondtam. – Nemrég múltam.

– Tizennyolc? – mondta Pete. – Már annyi? Lám lám lám. De – mondta – nekünk most mennünk kell. – Azzal ilyen szeretetteljes pillantást vetett az ő Georginájára, rukái közé fogva az egyik rukáját, és az is így pillantott Pete-re, Ó testvéreim. – Igen – fordult ismét felém Pete –, egy kis partira vagyunk hivatalosak Greghez.

– Greghez? – mondtam én.

– Hát persze – mondta Pete –, te nem ismered Greget, ugye? Ez már a te időd után volt. Greg

teutánad jött be a képbe. Ilyen kis partikat rendez, tudod. Boros-szövejtvényes partikat. Igazán kedves és kellemes, tudod. Ártalmatlan, ha érted, mire gondolok.

– Igen – mondtam. – Ártalmatlan. Igen igen, panyimálom horrorsón. – Mire ez a Georgina nevezetű gyévcoska megint vihogott egyet a szövegemen. Aztán a párocska eligyolt a vónnűj szövejtvényes partijára Greghez, akárki légyen is az a Greg. Én meg ott maradtam agyinókomra, a tejes csájjommal, ami közben kihűlt, és csak gondolkodtam és tépelődtem.

Talán erről van szó, gondoltam magamban. Talán öreg vagyok már az eddigi zsziznystílusomhoz, testvérek. Hisz végül is tizenhatalc múltam. Az pedig nem fiatal kor. Tizenhatalc éves korára Wolfgang Amadeus megírta több szonátát, szimfóniát, operát és oratóriumot meg más hasonló kalt, nem, nem kalt, mennyei muzsikát. Meg ott a jó öreg Felix M. a *Szentivánéji álom*-nyitánnyal. Meg a többiek. Ott az a francia költő, akit a jó öreg Benjy Britt zenésített meg, aki a legjobb verseit tizenöt éves korára megírta, Ó testvéreim. A keresztneve az, hogy Arthur. Szóval a tizenhatalc nem egy fiatal kor. De mit csináljak?

A sötét hideg lepra téli utcákat járva, miután a csájjozó-kávészó méasztóról eligyoltam, egyfolytában ilyen látomásokat vígyeltem, tisztára mint a karikatúrák a gazétában. Jön a ti Alázatos Narrátorotok, Alex haza a munkából, finom meleg vacsora várja, és egy ilyen ptyíca köszönti meghíttén, szeretettel. Őt nem vígyeltem valami horrorsón, testvérek, nem bírtam elgondolni, ki lehetne. De egyszerre az az eszmém támadt, ha átmennék a szomszéd szobába ebből a szobából, ahol ég a tűz és meleg vacsorám az asztalon, ott találnám, amit tényleg akarok, és most már minden összeállt, az a gazétából kiollózott kép és az öreg Pete-tel való találkozás. Mert a szomszéd szobában ott fekszik a bölcsőjében gu gu gu gügyögve-gurgulázva a fiam. Igen igen igen, testvérek, a fiam. És ekkor ilyen bolsoj bazi úrt éreztem a plottyomban, magam is meglepődve magamon. Tudtam már, hogy mi folyik itt, Ó testvéreim. Kezdtém felnötté válni.

Igen igen igen, erről volt szó. A fiatalság letelik, ó, igen. De a fiatalság bizonyos értelemben csakolyan, mintha állat volnál. Nem, nem is annyira állat, inkább ilyen málenkij játék, amit az utcán árulnak, kicsi csolovek bádogból, belül egy rugóval, kívül egy felhúzóval, grrr grrr grrr felhúzzák, az meg igyol, jár, ó testvéreim. De csak egyenes vonalban tud igyolni, és bang, nekimegy a dolgoknak, bang bang, és nem tehet róla. Fiatalnak lenni annyi, hogy egy ilyen málenkij gép az ember.

Fiam, fiam. Ha meglesz a fiam, mindezt elmagyarázom majd neki, amikor elég sztárűj lesz, hogy megértse. De persze tudom, hogy nem fogja megérteni vagy nem fogja akarni megérteni, végigcsinálja mindazt a véscset, amit én, igen, talán még egy szegény sztárája forellát is megöl a miákoló kotjai és kóskái körében, és én nem fogom tudni megakadályozni ebben. És ő sem fogja tudni megakadályozni az ő fiát, testvérek. És így igyol ez, míg a világ világ, körbe és körbe és körbe, mintha valami bolsoj gigantikus csolovek, a jó öreg Bóg Maga (a Karóva tejbár szolgáltatása) forgatna és forgatna és forgatna egy vónnűj grjázsnűj narancsot a gigantikus rukái közt.

De legegőbb is, testvérek, valami gyévcoskát kell találnom, hogy anyja legyen a fiamnak. Ezt már holnap el kell kezdenem, gondoltam magamban. Ez valami új, egy új tennivaló. Olyasmi, amibe bele kell vágni, mint amikor új lapot nyit az ember.

Na, mi legyen – hát ez lesz, testvérek, ahogy így a történetem végére érek. Mindenfelé jártatok kis drúgotokkal, Alexszel, vele szenvedtetek, vígyeltetek néhányat a jó öreg Bóg leggrjázsnűjebb brácsnűjei közül, és mind a ti öreg drúgotokat, az Alexet gyötörte. Ám mindez csak azért volt, mert fiatal voltam. De most már, ahogy bevégeztem ezt a történetet, testvérek, nem vagyok többé fiatal, ó, nem. Alex felnő, fel bizony.

De ahová most igyolok, Ó testvéreim, oda csak agyinókomban, oda már nem jöhettek velem. A holnap csupa illatos virág, meg a forgó vónnűj föld, a csillagok, a jó öreg Luna odafenn, és a ti öreg drúgotok, Alex, aki agyinókában párt keres. Meg a többi kal. Rettenetes grjázsnűj vónnűj egy világ ez, Ó testvéreim. Búcsúzik a kis drúgotok. A történet többi szereplőjének pedig mély értelmű

ajakzene-súmom, brrrrr. És megcsókolhatják a seggem. De nektek, Ó testvéreim, jusson néha eszetekbe a ti kicsi Alexetek, aki volt. Ámen. És más hasonlókat.